COMPLOT
ÎMPOTRIVA LUI
GORBACIOV
GERARD DE VILLIERS
EDITURA
Tineretului

Gerard de Villiers

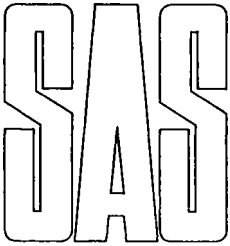

Complot împotriva lui Gorbaciov

V1.0

ISBN:
973-9138-43-8

Malko Productions – Paris,
Mission à Moscou
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1998

Gerard de Villiers

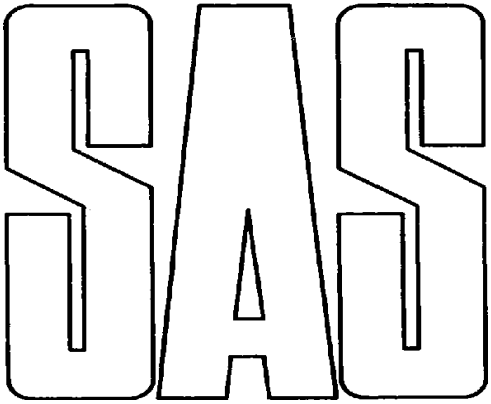

Complot împotriva lui Gorbaciov

În româneşte de Maria Măciucă

1998

Capitolul I

— Încă un pic de votcă, Igor Nicolaevici?

— Da, da, *spasiba, tavarişci gheneral*[1].

Generalul-căpitan Vladimir Ivanovici Sokolov goli clondirul cu votcă în paharul subordonatului său, colonelul Igor Nicolaevici Şamirov, cu o grimasă de dezaprobare care dădea un aer aproape comic figurii sale ovale cu obraji fleşcăiţi, luminate de doi ochi de un albastru mineral.

— Ne cunoaştem de prea multă vreme, aşa că îţi poţi permite să fii mai puţin formal faţă de mine, Igor Nicolaevici...

— Aveţi dreptate, Vladimir Ivanovici, se fâstâci colonelul puţin jenat.

El şi generalul Sokolov făcuseră parte din aceeaşi unitate a GRU[2] în Afganistan. În decursul unei operaţiuni secrete, generalul, pe atunci doar colonel, îi salvase viaţa, când un *mudjahidin* tocmai încerca să-i taie beregata...

Igor Şamirov îşi pipăi cu un gest mecanic urechea dreaptă, mutilată de jungherul afganului, simţind un val de recunoştinţă pentru bărbatul corpolent, aşezat în faţa sa.

Vladimir Sokolov primise cea de a treia stea, dar, ca majoritatea ofiţerilor din GRU, purta foarte rar şapca cu bandă roşie şi epoleţii cu stelele brodate. Faţa sa gelatinoasă, plină de pete roşiatice şi tăiată de o gură mică, ascundea o duritate şi o fermitate de nezdruncinat. Pe lângă el, Igor Şamirov semăna mai degrabă cu un bătrân conţopist lipsit de vlagă, pe care costumul civil nu avea darul de a-l pune în valoare. Vladimir Sokolov îi interzisese să poarte uniforma la acest dineu discret unde erau invitaţi numai bărbaţi, la restaurantul aflat la primul etaj al hotelului Nacional din Piaţa Manejului, chiar vizavi de Kremlin.

În partea opusă a imensei pieţe, se puteau vedea de la ferestrele restaurantului, două bulevarde largi separate printr-o clădire veche din cărămidă roşie. Pe acolo intrau în Piaţa Roşie coloanele de *manifestanţi,* în pas cadenţat. Ele treceau prin faţa Mausoleului lui Lenin, lipit de zidurile Kremlinului în partea

---

[1] *Da, da, mulţumesc, tovarăşe general, (n.a.).*

[2] *Glavnoie Razviedivatelnoie Upravlenie. Serviciul de Informaţii al Armatei Roşii (n.a.).*

dreaptă, şi prin faţa interminabilei construcţii ce adăpostea marele magazin Gum, întins pe o latură întreagă a Pieţei Roşii.

— Destinde-te, Igor Nicolaevici! îl îndemnă cu căldură generalul Sokolov. Să bem pentru patrie, pentru scumpa noastră Uniune Sovietică.

El ridică paharul cu votcă.

— *Za Rodinu!*[3]

— *Za Rodinu!* repetă colonelul Şamirov.

În vacarmul general al conversaţiei, toastul lor trecu complet neobservat. Mesele din marea şi vetusta sală, al cărei plafon era decorat cu stucaturi ce reproduceau diferite produse de patiserie, erau ocupate de grupuri de tineri ce se reflectau într-o imensă oglindă pusă pe un perete întreg. Sticlele de votcă şi de şampanie de Crimeea se adunau pe mese printre buchetele de garoafe şi de lalele roşii. Era Ziua Femeii, sărbătorită cu mare fast în Uniunea Sovietică. Chelnerii, bădărani şi ursuzi de obicei, erau acum destul de amabili, datorită bacşişurilor generoase.

Igor Şamirov simţi cum i se strânge inima. Soţia sa, Galia, se înghesuia împreună cu cei trei copii ai lor într-o singură cameră a unui mare complex de locuinţe de lângă staţia de metrou Maladejnaia, în periferia de vest a Moscovei. Şi când te gândeşti că asta era un progres faţă de sordidele vagoane de tren, pline cu şobolani în care fuseseră obligaţi să stea timp de o lună la întoarcerea lor de la Praga.

Armata Roşie începuse să evacueze Cehoslovacia şi acest lucru crea mari probleme în privinţa acordării de locuinţe. Igor Şamirov găsise o cameră pe care o împărţea cu un alt colonel în clădirea veche a complexului ce adăpostea nucleul GRU, supranumit *Acvarium,* ascuns sub pudicul nume „Departamentul militar 44388”. Acesta se afla în apropierea aeroportului Kodinka, într-o zonă interzisă străinilor, deşi nu avea o importanţă strategică reală. Era obligat să lucreze într-un birou, unde se mai îngrămădeau încă alţi trei ofiţeri.

Pentru familii nu fusese prevăzut nimic. Colonelul Şamirov nu era singurul ce se găsea în această situaţie: regimentul de elită care se întorsese din Afganistan cu zece luni mai devreme, petrecuse toată iarna în corturi, la o temperatură de minus treizeci de grade. Existau motive serioase de amărăciune...

Privirea sa îndreptată spre fereastră, cuprinse clopotniţele

---

[3] *Pentru Patrie (n.a.).*

bisericii Sfântul Vasile, ale căror cupole multicolore erau luminate de reflectoare în cealaltă parte a Pieţei Roşii. Acolo era inima Rusiei. Ochii colonelului se umplură de lacrimi. Nu aşa îşi imaginase reîntoarcerea la Moscova.

Generalul Sokolov se aplecă spre el şi începu să vorbească cu voce coborâtă, cu un ton calm, măsurat şi hotărât. Igor Şamirov ar fi putut să-şi imagineze că se află la o şedinţă a Statului Major, undeva pe lângă Kabul...

Era foarte greu să facă abstracţie de veselia şi gălăgia care îi înconjura. Vacarmul crescuse parcă şi mai mult. Un tânăr înalt, cu o barbă de Crist, traversă sala într-un ropot de aplauze şi se aşeză în faţa unui pian instalat lângă marea oglindă din fundul sălii.

O femeie cu faţa congestionată, o adevărată Junonă în rochie verde, veni şi se aplecă la urechea lui, apoi se lansă într-un ritm drăcesc de boogie-woogie...

Acoperită de acest nou zgomot de fond, vocea generalului Sokolov se înălţa cu un ton. Un pic zăpăcit de avalanşa sunetelor care îi invadau auzul, Igor Şamirov puncta discursul şefului său:

— *Da... Haraşo. Da*[4].

Când superiorul său tăcu, Igor Şamirov avea un aer chinuit. Ochii de culoarea cobaltului ai generalului Sokolov îl sfredeleau ca nişte lasere.

— Ai înţeles bine despre ce e vorba, Igor Nicolaevici?

— *Da,* Vladimir Ivanovici.

Cei doi bărbaţi se priviră zâmbind. Un zâmbet cald, plin de gravitate şi speranţă, ca atunci când puneau la cale un plan de luptă, acolo departe, în Afganistan.

Generalul Sokolov se strâmbă.

— Ce muzică!

Igor Şamirov îl aprobă în tăcere. Înainte de Perestroika, nu ai fi putut vedea aşa ceva. Acum, la toate colţurile, pe stradă, diverşi tipi îţi propuneau pentru douăzeci de ruble, casete pirat cu *Lambada.* În schimb, în magazinele de stat nu mai găseai nimic. Galia era obligată să înoate prin noroaiele pieţelor pline de colhoznici, ca să găsească ceva mai bun de mâncare, la un preţ de zece ori mai mare decât cel oficial. Cu un gest discret, generalul ceru nota de plată. Cu coada ochiului, Igor Şamirov văzu fără să vrea suma totală: treizeci şi trei de ruble.

---

[4] *Da, bine, da (n a.).*

Era o sumă enormă pentru el care câştiga cinci sute pe lună şi trebuia să plătească şaizeci pentru camera mizeră în care se înghesuia familia sa. Dar generalul Sokolov tocmai se mutase într-un birou la etajul patru al unei clădiri de pe strada Frunze[5], semn al noilor şi importantelor funcţii în postul de adjunct al generalului-colonel Gregori Krivoşeiev, şeful GRU.

Până acum, el condusese timp de patru ani Direcţia a Treia a Primului Directorat al GRU, ce se ocupa de mişcările de eliberare, de ajutoarele militare în străinătate şi de contactele cu organizaţiile teroriste. Îndeplinind aceste funcţii, el îl întâlnise pe colonelul Şamirov, care făcea şi el parte din aceeaşi divizie.

De când se întorseseră amândoi la Moscova, el îi dăduse acestuia chiar adresa personală, Kontuzovski Prospekt, numărul 28. Avea un apartament într-un imobil nou-nouţ, rezervat demnitarilor din nomenclatură.

La vestiar, Igor Şamirov îşi recuperă mantaua sa veche din piele şi şapca deformată, în vreme ce generalul Sokolov se înfăşură într-o blană călduroasă, importată din Germania de Est.

Garderobiera îi întinse şi o servietă-diplomat gri, prevăzută cu două încuietori cu cifru. El se întoarse spre Igor Şamirov.

— Vino o secundă, Igor Nicolaevici.

Ei îl împinse pe colonelul GRU spre uşa de la toaletă, aflată la capătul culoarului, unde intrară amândoi. Generalul Sokolov se aşeză cu spatele la uşă, blocând-o şi deschise cele două încuietori cifrate. În interiorul servietei se afla alta, ceva mai mică. El o luă şi i-o întinse lui Igor Şamirov.

— Iată ce îţi trebuie pentru misiunea ta.

Cineva bătu la uşă, dar acesta nici nu se sinchisi. Colonelul din GRU deschise cea de a doua servietă. Tresări speriat văzând teancurile de bancnote verzi şi o închise repede. Era tulburat şi şocat. Chiar şi pentru un om atât de important ca generalul Sokolov, era extrem de greu să procure o sumă aşa de mare în dolari. Avea aşadar în spatele lui oameni şi mai puternici din Armata Roşie sau din KGB.

— Combinaţia este 191, îi spuse generalul. Foloseşte cu chibzuială şi eficient banii ăştia. Acum trebuie să ne despărţim.

El deschise uşa şi, imediat, un bărbat roşu la faţă dădu buzna să intre. Cei doi se îndreptară spre ieşirea din *Nacional.*

Generalul Sokolov luă mâna subordonatului său şi i-o strânse

---

[5] *Sediul Ministerului de Război (n.a.).*

îndelung.

— *Da svidania*, Igor Nicolaevici. Mă bazez pe tine.

— *Da svidania*, tavar... Vladimir Ivanovici, se bâlbâi Igor Şamirov.

El simţi că tremură. Nu era numai din cauza frigului. Silueta greoaie a generalului se îndepărtă. Igor Şamirov îl văzu urcându-se într-o Ceaika neagră, condusă de şoferul personal, Volodia Kovalev, un caucazian cu aspect de brută, devotat până la sacrificiu. În afară de şeful lui, iubea două lucruri pe lumea asta: cârnaţii cu usturoi şi *„Lacul lebedelor”.* Ori de câte ori reuşea să găsească un bilet la *Balşoi,* plângea de emoţie.

Ceaika rulă de-a lungul lui Marksa Prospekt virând apoi la dreapta în Kalinina Prospekt. Igor Şamirov ezita încă la marginea trotuarului. Şoferii de taxi, mai mult sau mai puţin clandestini, se apropiau ca nişte vulturi, oferindu-şi serviciile. El se uită la unul dintre turnurile Kremlinului, ce avea în vârf o imensă stea roşie luminoasă, care strălucea în noapte ca un imens rubin. „Krasnaia Svezda”, adică Steaua Roşie, era numele ziarului Armatei Roşii, în care apăreau în mod frecvent protestele unor ofiţeri care, la fel ca el, erau uitaţi la marginea drumului numit Perestroika, acest concept ce se traducea în realitate numai printr-o libertate a exprimării. Cea mai mare parte a sovieticilor îşi spuneau cu amărăciune că Mihail Sergheievici Gorbaciov era considerat genial numai în străinătate.

Ferindu-se de şoferii de taxi, Igor Şamirov se hotărî să se îndrepte spre metrou, ţinând strâns în mână servieta-diplomat. Reflectând la cele cerute de generalul Sokolov şi acceptate de el. Era ceva nebunesc, având în vedere tot ce învăţase el în decursul carierei de ofiţer al Armatei Roşii. Mai bine s-ar fi ridicat de la masă şi ar fi plecat imediat să facă un raport către KGB. Dar nu făcuse nimic, iar conversaţia lor i se părea ceva natural...

O rafală puternică de zăpadă îl făcu să-şi bage capul între umeri. Moscova era acoperită de zăpadă şi de noroaie, pradă unei ierni ce părea că nu se mai sfârşeşte. Un troleibuz de un albastru murdar, aproape gol, aluneca în tăcere de-a lungul trotuarelor. Igor Şamirov ajunsese la colţul străzii Gorki. Nu era nimeni. Totuşi, el coborî în pasajul subteran, ca să traverseze ca toţi moscoviţii. Miliţienii de la Circulaţie impuseseră o disciplină de fier. Paşii colonelului de la GRU răsunau pe pavajul culoarului ce ducea către staţia Marska.

Igor Şamirov, cu creierul înfierbântat, se gândea că şeful său avea dreptate şi că el trebuia să considere cererea nebunească a acestuia ca pe un ordin obişnuit. Analiza generalului Sokolov fusese corectă. Era momentul să apere încă o dată patria. Indiferent de preţul ce trebuia plătit.

Capitolul II

Dimitrova Petrovici era îngheţată bocnă după ce stătuse timp de aproape două ore la o coadă imensă ca să-şi cumpere un ruj de buze de la noul butic Dior, aflat la capătul străzii Gorki, cu ajutorul celor câţiva dolari câştigaţi de la un client. Aşteptând la stopul de pe strada Ogareva, ea tropăia din picioare ca să se mai încălzească un pic. Cizmele din piele neagră cu tocuri înalte, nu o protejau de frigul de afară.

Maşinile Lada, Moskvici şi Volga, ce treceau în convoi prin faţa ei, erau care mai de care mai murdare şi pline de noroi. La Moscova, de abia se mai găsea benzină, ce să mai vorbim despre curăţenie... Oricum, cu mizeria de afară, la ce bun să mai speli maşina?

Marea arteră mărginită de imobile vechi cu zidurile decolorate şi înnegrite de poluare, în stil rococo, având ferestre duble, era un fel de Champs-Élysées al Moscovei. Însă vitrinele goale nu puteau ascunde penuria generalizată ce cuprinsese ţara. Singurele sortimente ce decorau vitrinele magazinelor alimentare erau băuturile alcoolice şi prăjiturile din ipsos, pline cu praf... Mai departe se putea vedea o coadă de sute de metri la un magazin „Gastronom” unde tocmai sosiseră conserve de crabi. Un adevărat miracol.

Dimitrova Petrovici se uită la ceas: era deja în întârziere, dar nici nu se gândea să traverseze cât timp nu avea voie. Risca o amendă zdravănă din partea miliţianului din intersecţie, îmbrăcat cu o manta cenuşie şi lungă şi cu şapcă pe cap. La Moscova nu te jucai cu regulile de circulaţie şi, cum miliţienii câştigau cam două sute de ruble pe lună, mai profitau un pic de pe urma contravenţiilor...

Stopul se schimbă în sfârşit şi Dimitrova Petrovici se grăbi să traverseze şoseaua, urmărită de privirile admirative ale celor din jur. Cu machiajul strident, părul blond ce cobora până la şolduri, vesta din piele neagră şi cizmele înalte ce atingeau aproape minijupa, nu semăna deloc cu o cetăţeană obişnuită care se îmbrăca sobru ca o călugăriţă.

Ea o luă la goană, trecând pe lângă Poşa Centrală, apoi dispăru pe strada Ogareva, pe care se afla sediul cu şase etaje al Ministerului Afacerilor Interne. Clădirea cu numărul 13, unde locuia, era retrasă pe partea dreaptă, imediat după o biserică

veche, transformată în centrală telefonică pentru comunicaţii internaţionale.

Era o construcţie veche, de douăsprezece etaje, prost întreţinută, perpendiculară pe strada Ogareva, care dădea într-un teren unde se aflau garaje. În acest cartier din apropierea Kremlinului, era absolut imposibil să găseşti o locuinţă... Aici, pentru şase sute de ruble pe lună, ea împărţea apartamentul cu o colegă.

Ajungând în faţa numărului 13, ea merse cu un pas normal şi se uită de jur-împrejur. Nu se vedea nimeni. Abia când deschise uşa dublă de la intrare, descoperi o siluetă imobilă într-un colţ. Un bărbat îmbrăcat cu o canadiană, cu părul foarte negru, nebărbierit ca lumea şi cu ochii înfundaţi în orbite, stătea cu mâinile în buzunare. Şi el părea că îngheţase de-a binelea. Privind furios la Dimitrova, o apostrofă cu o voce răguşită:

— Dimitrova?

— *Da! Da!* făcu ea, cu un surâs de scuză. Am întârziat, continuă ea în limba engleză. Veniţi.

Interiorul imobilului nu era mai bine luminat decât faţada leproasă. Se puteau zări însă lespezile de faianţă verzuie şi rândurile de cutii poştale desfundate şi scorojite, numerotate cu numerele apartamentelor. La Moscova, nu vedeai niciodată numele persoanelor... Ascensorul nu funcţiona, fiind stricat de şapte ani. Cei doi începură să urce pe scări unde mirosea oribil a varză şi a murdărie. Dimitrova Petrovici se întoarse spre însoţitorul ei şi îi spuse veselă:

— Stau tocmai la opt.

Acesta mârâi ceva, cu ochii fixaţi pe fâşia de carne ce apărea între marginea cizmelor şi minijupă.

*

* *

— Cum te-numeşti?

— Mahmud.

El îi spusese primul prenume care îi trecuse prin minte. Femeia zâmbi, evaluându-l din ochi. Toate *interdevociki*[6] ştiau că arabii au o grămadă de dolari, cu excepţia celor care studiau la Universitatea Lumumba. Acesta nu era însă student. Era prea în vârstă.

— E un nume drăguţ, spuse ea. Scoate-ţi haina.

În cele două camere micuţe pline cu postere, bibelouri şi o

[6] *Prostituatele care aveau relaţii cu străinii (n.a.).*

canapea-pat, acoperită cu o cuvertură şi cu multe pernuţe, domnea o dădură sufocantă. În faţa canapelei era un televizor Akai, cumpărat de la o *beriozka* pe dolari. Mahmud îşi scoase canadiana, lăsând să se vadă o cămaşă fără cravată, deschisă. Pieptul era acoperit cu o blană incredibilă, care-i ajungea până la baza gâtului! Ochii lui vii inspectau camera, geamurile gălbejite ale ferestrelor duble şi cele câteva piese de mobilier. Dimitrova îl imită, rămânând cu un pulover negru extrem de fin, mulat pe sânii tari, cu vârfurile lungi. Ea avea o talie subţire, dar şoldurile erau generoase şi picioarele foarte lungi. Arabul o fixă îndelung cu o expresie lacomă. Părea că evaluează o vită, fără nici un strop de sentiment.

Bărbatul scoase din buzunar o sticlă şi o puse pe masă.

— Ai pahare? o întrebă el.

Adusese votcă! Dimitrova se duse lângă el şi începu să se frece de pieptul lui.

— O, *spasiba.*

Tipul nu răspunse, fiind prea ocupat să-i pipăie fundul obraznic. Apoi se îndepărtă după câteva secunde cu respiraţia ceva mai accelerată. Dimitrova îl mângâie uşor, simţind că va avea parte de o erecţie de zile mari... Ea dădu o fugă până la bucătărie şi aduse un borcan cu castraveciori, nişte pâine neagră şi pahare, toate aşezate pe o tavă. După frigul tăios de afară, alcoolul făcea minuni. Dimitrova îi surâse lui Mahmud.

— Ai un pic de timp?

— Da.

El privea cu intensitate pulpele strânse în ciorapii negri ce se vedeau deasupra cizmelor. Deşi era obişnuită demult cu bărbaţii, Dimitrova Petrovici se simţi deodată tulburată de forţa brutală emanată de trupul vânjos al masculului. Cu o voce prefăcut timidă, ea îl întrebă:

— Ştii care este preţul, nu?

Mahmud dădu din cap.

— Ai putea să-mi dai banii înainte?

Fără nici un comentariu, Mahmud scoase din buzunar un teanc de bancnote îndoite, ruble amestecate cu dolari şi alte devize necunoscute femeii. El alese o hârtie de o sută de dolari. Înainte să bage banii înapoi în buzunar, o altă bancnotă căzu pe jos, fără ca el să observe. Dimitrova luă banii oferiţi, îl sărută pe gură, împingând în acelaşi timp cu piciorul bancnota sub fotoliu.

O limbă începu să-i sondeze cu brutalitate gura, o bărbie nerasă îi zgârie faţa şi degete dure îi striveau sânii răsucindu-le

cu cruzime sfârcurile. Ea scoase un ţipăt şi încercă să scape.

— Dezbracă-te, îi ordonă arabul.

Umflătura din pantalonii acestuia luase proporţii impresionante.

Dimitrova se strecură în bucătărie şi puse bancnota împreună cu celelalte într-o cutie suspendată lângă fereastră. Apoi se întoarse.

Nivelul băuturii din sticlă scăzuse simţitor când femeia reveni în cameră. Mahmud băuse serios chiar direct din sticlă. Ea începu să se dezbrace. Mai întâi îşi lepădă puloverul, apoi cizmele. Instalat în fotoliu, bărbatul nu făcea nici o mişcare. Privirea i se însufleţi, însă când văzu apărând triunghiul blond. În momentul în care ea voia să se întindă pe pat, numai cu ciorapii, îi zise cu o voce indiferentă:

— Puneţi iar cizmele.

Ea se supuse. Era obişnuită cu tot felul de hachiţe. Apoi se îndreptă spre el cu mâinile în şolduri. El începu să-şi desfacă cureaua şi apoi fermoarul, scoţând din slip un membru gigantic.

— Vino aici, ordonă el. Şi stai în genunchi.

Pentru o sută de dolari, nu putea să se lase prea mult rugată.

Pe piaţa neagră, asta făcea cam două mii de ruble. Cam de zece ori mai mult decât salariu mediu... Dimitrova, îngenuncheată pe covorul caucazian ros până la urzeală, luă docilă membrul. Nici nu avu răgaz să-şi arate tehnica. Cu o mână clientul o apucase brutal de ceafă, apăsându-i capul în pântece. Luată prin surprindere, femeia mai că nu se sufocă. Instinctiv, muşcă membrul cu dinţii pentru a-i opri elanul.

Dar nu asta era şi ideea lui Mahmud. Se smulse din gura ei cu un mârâit şi rămase cu pantalonii căzuţi în vine. Sexul său era şi mai voluminos. Cu brutalitate, o împinse pe femeie pe marginea patului, cu spatele îndreptat spre el. Ea crezu că o va penetra imediat. Dar arabul rămăsese în picioare în spatele ei, fără să se mişte sau să spună ceva. Doar respiraţia sa şuierătoare arăta că o doreşte.

— Ce se întâmplă? Nu îţi plac?

Mahmud nu răspunse. Mâinile lui se strânseră ca o menghină pe coapsele ei, ţinând-o bine. Apoi, cu o mişcare violenţă, el o pătrunse până la rădăcină, smulgându-i un urlet de durere. Încercă să scape din mâinile lui, dar trupul îi era ca sudat de crupa ei. Bărbatul gâfâia ca o focă, bolborosind cuvinte de neînţeles în limba lui.

— Mai uşor, îl rugă Dimitrova. *Slow, please!* repetă ea şi în

engleză.

Mahmud părea surd la rugăminţile femeii. Cu degetele încleştate pe coapsele ei, o penetra cu ferocitate. Apoi mâinile îi prinseră sânii ca nişte cleşti. Acum Dimitrova se afla strivită în întregime de greutatea bărbatului al cărui membru părea că se măreşte bestial.

Încă ameţită, Dimitrova văzu cum Mahmud se redresează, iar ea simţi deodată o senzaţie dezagreabilă de vid. Privirea îi căzu pe corpul noului ei amant şi fu cât pe-aci să izbucnească în râs. Niciodată nu mai văzuse un bărbat aşa de păros! Era acoperit de păr până şi pe mâini! El se prăbuşi într-un fotoliu, luă sticla cu votcă şi bău cu sete.

Când Dimitrova reveni din baie, el stătea tot cum îl lăsase. Doar sexul său se diminuase simţitor. El o privi cu răceală. Ochii îi erau injectaţi din cauza alcoolului. Rusoaica îi zâmbi.

— Să ştii că a fost bine. Eşti un tip puternic!

El nu răspunse, cu ochii aţintiţi pe triunghiul de blăniţă blondă. De obicei, clienţii o întindeau după ce erau satisfăcuţi. Ea se apropie şi se aşeză pe braţul fotoliului.

— Eşti pentru mult timp la Moscova? întrebă ea. Am putea să ne mai vedem, nu? Eşti un tip simpatic.

— Încă n-am terminat cu tine, făcu el.

Dimitrova râse cam albastru. Tipul o cam speria cu manierele lui necioplite.

— Atunci o să fie ceva în plus, făcu ea.

El se aplecă, scoase o altă bancnotă de o sută de dolari şi o puse pe masă.

— *Haraşo?*

— *Haraşo.*

În loc să se năpustească asupra ei, el luă din nou sticla cu băutură şi mai trase o duşcă zdravănă.

*

* *

În sticlă nu mai rămăseseră decât câteva picături... Dimitrova încerca sa stârnească din nou vigoarea ciudatului ei client, prăbuşit încă în fotoliu. În urma străduinţelor ei, membrul acestuia prinsese o oarecare consistenţă.

„Tipul ăsta e o bestie”, se gândi ea. Încă o mai durea sexul. Sperase că după o sticlă întreagă de votcă, nu va mai fi nevoită să se execute din nou. Dintr-odată, Mahmud o împinse şi se sculă în picioare, clătinându-se. Ea îl imită, el o mângâie pe fese, iar degetele îi întârziară puţin în despicătură. Femeia deveni

brusc rigidă, cuprinsă de panică.

— Vino, făcu ea, ademenindu-l spre pat.

El se apropie cu ochii aproape sticloşi, masturbându-se cu mâna dreaptă. Cu stânga, o întoarse pe târfă cu faţa în jos, apoi se lăsă cu toată greutatea pe fesele ei. Degetele găsiră curând ceea ce căutau.

Dimitrova ţipă.

— Opreşte-te! Îţi interzic...

Fraza se întrerupse cu un urlet de durere. Cu aceeaşi brutalitate, clientul se înfipse cu cruzime în trupul ei. Dimitrova avea impresia că îi sfârtecă măruntaiele. Durerea fu şi mai atroce în momentul în care arabul se retrase pentru a relua cursa de la capăt. Ea îl simţea de parcă ar fi avut sexul înfăşurat în glaspapir. Cu insensibilitatea proverbială a beţivilor, el continua să o sfârtece pe tânăra rusoaică într-un viol exercitat cu regularitatea unui metronom. În acelaşi timp îi maltrata sânii în acelaşi ritm sălbatic. Dimitrova nici nu ştia ce o doare mai tare...

În cele din urmă, furia parcă mai slăbi în intensitate, iar Mahmud păru că ajunge la paroxismul dorit. Golindu-se în măruntaiele ei, el o muşcă de umăr şi se retrase din ea cu o mişcare atât de bruscă, încât îi smulse femeii un ultim urlet de durere.

Ea se desprinse şi întoarse capul. Întins pe spate, cu gura deschisă, arabul adormise brusc, epuizat de votcă şi de al doilea orgasm. Ea se ridică şi alergă în baie, înnebunită de furie, şi înjurând în sinea ei. În cinci ani de carieră, nu mai fusese niciodată tratată astfel.

*

* *

Mahmud dormea în continuare, în aceeaşi poziţie. Dimitrova îşi pusese un pantalon, un pulover şi cizme şi se machiase din nou. Era încă furioasă. Când se aşeza, încerca nişte dureri cumplite. De îndată ce fu îmbrăcată, sustrase a treia bancnotă de o sută de dolari din teanc. Nu îndrăzni să ia mai mult. Văzând că este în continuare inconştient, se apropie de haina lui, pipăindu-i buzunarele. Atunci simţi ceva tare înăuntrul lor.

Băgând mâna, găsi un paşaport. Era albastru, cu caractere arabe. Apoi găsi alt paşaport, şi încă alte două. În sfârşit, avea patru paşapoarte. Dimitrova privi speriată la omul adormit. Cu siguranţă că nu era un client obişnuit. Ea deschise paşapoartele pe rând şi constată că toate aveau aceeaşi fotografie, numai că

numele erau diferite. La fel şi naţionalitatea şi vârsta. Toate documentele erau noi. Rusoaica ezită. Cel mai simplu ar fi fost să le pună la loc acolo unde le găsise... Numai că, în profesia ei, era adesea urmărită de Miliţie, de gealaţii caucazieni sau chiar de KGB. Aşa că nu strica să le facă din când în când câte un mic serviciu. KGB-ul ar fi fost de bună seamă interesat de ceea ce descoperise acum. Era suficient să-l contacteze pe unul dintre agenţii ce stăteau în camera 301 a hotelului *Nacional,* care se foloseau de tot felul de microemiţătoare şi camere video, amplasate prin camere şi alte locuri strategice din hotel.

Bineînţeles, nu se punea problema să fure documentele. Era suficient să scoată datele importante. Aşa că se duse în bucătărie şi se instala la masă cu o coală de hârtie în faţă. Apoi începu să copieze cu conştiinciozitate datele esenţiale cu majuscule, ca să fie sigură că nu face vreo greşeală.

Dimitrova Petrovici ajunsese la al treilea paşaport când avu senzaţia că mai este cineva acolo. Ridicând capul, văzu privirea neagră de furie a arabului plantat în faţa ei gol puşcă.

*

* *

Mahmud era desculţ şi de aceea nu îl auzise sosind. Dimitrova simţi că inima o ia din loc cu viteza unei maşini de formula unu. Creionul îi rămase suspendat în aer, neştiind ce atitudine să adopte. Era imposibil să nege sau să găsească o explicaţie. Era paralizată de frică. Arabul reacţionă primul. Cu faţa albă de furie, el o lovi pe femeie în tâmplă, răsturnând-o de pe scaun. Următoarea mişcare fu să-şi înşface toate cele patru paşapoarte şi hârtia cu datele scoase din ele.

Dimitrova încercă să se ridice, având o singură dorinţă: să fugă. Arabul însă îi blocă ieşirea cu tot corpul. Ochii lui iradiau o ură imensă. Cu o lovitură seacă dată cu genunchiul în burtă, o blocă. Dimitrova scoase un urlet de durere şi se prăbuşi. Continuă să urle doar-doar s-or strânge vecinii. Dintr-un singur salt, Mahmud sări deasupra ei. Rusoaica simţi degetele lui de fier înfingându-se în beregată. Ea continuă să ţipe, din ce în ce mai slab, zbătându-se şi lovindu-şi adversarul cu picioarele. Dimitrova reuşi să scape câteva clipe din strânsoare şi scoase un ţipăt pătrunzător.

Arabul înţelese că nu poate să-i vină de hac numai cu o singură mână. Puse paşapoartele pe masă, încercând să o sugrume. Înnebunită de spaimă, Dimitrova văzu dintr-odată un foarfece pe una din etajere şi reuşi să pună mâna pe el. Lovitura

veni de sus şi vârful alunecă pe umărul lui Mahmud, lăsând o dâră roşie. El mugi de durere şi de furie şi, eliberându-i beregata, îi răsuci mâna cu o violenţă nemaiîntâlnită.

Foarfecele alunecă pe jos. El se aplecă, îl luă şi îl băgă în stomacul femeii. Dimitrova scoase un urlet răguşit. Mahmud lovi iar, ţintuindu-şi victima de perete, cu cealaltă mână înfiptă în grumaz. Înjură. Dimitrova ţipa acum ca un porc înjunghiat...

Mahmud lovi încă o dată, ţintind în inimă. Dimitrova avu un spasm brusc. Arabul lovi până ce privirea femeii deveni sticloasă. Atunci, el dădu drumul trupului ce se prăbuşi, înhăţă paşapoartele şi hârtia. Şterse cu o cârpă foarfecele pentru a elimina orice urmă şi ieşi din bucătărie. Făcu la fel şi în camera vecină, înjurând. Din clădire nu se auzea nici o mişcare. Ca un nebun, se strecură afară din apartament şi coborî scările din patru în patru trepte. Când ajunse la parter şi încercă să deschidă dubla uşă de la intrare, cineva încerca să facă acelaşi lucru, însă, pe din afară. Erau un bărbat şi o femeie. Bărbatul se clătina pe picioare. El se forţă să ţină uşa deschisă ca aceştia să intre, simţind că inima îi sare din piept. Apoi reuşi să fugă. Apucă pe strada Ogareva, dar nu se simţi în siguranţă decât când se află în mijlocul circulaţiei intense de pe strada Gorki. Abia atunci, începu să meargă agale, coborând la vale pe marele bulevard.

Totuşi inima continua să-i bată cu putere. Era furios pe târfa aceea şi mai ales pe el însuşi. Dacă cineva ar fi auzit ţipetele femeii şi ar fi sunat la Miliţie, ar fi fost numai bun pentru plutonul de execuţie. În URSS, exista încă pedeapsa cu moartea şi se aplica destul de des.

Coborî în pasajul subteran ce ducea în staţia de metrou Marksa. Ajuns acolo, se pierdu în mulţime. O pereche de tineri se îmbrăţişau în faţa telefoanelor publice; o fată destul de frumoasă îi adresă o privire galeşă în timp ce schimba o monedă de douăzeci de copeici. Pentru mărunţiş.

Trecând de barieră şi urcându-se pe scara rulantă, el se întreba dacă acest incident ar putea avea consecinţe grave asupra misiunii sale în URSS.

Capitolul III

— Alteţa Sa Serenisimă, Prinţul Malko Linge. Prinţesa Mathilda von Grünzig.

Malko se înclină profund deasupra mâinii întinse. Era mâna unei temei tinere fermecătoare, cu o faţă de camee ce răsărea dintr-o rochie de fai roz, evazată ca o corolă graţioasă până la glezne. Baronul Dieter Malsen von Ponickau care făcuse prezentările dispăru la bufet. Mathilda von Grünzig îi adresă lui Malko un zâmbet amuzat şi spuse pe un ton lejer:

— Am auzit vorbindu-se mult de dumneavoastră... De două ori, ar fi trebuit să asistaţi la nişte dineuri unde eram invitată, dar nu v-aţi ţinut de cuvânt. Se pare că voiajaţi mult...

— Este foarte adevărat, recunoscu Malko, dar eu nu pot decât să binecuvântez această zi, când în sfârşit ne putem întâlni.

Mulţimea era într-un continuu du-te-vino în foaierul Operei din Viena. Bijuteriile străluceau parcă şi mai tare sub lumina vechilor candelabre de cristal, iar femeile păreau şi mai frumoase. Vienezi adorau petrecerile şi spectacolele... Malko o învălui pe tânăra prinţesă într-o privire arzătoare, iar ea susţinu strălucirea ochilor aurii, cu o licărire de amuzament în pupile. Ştia că este atrăgătoare. Era încă necăsătorită şi era obişnuită cu atenţia tuturor bărbaţilor. Nu se ştia să fi avut prea mulţi amanţi şi acest lucru o făcea şi mai dorită. Cea mai mare parte a timpului e petrecea într-un „schloss” din nordul Austriei, unde vâna şi dădea petreceri. Tatăl ei, bancher şi patron al unei agenţii imobiliare, o pusese la adăpost de grija banilor... în faţa insistenţei ochilor aurii ea remarcă perfid:

— Sunteţi singur? Nu o zăresc pe prietena dumneavoastră contesa Alexandra...

— Profită de ultima zăpadă la Lech, preciză Malko.

Era cel mai recent capriciu al Alexandrei, care îi reproşase că nu se ocupă suficient de ea... Avusese loc o scenă violentă, iar ea plecase cu un grup de prieteni. Cine ştie, poate dorea să-şi satisfacă vreo dorinţă ascunsă, în mijlocul zăpezilor.

Oricum, dacă ar fi putut să vadă curtea pe care i-o făcea acum acestei tinere fermecătoare, ar fi sărit să-i scoată ochii. Nimeni nu este mai gelos decât o femeie infidelă. Orchestra instalată pe o estradă, atacă acordurile unui vals pentru a da culoare antractului, iar Malko o invită să facă un tur. În timp ce

se lăsau purtaţi pe aripile muzicii, trupurile lor se atinseră aproape imperceptibil. El inspiră cu plăcere delicatul parfum al partenerei sale, spunându-şi că viaţa este frumoasă. În această seară, se simţea cu adevărat bine. Era un membru al aristocraţiei austriece, care tocmai făcea curte unei femei de acelaşi rang.

— De ce nu veniţi să petreceţi weekendul la Liezen? îi propuse el. Prietenii dumneavoastră sunt de asemenea bine veniţi. Mi se pare că va fi vreme frumoasă.

Castelul său continua să-i acapareze toată atenţia, dar şi toate veniturile... El era raţiunea vieţii sale, era cordonul ombilical care îl lega de acest univers un pic superficial poate, dar puternic înrădăcinat în trecut. Acolo el se simţea ca peştele în apă.

Mathilda von Grünzig îi aruncă o privire provocatoare.

— Logodnicul meu este şi el bine venit?

Malko ezită o fracţiune de secundă înainte de a răspunde.

— *Warum Nicht?*[7]

Mathilda lăsă capul pe spate cu un râs voios.

— Glumeam, desigur! El este plecat acum în Statele Unite. Dar eu voi veni cu siguranţă.

Valsul se terminase. Ei rămaseră retraşi într-un colţ al foaierului, la distanţă de restul lumii. Malko părea din ce în ce mai atras de şarmul fetei. Mathilda îl privi gânditoare.

— Dacă vin, aş vrea să-mi povestiţi cât mai multe întâmplări. De la prietenii mei nu aud decât de vânătoare şi de bârfe. Cine şi cu cine se culcă. Este plictisitor şi chiar grotesc. Cu dumneavoastră, ar putea să fie diferit...

— De ce?

Oglinda masivă de cristal, în care se reflecta imaginea lor, îi arăta silueta sa tinerească îmbrăcată cu un smoching impecabil, şi părul blond care adăuga un farmec suplimentar. Mathilda vor Grünzig îi spuse la ureche:

— Se zice că aveţi o viaţă extrem de ciudată, că sunteţi un aventurier şi că aţi omorât mulţi oameni. Este adevărat?

Malko surâse. Vânatul doborât de el nu era întotdeauna un mistreţ, iar bătrânele pietre ale castelului Liezen aveau greutate cadavrelor lăsate în urma sa. Dar acesta era micul său secret. E strânse puţin braţul Mathildei şi îi şopti la ureche.

— Cine v-a spus aceste lucruri? Eu nu ucid pe nimeni. Fac

[7] *De ce nu? (n a.).*

doar afaceri şi călătoresc mult.

Mathilda von Grünzig făcu o mutrişoară dezamăgită.

— Ce păcat! Uneori îmi imaginez că sunteţi un bărbat ce trăieşte o viaţă plină de primejdii şi care este el însuşi primejdios. Aduceţi-mi puţină şampanie de la bar ca să mă consolaţi pentru decepţia suferită.

Malko se grăbi să-i îndeplinească dorinţa. Când se întoarse, Mathilda părea ciudată. Ea luă cupa cu Dom Perignon şi îl întreb:

— Îl cunoaşteţi pe domnul de acolo? Vă priveşte în continuu...

Malko întoarse capul în direcţia indicată şi descoperi o namilă bărboasă, cu ochelari cu lentile groase şi cu un pahar în mâni care părea minuscul în mâna uriaşă. Arbora un surâs vag, sprijin de o coloană a scării centrale.

— Trebuie să fie vreun artist, făcu tânăra prinţesă. Are părul lung ca femeile.

Malko abia îşi stăpâni râsul, simţindu-se cuprins în acelaşi timp de o stare de disconfort. „Artistul” cu pricina era de fapt Patrick Rice, şeful Centralei CIA din Viena. Era un meloman şi studiase Harvard. Era un tip strălucitor care alesese profesia din plăcere, deşi avusese prilejul să facă avere în afaceri. Privirile li se întâlniră, iar el îi făcu un mic gest lui Malko.

— Îl cunosc într-adevăr! făcu acesta. Este un diplomat american.

Patrick se îndrepta spre el cu un mers de elefant. Se înclină în faţa Mathildei şi întinse mâna lui Malko, iar acesta făcu prezentările. Tânăra aristocrată păru că nu gustă prea mult sosirea intrusului. Ea mai schimbă câteva amabilităţi, privi în jur şi-i spuse lui Malko:

— Cred că pauza este pe sfârşite. Mai vreau să văd câţiva prieteni. La revedere.

— Puteţi fi mândru de dumneavoastră, făcu Malko furios, imediat după ce aceasta se îndepărtă.

— Păcat, făcu uriaşul indiferent. Este fermecătoare. Dar având în vedere şarmul dumneavoastră, şansa nu este încă pierdută. O puteţi reîntâlni la ieşire. Vă jur că nu a fost nimic premeditat. Voiam să vă sun mâine dimineaţă la Liezen.

— Nu m-aţi fi găsit, făcu Malko cu răceală. Am de gând să rămân la Viena încă vreo două săptămâni, la nişte prieteni.

Patrick Rice îi aruncă o privire ironică.

— S-ar putea să fiţi nevoit să vă scurtaţi sejurul.

Malko simţi că îl cuprinde un val de indignare. CIA nu avea

de gând să-l mai lase în pace!

Tocmai acum când se bucura şi el de sezonul monden şi ducea tipul de viaţă care-i plăcea atât de mult, potrivit cu rangul său aristocratic, cu cortegiul de plăceri, flirturi şi petreceri sclipitoare. Ce bine ar fi fost dacă proprietatea sa, castelul din Liezen, ar fi costat mai puţin... Fără CIA, nu ar fi fost niciodată capabil să suporte toate cheltuielile de întreţinere care atingeau sume nebuneşti. Acum tocmai comandase decoratorului său de la Paris, Claude Dalle, o mobilă sculptată pentru sufragerie, pentru a o înlocui pe cea distrusă în timpul atacului castelului Liezen[8]. Din păcate, lemnul era extrem de scump.

El privi împrejur. Prinţesa Mathilde von Grünzig dispăruse în mulţime. Indispus, el întrebă:

— Unde naiba mă mai trimiteţi?

Abia încheiase aventura sa birmaneză[9] şi adevărul era că nu mai avea chef de alta.

Americanul îi surâse angelic şi se aplecă spre el, atingându-i urechea cu barba sa stufoasă.

— La Moscova, făcu el.

Soneria stridentă care anunţa sfârşitul antractului îl împiedică pe Malko să răspundă imediat. În primul moment de linişte ce urmă, el remarcă cu un ton tăios:

— Întotdeauna aţi avut simţul umorului. Sau mai degrabă dorinţa de a vă debarasa de mine.

Patrick Rice îl luă afectuos de braţ.

— Nici una, nici alta. Sovieticii vă *invită* la ei. Cu garanţie personală a generalului Serghei Ivanovici Kotov, şeful Primului Directorat al KGB-ului, care se ocupă de străinii care vin în Uniunea Sovietică.

— Pentru o vizită cu ghid în Gulag?

Americanul izbucni într-un râs homeric, dar copilăros.

— *Acht!* Se vede bine că aveţi „Wienerschmee”[10]. De fapt, este vorba de o afacere serioasă. S-ar părea că este prima încercare de colaborare a sovieticilor cu noi după Perestroika.

Iar Perestroika! Acest termen rusesc însemna „schimbare” şi fusese născocit de Mihail Gorbaciov ca să marcheze începutul unei ere noi şi fericite pentru Uniunea Sovietică, debarasată de ultimele rămăşiţe ale stalinismului. Gorbaciov ar fi putut acum

---

[8] *Vezi SAS nr. 62, Vengeance romaine (n.a.).*

[9] *Vezi SAS nr. 98, Croissade en Birmanie (n.a.).*

[10] *Şarm vienez (n.a.).*

chiar să îndrăznească să solicite preşedinţia Statelor Unite!

În faţa expresiei, pe cât de nemulţumite pe atât de neîncrezătoare a lui Malko, Patrick Rice se grăbi să adauge:

— De altfel, nu este vorba de o iniţiativă a Centralei din Viena. Vine direct de la Casa Albă după o consultare cu cei de la Langley.

— De ce tocmai eu?

Şeful Centralei CIA surâse:

— Pentru că nu putea fi nimeni altcineva. Vă mai amintiţi de afacerea Ali Jafar de acum o lună şi ceva?

— „Afacere” e prea mult spus. L-am văzut doar o singură dar înainte de a dispărea.

Ali Jafar era un palestinian care locuia la Praga e reprezentant al OEP, având ca sarcină achiziţionarea de arme şi muniţii de la cehi. În acelaşi timp, mai furniza şi ceva informaţii bine plătite pentru Centrala CIA de la Praga. Situaţia se schimbase atunci când OEP-ul a scos la iveală că el furniza arme unor grupuri de disidenţi, ca cel al lui Ahmed Jibril, învrăjbite de moarte lui Yasser Arafat. Tipul dispăruse o vreme, pentru a se ivi la Viena, la hotel *Dullor,* un stabiliment modest, aflat pe Dorotheestrasse. El lansase atunci un SOS către CIA, pretinzând că avea de vânzare o informaţie extrem de importantă... Patrick Rice îi ceruse atunci lui Malko, specialist în problemele Orientului Mijlociu, să se ocupe de el. Malko s-a întâlnit cu Ali Jafar la barul hotelului *Bristol* şi palestinianul i-a mărturisit că un general sovietic din anturajul său era pe cale să pregătească un complot împotriva lui Mihail Gorbaciov şi că a apelat la el ca să-l ajute. În afară de cei cinci mii de dolari primiţi înainte, palestinianul ceruse încă un milion de dolari pentru a da detalii asupra întregii afaceri şi numele persoanelor implicate.

Malko îi raportă în scris imediat lui Patrick Rice, după ce-l lăsase pe arab să spere că va primi această importantă sumă de bani. După un schimb de telexuri cu Langley, el se hotărâse să facă o contrapropunere de cincizeci de mii de dolari, această sumă fiind acordată din bugetul Casei Albe.

Fusese fixată o nouă întâlnire în acelaşi loc. Iar Malko aşteptase două ore. Ali Jafar însă nu mai venise. El dispăruse din hotelul *Dullor.* Două săptămâni i-au trebuit celor din CIA ca să descopere cheia misterului. La Viena sosise o echipă de ucigaşi ca să-l lichideze, iar el se evaporase. Malko era sigur că această afacere era definitiv încheiată şi dată uitării. Ca şi Ali Jafar.

— Şi ce noutăţi sunt? întrebă el.

— Ce impresie v-a făcut tipul? întrebă Patrick Rice, ocolind răspunsul.

Malko avu o expresie nehotărâtă.

— Nu avea aerul că vrea să spună poveşti, dar cu arabii...

— Atunci am transmis raportul dumneavoastră la Langley, care l-a trimis la Casa Albă, care, la rândul ei a anunţat autorităţile sovietice de la Washington. Uitând însă să menţioneze prezenţa unor militanţi sovietici în complot. Sovieticii ne-au mulţumit politicos dar am simţit că o iau, ori ca o provocare, ori ca pe o născocire... Iar acum trei zile, Şeful Centralei de la Moscova a fost convocat la Ministerul Afacerilor Externe sovietic. Acolo a întâlnit un reprezentant al KGB-ului care avea un dosar tulburător.

— Cel al lui Ali Jafar?

Soneria se auzea pentru a doua oară.

— Nu, al unei crime. O prostituată a fost asasinată cu foarfecele de către un client, la ea acasă. Un bărbat de tip oriental a fost văzut de una din colegele ei. Asasinul nu a fost însă găsit cu toate eforturile depuse de Miliţie şi de KGB.

— Şi care este legătura cu Ali Jafar?

— Mai întâi, un portret-robot care coincide perfect cu fotografii din dosarul nostru.

— Arabii seamănă mult între ei, obiectă Malko, mai ales în ochii unei rusoaice.

— Este adevărat, spuse Patrick Rice, antrenându-l pe Malko spre scara plină de lume. Dar Miliţia a găsit sub un fotoliu, o bancnotă de o sută de şilingi austrieci, care se pare că a căzut din buzunarul ucigaşului...

Desigur, afacerea era deja ceva mai serioasă... Malko nu înţelegea totuşi motivul pentru care *el* trebuia să plece în Uniune Sovietică.

— Până aici avem doar un simplu fapt divers, remarcă el. Chiar dacă este vorba de Ali Jafar.

— Sovieticii nu par să creadă acelaşi lucru, îl corectă e începând să urce scara. Acest asasinat nu are nici un motiv aparent. Nimic nu a fost furat şi, după cercetările făcute, a fost comis după consumarea actului sexual, după ce prostituata se îmbrăcase. Mai mult, ucigaşul a avut grijă să şteargă toate amprentele. Şi asta nu e tot. Cum era vorba de o afacere *specială,* KGB-ul s-a dat peste cap şi a întreprins o anchetă ştiinţifică în apartamentul crimei. În bucătărie, a fost descoperit un carnet în aparenţă alb. Dar în urma examenelor cu pulbere,

sa văzut că fusese scrisă o pagină din el, pagină dispărută însă. În carnet au rămas urmele de creion, care au putut fi descifrate. Este vorba de date culese din paşapoarte diferite.

— Paşapoarte?

— Da, confirmă americanul. Cu numere şi ţări: Yemenul de Sud, Republica Libaneză, Siria. Toate sunt false. Numai că KGB-ul a băgat datele în computere şi a descoperit că cel puţin unul dintre paşapoarte a fost făcut pentru Ali Jafar de către serviciile yemenite.

— Afacerea devine mult mai interesantă, recunoscu Malko.

— Prostituata a descoperit documentele în buzunarul lui Jafar şi a vrut să le copieze. Atunci a fost surprinsă şi lichidată. Ceea ce îi nelinişteşte pe cei din KGB şi GRU, continuă şeful Centralei CIA, este că nu a fost găsit nici un indiciu că Ali Jafar ar fi pătruns în Uniunea Sovietică. Asta înseamnă că a utilizat un paşaport fals sau că a intrat în mod clandestin pe teritoriul sovietic, fapt ce este puţin probabil, dacă nu chiar imposibil.

— Vă urmăresc, spuse Malko. Să zicem că Ali Jafar se află la Moscova şi că a ucis o prostituată. Dar de ce trebuie *eu* să mă duc acolo?

— Trebuie să mergeţi pentru numele sacru al Perestroikăi, spuse zâmbind Patrick Rice. Sovieticii reclamă prezenţa dumneavoastră pentru a-l *identifica* pe Ali Jafar. Sunteţi singurul care l-aţi cunoscut personal, singura persoană de încredere.

— Mulţumesc pentru *încredere*, făcu Malko. Numai că, mai întâi, trebuie să dau de el şi, pentru asta, KGB-ul şi GRU-ul sunt mai bine înarmate decât mine...

Patrick Rice zâmbi în barbă.

— Desigur. De asemenea eu cred că intenţiile lor nu sunt atât de limpezi cum par la prima vedere. După umila mea părere, ei sunt convinşi că noi ştim mult mai multe despre acest complot decât le-am spus. Şi că datorită prezenţei dumneavoastră la Moscova, ar putea înainta în anchetă.

— Cu alte cuvinte, vă serviţi de mine ca să-i puteţi manipula mai bine, conchise Malko. Sper să nu-şi dea seama de asta.

— Ar mai fi un aspect pe care îl neglijaţi. Imaginaţi-vă că noi, CIA, ajutăm la dezamorsarea unui complot îndreptat contra lui Mihail Gorbaciov... Vă daţi seama de consecinţele diplomatice formidabile ale acestui fapt?

— Mi se par evidente, recunoscu Malko, dar...

— Încă nu v-am spus totul, făcu uriaşul gâdilându-l cu barba

în ureche, în mod neplăcut. La Moscova veţi face propria dumneavoastră anchetă. Astfel ei vor crede în continuare că ştim mai mult decât le-am dezvăluit.

— Adică...

Soneria stridentă se auzi pentru ultima dată. Americanul zâmbi ironic.

— Vă voi lămuri la ieşire, dacă puteţi să renunţaţi pentru un timp la delicioasa dumneavoastră prinţesă. La barul *Sacher.*

Mercedesurile şi Rolls-urile făceau coadă în faţa Operei din Viena. Malko nu reuşi să o zărească pe Mathilda von Grünzig îi mulţimea care ieşea în valuri. Îl avertiză pe şoferul şi garda sa de corp, fidelul Elko Krisantem, ca să-l aştepte la volanul maşinii sale Silver Spirit, şi plecă pe jos spre hotelul *Sacher.* Patrick Rice era deja instalat la bar, încălzind între degetele sale groase un pahar plin cu o licoare de culoarea ambrei. Pe tejghea era pusă o sticlă de Gaston de Lagrange. Malko se strecură pe bancheta neagră lustruita din cauza uzurii, vădit contrariat de felul în care îşi încheia seara.

— Ei bine, care este sfârşitul istorioarei dumneavoastră?

— Noi avem dosarul complet al lui Ali Jafar. Nu există nici o acţiune tip „homo” legată de numele lui, dar nu am obţinut încă undă verde de la Langley. De asemenea, ştim că adesea a folos un tunisian ca să-i ducă muniţiile din Cehoslovacia în Tunisia şi în anumite ţări din Europa. Acesta se numeşte Said Ghanari. Noi am infiltrat reţeaua lui, datorită serviciilor secrete tunisiene.

— Şi?

— Said Ghanari se află la Moscova. La Universitate Lumumba, unde îşi termină studiile de inginerie în metalurgie. Am fotografia lui, adresa şi numărul de telefon. Îi cunosc de asemene obiceiurile.

Malko îl privea mirat:

— Şi l-aţi deconspirat?

— Nu, dar unul dintre agenţii noştri a *„contactat-o”* pe sora lui... Se culcă cu ea. Ea îi citeşte scrisorile trimise de fratele ei.

— Sovieticii ştiu despre acest Said?

— Nu, nu cred.

— Şi de ce nu le furnizaţi această informaţie?

Americanul roti încet paharul cu coniac între degetele sale groase, adulmecă licoarea şi apoi spuse:

— Vă repet, dacă noi, americanii, reuşim să dejucăm un complot împotriva lui Gorbaciov înainte de KGB. Vom avea un mare avantaj politic.

Asta era cert. Orgoliul îşi avea partea leului în toată afacere asta. Mica sală se umplea încet-încet. Malko îşi comandă o *Stalicinaia.* Povestea asta îl incita, deşi mai existau încă destule puncte obscure, pe care CIA nu dorise să i le dezvăluie... începuse să-i cunoască bine pe americani.

— Care ar fi rolul lui Ali Jafar într-un astfel de complot?

Patrick Rice zâmbi.

— Dacă este adevărat ce se spune, sunt amestecaţi şi nişte ruşi în lovitura asta. Şi ăştia nu sunt simpli disidenţi visători...

— Nu, sunt oameni de „meserie”, completă Malko.

— Evident. Numai că tipii au avut aceeaşi idee ca şi noi şi au făcut cercetări serioase. Dacă n-au găsit nimic, asta înseamnă că lovitura a fost bine montată. Gorbaciov are destui duşmani în prezent. Mai greu este să afli despre cine este vorba.

— Mi-aţi spus că palestinianul ar fi intrat clandestin în Uniunea Sovietică. Pentru asta i-ar fi trebuit nişte complici.

— Bineînţeles, dar în ultima vreme, în sudul ţării are loc o destindere în Azerbaidjan şi în Armenia, au putut sosi avioane de la Beirut cu tot felul de activişti, printre care s-ar fi putut strecura şi Ali Jafar. Cu siguranţă însă că a fost recrutat de un potentat sovietic care îi oferă protecţie. Şi de asemenea şi un motiv. Arabii nu îl au la suflet pe Gorbaciov din cauza poziţiei lui în legătură cu evreii din Uniunea Sovietică, dar nu au ajuns încă să-i vrea eliminarea din pricina asta.

— Dar cine ar ajunge până acolo?

Americanul făcu un gest de slăbiciune...

— Dacă aş cunoaşte raportul de forţe pe eşichierul politic sovietic, poate că aş putea să vă răspund la întrebare. Deocamdată, staţia noastră de la Moscova ne informează continuu că militarii îl detestă pe Gorbaciov şi îi reproşează faptul că a contribuit la dezmembrarea imperiului format în şaizeci de ani de comunism.

— Dacă Ali Jafar lucrează pentru OEP la Praga, el a putut fi contactat de către un ofiţer sovietic, remarcă Malko.

— Dacă este aşa, fiţi sigur că acesta a fost deja interogat şi că nu i-au mai rămas nici unghiile, făcu Patrick Rice cu un zâmbet sinistru. Gulagul trebuie hrănit în continuare. Dacă a avut loc un complot, cei care au făcut parte din el erau securişti sovietici. În privinţa acestora, noi nu putem face nimic. Dimpotrivă, trebuie să-l găsim pe Ali Jafar şi să-l forţăm să mărturisească adevărul cu sovieticii de faţă.

Coniacul începuse cu siguranţă să i se urce la cap. Toată

această poveste, deşi captivantă, avea o latură ascunsă şi extrem de periculoasă. Dacă între KGB şi CIA se contura o încercare de alianţă, nu vor putea fi eliminate şi loviturile perfide. Doar nu se războiau degeaba de mai bine de un sfert de secol. Patrick Rice bău şi ultimul strop de alcool şi se sculă gânditor, lăsând pe masă o bancnotă de cincizeci de şilingi.

— Aduceţi-mi paşaportul – cel autentic – mâine dimineaţă la birou. Şi, noapte bună, în continuare.

Malko îl privi cum se îndepărtează, apoi se ridică la rândul său. Elko Krisantem îl aştepta în faţă la *Sacher*, la volanul Rolls-ului. Turcul îi întinse o hârtie cu un zâmbet de complicitate.

— Alteţa Sa, Prinţesa Mathilda von Grünzig, vă aşteaptă le Palatul Schwartzenberg, spuse el. La un supeu.

*

* *

Ambianţa nu era atât de protocolară ca la operă. Dineul era însă excelent, iar slow-ul nu avea nimic comun cu valsul. Mathilda von Grünzig, cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui Malko, cocheta ca o midinetă, la adăpostul penumbrei din sala de bal. Muzica se opri, iar buzele lor se atinseră.

Mathilda fu aceea care reacţionă prima, sărutându-l pe Malko atât de violent, că li se loviră dinţii. Sărutul dură o veşnicie delicioasă. Când Mathilda se detaşă de el, murmură cu o voce încărcată de veselie şi de tulburare:

— Am aranjat totul pentru weekend. Pentru toată lumea, merg să schiez cu verii mei, la Zurs. Nimeni nu trebuie să ştie adevărul, mai ales logodnicul meu, Kurt. Vara asta urmează să ne căsătorim. Nu mi-ar ierta-o niciodată.

Malko o privi intrigat.

— Sunteţi sigură că doriţi să veniţi?

Ea îl privi intens şi provocator.

— Vă doresc, spuse ea cu calm. Numai pentru un weekend. Imediat cum v-am atins, am încercat ceva special şi extrem de puternic. Sunteţi un bărbat diferit de ceilalţi.

— Mulţumesc, spuse Malko.

— Aveţi nişte ochi fascinanţi, suspină tânăra prinţesă. Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător.

De ei se apropie o pereche şi trebuiră să se despartă. Odată risipită magia, Malko intră în bufet şi se servi cu un Moet. Se adunaseră prea multe evenimente într-o singură seară. Ar fi vrut să o ia pe Mathilda de mână şi s-o ducă de acolo. Dar era imposibil. Ar fi ştiut întreaga Viană.

Trebuia să numere zilele până la sfârşitul săptămânii. În ciuda importanţei misiunii ivite la orizont, el o aşeză pe aceeaşi balanţă cu o fantasmă amoroasă. Un sfert de secol de activitate în serviciile de informaţii nu reuşise să-l transforme într-un robot.

Soarele de iarnă radia, încălzind biroul lui Patrick Rice orientat către parcul de distracţii Prater. Se scurseră patruzeci şi opt de ore de când se întâlniseră la barul Operei. A doua zi, Elko Krisantem adusese paşaportul lui Malko la Ambasada americană.

Patrick Rice părea mai înfloritor ca niciodată, cu barba bine îngrijită şi pieptănată. Făcu un efort considerabil ca să se poată ridica din fotoliu. Ochii îi străluceau răutăcioşi în spatele ochelarilor.

— *Tavarisci* Malko, anunţă el, mâine plecaţi la Moscova.

Capitolul IV

Figura orgolioasă şi senzuală a Mathildei trecu prin faţa ochilor lui Malko. Şi el care credea că totul fusese aranjat pentru weekend! Până atunci ar mai fi fost doar două zile!

— Plecarea mea este indispensabilă? întrebă el. Aveam nişte întâlniri importante în următoarele zile.

Americanul zâmbi ironic.

— Şi eu am stabilit o întâlnire pentru dumneavoastră. Cu cei de la Moscova. Trebuie să înceapă operaţiunea „Vulturul cu două capete”. Mâine la ora şase după-amiază vă aşteaptă generalul Alexei Fanganov care conduce Al Nouălea Directorat al KGB, cu care veţi face o evaluare a situaţiei. Toate detaliile materiale au fost deja puse la punct. Aveţi o cameră rezervată la hotelul *Mejdunarodnaia* şi veţi fi aşteptat la aeroport.

— De către oamenii noştri?

— Nu. Dar vă veţi întâlni şi cu şeful Centralei din Moscova John Packard, la ambasadă sau la el. Aici aveţi datele lui. Se afli acum la al treilea mandat şi cunoaşte bine zona. Sovieticii au încredere în noi, bineînţeles până la un anumit punct. Telefoanele sunt ascultate şi, chiar din clipa în care puneţi piciorul acolo KGB-ul nu vă va mai scăpa din ochi.

El îi întinse lui Malko un plic.

— Aveţi aici ultimele informaţii culese. Adresa lui Said Ghanari o fotografie pe care o veţi arde după ce o veţi memora bine, locul unde, după informaţiile primite de la sora lui, obişnuieşte să ia micul dejun în schimbul a câtorva ruble. Este un bar al hotelului *Inturist,* unde se întâlneşte cu o prietenă, care este ghid şi lucrează în apropiere. Zilnic, între orele nouă şi unsprezece ea îi însoţeşte pe turiştii care vizitează Kremlinul.

— De fapt, care este mai exact misiunea mea?

Patrick Rice scoase un oftat.

— Trebuie să-l găsiţi pe Ali Jafar şi să-i oferiţi un milion de dolari. Casa Albă este de acord ca să-i dăm această sumă dacă ne pune la dispoziţie mecanismul întregului complot. Apoi îl daţi pe mâna noilor colegi ca să se descurce cum vor şti.

Programul părea vast.

— Voi fi înarmat?

— Dacă doriţi, şeful centralei noastre vă va înmâna pistolul dumneavoastră extraplat. Dar aveţi grijă să nu deveniţi un fel de

Rambo. Misiunea dumneavoastră se axează mai cu seamă pe supraveghere şi pe identificare.

Aşa începeau de obicei marile masacre...

*

* *

Alexei Kulaghin traversă holul hotelului *Cosmos* fără să se uite în jur. O africană, cu părul tot făcut codiţe şi cu o rochie cu franjuri, ce dezvelea nişte picioare superbe, îi adresă o ocheadă provocatoare. Situat foarte departe de centrul oraşului, hotelul *Cosmos,* acum prost întreţinut, fusese construit cu ocazia Jocurilor Olimpice din 1982 şi devenise un loc pentru cei din lumea interlopă. Peste tot mişunau traficanţi mărunţi şi târfe. Oricând puteai fi agresat, pe culoare sau în parchinguri, deşi erau miliţieni la toate intrările. Ca şi Alexei Kulaghin, toţi borfaşii aveau documente ce atestau că sunt clienţi ai hotelului.

Când silueta masivă a lui Kulaghin apăru în uşa barului *Orbit,* cei doi barmani se schimbară la faţă. El se uită la ei cu o privire indiferentă şi se îndreptă direct către o masă din fund, aproape de bucătărie, la care stătea o pereche. El se opri în faţa celor doi şi spuse cu o voce calmă:

— Jenia.

Femeia ridică privirea şi faţa i se crispa de groază. Tovarăşul ei, care părea să fie un străin, îi adresă lui Kulaghin un zâmbet vag.

— Ce vrei? întrebă femeia cu o voce temătoare.

— Ţi s-a ordonat să părăseşti Moscova, spuse tipul cu o voce care nu admitea nici o replică.

— Plec mâine, spuse femeia. Ţi-o jur. Nu am putut mai repede.

— Mâine este prea târziu, făcu Kulaghin.

Fără ca nimeni să poată interveni, mâna lui dispăru ca un fulger în buzunar şi apăru înarmată cu un cuţit ce se deschise cu un „clic”. Acesta descrise un arc în aer şi se auzi un ţipăt înfiorător.

Kulaghin înfipsese cuţitul în urechea stângă a femeii. Apoi o lovi iar în ochiul stâng. Sub privirea îngrozită a bărbatului ce o însoţea pe Jenia, o trase de păr şi îi tăie beregata cu o singură lovitură de cuţit. Apoi o lăsă să se prăbuşească peste masă într-o baltă de sânge ce inundă mai întâi masa şi apoi se revărsă pe covorul cafeniu al barului. Fără să-şi mai privească victima, Alexei Kulaghin îşi închise cuţitul şi dispăru pe uşa de la bucătărie.

El cunoştea hotelul *Cosmos* ca pe propriul său buzunar şi străbătu fără nici o greutate labirintul de culoare, ajungând la subsolul ce dădea către una din rampele de acces.

Se urcă într-o maşină Jiguli la al cărei volan era un bărbat cu şapcă, cu nasul spart şi cu figură de bestie. Maşina porni imediat şi, după câteva secunde, pătrundea pe Prospekt Mira, pierzându-se în circulaţia acestui mare bulevard.

*

* *

Mathilda von Grünzig rămăsese mută la telefon. Malko aşteptă câteva secunde, apoi spuse:

— Sunt de-a dreptul dezolat. Este vorba de un *caz* de forţă majoră.

— Un caz de forţă majoră să mergi la Paris? obiectă cu o ironie tăioasă tânăra aristocrată. Care are ochi frumoşi şi picioare lungi, nu-i aşa...

Datorită sistemului ultrarapid de a face legătura între zboruri, cu care era dotat aeroportul Charles de Gaulle, el nu avea de aşteptat la Paris. Se înfurie din cauza scepticismului evident manifestat de prinţesa austriacă, în plus, el nu putea să-i spună că trebuie să meargă la Moscova.

— Ascultaţi, Mathilda, nu este un pretext. Aş fi dat orice ca să putem petrece weekendul împreună.

— Atunci de ce nu aţi rămas aici?

Malko se decise pe loc.

— Să zicem că este vorba de genul de viaţă care vă excită atât de mult.

De data asta, tânăra nu răspunse nimic.

— Aş vrea să vă văd neapărat mâine. Credeţi că se poate?

— Sunt destul de ocupată, răspunse ea cam în doi peri.

— Voi fi la *Sacher,* la ora două, dar să ştiţi că nu voi putea să vă aştept prea mult. Sper să puteţi veni.

*

* *

Rolls-ul de un albastru întunecat al lui Malko era parcat în faţă la *Sacher,* iar la volan se afla Elko Krisantem. Credinciosul şofer turc era extrem de îngrijorat de faptul că stăpânul său trebuia să plece la Moscova. Toate erau cu susu-n jos! Mai întâi, Cuba, apoi, Afganistanul şi acum, Moscova. Stăpânul său se ducea direct în ghearele KGB-ului, ai cărui oameni încercaseră să-l suprime de atâtea ori. A oamenilor pe care îi lovise şi el de atâtea ori şi care acum doreau cu siguranţă să se răzbune!

Malko dormise destul de prost. El însuşi considera că escapada asta la Moscova era destul de imprudentă. În plus, îl agasa la culme faptul că nu putea finaliza curtea făcută Mathildei. Acum tocmai termina a treia ceaşcă de cafea, nervos ca un tânăr căsătorit.

Ajunsese mai devreme la întâlnire şi, pentru a-şi omorî timpul, făcuse un tur pe strada pietonală din vecinătate, unde se aliniau cele mai luxoase buticuri din Viena, poposind îndelung în faţa unei vitrine cu ultimele creaţii ale lui Claude Dalle. Era un ansamblu de artă deco, în stilul Ruhimann, executat în lemn de sicomor decolorat. Canapelele, măsuţele şi birourile erau de un şic nebun.

Prinţesa Mathilda von Grünzig nu va veni cu siguranţă. O aşteptase destul, dar acum, trebuia să plece... Se ridică, plăti nota şi se trezi faţă în faţă cu ea. Era mai frumoasă decât un vis. O tocă cu voaletă ascundea o parte din obraz, iar jacheta de blană lăsa să se vadă un taior decent; pantofii escarpen aveau tocul regulamentar de opt centimetri. O luminiţă şăgalnică strălucea în ochii ei verzi.

— A, plecaţi? spuse ea cu un ton plin de reproş.

— Nu pot rata acest avion, zise Malko. Dacă vreţi, mă puteţi însoţi până la Schwechat, iar şoferul meu vă aduce după aceea înapoi.

Ea nu ezită mai mult de o secundă, urcându-se cu el în Rolls. Picior peste picior, ea privea drept în faţă. Malko îşi puse o mână pe genunchiul ei rotund.

— Mă detestaţi, nu-i aşa?

Mathilda ridică din umeri.

— O, ştiu prea bine că trăiţi cu o femeie foarte frumoasă, contesa Alexandra. Cu ea vă veţi întâlni acolo?

— Veniţi cu mine la Paris, îi propuse brusc Malko. Veţi vedea că spun adevărul...

De data asta, Mathilda păru tulburată...

— Este absolut imposibil. Nu am nici paşaport. Şi, în plus, ar trebui să mă pregătesc pentru asta.

Privirea ei ezita în spatele voaletei. Malko profită şi-i puse mâna pe coapsă.

— Dacă aţi fi avut paşaport, aţi fi venit?

Mathilda ezită, apoi zise:

— Nu ştiu.

Rolls-ul rula pe câmpia care înconjura Viena. În curând, ajungeau la aeroportul Schwechat. Malko încercă să se apropie

mai mult, dar Mathilda se îndepărtă, făcând un semn în direcţia şoferului.

În timp ce Elko Krisantem se ocupa de înregistrarea lui Malko la clasa Club a cursei Air France, acesta, braţ la braţ cu Mathilda, intră în sala de aşteptare. Se aşezară lângă cabinele telefonice. Cu o privire, Malko observă că zborul său nu avea nici o întârziere. Mai avea de aşteptat un sfert de oră.

— Nu v-am spus încă la revedere, făcu el.

Mathilda von Grünzig se tulbură, privind în jurul ei.

— Vă rog, nu aici, ne vede toată lumea.

Părea sincer îngrijorată. Malko avu o idee. Alegând din ochi o cabină telefonică, intră înăuntru şi o atrase cu sine şi pe prinţesă. Trase uşa după ei şi o încuie. Mathilda îl privea cu stupefacţie.

— Dar ce aveţi de gând să faceţi?

— Vreau să-mi iau rămas bun, făcu Malko.

Cu gingăşie, îi ridică voaleta şi strivi cu un sărut buzele dulci. Mathilda păru că rezistă câteva secunde, apoi buzele ei se desfăcură şi răspunseră la sărut cu o pasiune atât de violentă, încât Malko simţi că ia foc. Inconştientă de efectul pe care-l provocă, Mathilda începu să-şi frece corpul de el, înlănţuită cu braţele de gâtul lui. Malko începu să-i mângâie trupul cu gesturi febrile şi să-i desfacă nasturii taiorului. Pe dedesubt, ea purta un sutien şi un furou care abia reuşeau să-i protejeze sânii.

— Lăsaţi-mă, spuse ea cu un glas slab. Veţi pierde avionul.

În acel moment, Malko uitase complet de KGB. El mângâia pierdut sfârcurile ascuţite ale sânilor, apoi curba şoldului. Când ajunse pe pântece, Mathilda îl respinse cu întreg corpul, încercând să se elibereze din încleştarea sărutului.

— Vă vreau! şopti Malko. Acum.

Ea nu putea să-l ignore, dar când atinse fără să vrea membrul încordat la maximum, se retrase ca arsă. El îi mângâie din nou sânii în timp ce femeia gemu şi se relaxă.

Malko profită de acest lucru şi strecură mâna între coapse sub ciorapul fin. Mathilda fremăta ca un pursânge. Degetul său declanşă un spasm teribil. Acum era prea târziu. Pusese stăpânire pe femeia care se unduia sub mângâierea sa abilă. Smulgându-se o clipă din vrajă, ea gemu.

— Opriţi-vă, opriţi-vă! Vă purtaţi îngrozitor!

El îi înăbuşi din nou cuvintele cu un sărut şi, milimetru cu milimetru, începu să îndepărteze lenjeria de nailon, în ciuda protestelor tinerei prinţese. Ceva îi spunea că ea dorea acest

viol, altfel ar fi urlat şi s-ar fi zbătut mai tare.

Slipul alb căzu pe podea fără zgomot. Cu un gest îndrăzneţ, Malko se desfăcu, eliberându-şi sexul şi lipindu-l de pântecele femeii. Aceasta, gâfâia cu ochii închişi, dar îşi clătina capul de la dreapta la stânga în semn de negare. Malko îi ridică fusta taiorului sus pe şolduri, dezgolind coapsele şi triunghiul întunecat dintre ele.

— Nu!

Era prea târziu! El îşi îndoi uşor genunchii şi sexul său străpunse brusc femeia. Mathilda scoase un fel de ţipăt răguşit, penetrată până la rădăcină. Ea îşi înfipse unghiile în ceafa lui, zgâriindu-l, apoi îl muşcă. Dar nu era pentru a se apăra, ci pentru că senzaţia pe care o încerca era atât de puternică, încât nu putea să se stăpânească.

Sprijinită de perete, cu ochii închişi, ea se mişca ritmic odată cu Malko într-un du-te-vino ameţitor. Corpul îi fu scuturat de un spasm puternic şi scoase un ţipăt, reprimat îndată de buna educaţie: Malko tocmai explodase în ea. Rămaseră încleştaţi câteva secunde interminabile, apoi se desfăcură şi se aranjară cu discreţie. Mathilda respira greu, cu hainele în dezordine. Deschizând ochii, îl fixă pe Malko cu un zâmbet ciudat.

— *Es war wunderbar!*[11] spuse ea simplu cu o voce puţin răguşită. Acum nu mai am nevoie să vin în weekend, adăugă ea cu un ton ştrengar.

Malko întredeschise uşa. Un difuzor tocmai anunţa plecarea avionului său. Jenat, el se aplecă şi o sărută uşor pe gură.

— Ar trebui totuşi să vii când mă voi întoarce, făcu el.

Mathilda von Grünzig nu spuse nimic ţintuindu-l cu o expresie ciudată. Ultima lui imagine a fost a unei femei care îşi aranja ţinuta şi voaleta. Deodată simţi că ceva i se prelinge pe ceafă şi se pipăi. Degetele i se umplură de sânge! Încă îşi mai tampona gâtul când se aşeză pe locul lui în aparatul 737 cu o senzaţie de sfârşeală. Ce panteră!

Nici măcar masa copioasă servită la bordul avionului în noua clasă Club, nu reuşi să-l facă să uite sălbatica întâlnire.

Până la Paris, nu se gândi decât la figura ei orgolioasă şi la violenţa ei erotică. Cu siguranţă, era prima Grünzig care se lăsase violată într-o cabină telefonică!

*

* *

[11] *A fost minunat, (n.a.).*

Acum avionul survola Rusia. Dedesubt se vedea o întindere acoperită cu zăpadă, presărată ici şi colo cu mici sătuleţe, străbătută de puţine şosele, un peisaj trist cât vedeai cu ochii. Malko avea o senzaţie ciudată. La *Plaza,* dormise buştean, dar nu reuşise să o găsească pe Mathilda la telefon. Ori nu dorea să vorbească cu el, ori ieşise în oraş. El îi lăsase numărul de telefon de la hotel, dar, până să plece, nu primise nici un semnal.

Malko se aplecă spre hublou. Undeva departe, se afla Moscova. Încă nu reuşea să creadă că se ducea acolo în mod oficial, el, unul dintre cei mai buni agenţi ai CIA, care dejucase de atâtea ori manevrele KGB-ului... Simţea cum o angoasă surdă se amesteca cu starea de nervozitate; pe vremea războiului secret, era permisă orice lovitură. Povestea pe care i-o spuseseră era posibilă, dar nu era obligatoriu să fie şi adevărată.

Îndată ce va pune piciorul acolo, putea fi încolţit bine mersi, cu sau fără CIA. Sovieticii puteau să facă ce voiau la ei acasă. El mai verifică încă o dată să nu aibă nimic compromiţător asupra sa. Învăţase pe de rost adresa tunisianului care era în legătură cu Ali Jafar.

Avionul survola acum o întinsă pădure de brazi, la o altitudine din ce în ce mai mică... în momentul în care atinse solul, Malko încercă o senzaţie stranie. Zarurile fuseseră aruncate...

Afară era frig şi atmosfera era apăsătoare. Înfăşurat în haina de blană, el traversă pista şi pătrunse în aerogară. Parcă ar fi intrat într-un mic orăşel de provincie. Construcţia era veche şi murdară, iar personalul puţin la număr. Avansă spre ghişeele pentru paşapoarte şi se opri. O persoană se îndrepta în direcţia sa. Era un bărbat zâmbitor, ce avea pe cap o şapcă. Acesta îi strânse mâna cu putere. Era Alex Gonciarov, în persoană! Ofiţerul KGB cu care se întâlnise în Afganistan! Tocmai acesta venise să-l conducă la Moscova!

Când trecu prin faţa soldatului de la punctul de frontieră, acesta scoase şi îi arătă un permis roşu, care avea emblema KGB-ului şi-i spuse la ureche lui Malko:

— Bine aţi venit la Moscova, *gospodin* Linge. Vă mai amintiţi de mine?

Malko nu ştiu dacă trebuia să zâmbească. Intrară într-o sală în care se afla banda rulantă cu bagajele. Lumina era sinistru de slabă, câţiva miliţieni se uitau ca proştii în gol, iar prin ferestrele murdare se vedea cum începuse să ningă.

— Da, îmi aduc aminte, spuse Malko. Mulţumesc că aţi venit

să mă întâmpinaţi.

— Astea au fost ordinele. Să ştiţi însă că nu am păstrat o amintire proastă despre dumneavoastră.

Mai era şi amabil pe deasupra.

Valizele lui Malko nu întârziară să apară. Ar fi crezut că se află la capătul pământului, nu la Moscova. Nu se vedea nici un ghişeu deschis, nici un telefon, şi nici o bancă. Doar o *beriozka* ce oferea vizitatorilor produse hi-fi şi magnetofoane Akai, precum şi cartuşe cu ţigări. Ofiţerul KGB, care luase valiza lui Malko, arătă din nou legitimaţia roşie şi se treziră în mijlocul unei mulţimi posomorâte, cu haine fără formă şi cu cizme, cu şepci sau căciuli de lână, care aştepta pasagerii. Peste tot, miliţienii observau cu neîncredere lumea. Agentul KGB-ului îi explică mai înainte de a se urca într-o Volgă neagră:

— Huliganii sunt din ce în ce mai numeroşi şi mai îndrăzneţi. Bandele îi aşteptă pe călători şi îi atacă pe şosea. Mai ales pe cei care au cu ei aparatură electrocasnică... Săptămâna trecută a avut loc o încăierare care s-a soldat cu trei morţi.

Uniunea Sovietică se schimbase într-adevăr.

Malko se instală în Volga, iar şoferul acesteia demară imediat.

Peste douăzeci de minute, apărură cartierele Moscovei: din pământul cenuşiu răsăreau construcţii la fel de cenuşii care nu aveau nici un fel de magazin la parter. Pretutindeni, troleibuze albastre şi autobuze vopsite în verde şi galben erau aşteptate de cozi lungi de cetăţeni resemnaţi. Părea o masă opacă şi pasivă, îmbrăcată prost, obosită. Camioane şi maşini multe umpleau şoselele. Intrau în Moscova. Alex Gonciarov îi arătă lui Malko o stea uriaşă din beton, construită la marginea şoselei.

— Aici s-au oprit nemţii în 1941, în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei.

Un miliţian ridică bastonul. Şoferul claxonă scurt şi, imediat omul cu şapcă şi manta cenuşie blocă circulaţia în intersecţie. Cu toată Perestroika, KGB-ul tot KGB rămânea. Ei rulau acum pe mijlocul şoselei, pe banda rezervată maşinilor oficiale. Alex Gonciarov se aplecă înspre Malko.

— Am ajuns la *Mejdunarodnaia,* cel mai frumos hotel din Moscova. Este construit de americani, adăugă el.

Cel mai frumos hotel din Moscova era o construcţie lungă de beton cenuşiu de-a lungul râului *Moscova,* care avea alături o uzină ce scuipa nori negri de fum pe toate coşurile ei, şi era înconjurată de un teren viran imens. Locul nu părea deloc

atrăgător.

Volga opri în mijlocul unui grup de taxiuri. Alex Gonciarov îl însoţi pe Malko la recepţie. Înăuntru era parcă mai bine decât în exterior. Toate camerele hotelului deservite de galerii interioare dădeau într-un atrium imens. În centru, se afla un gigantic orologiu în vârful căruia era cocoţat un cocoş. În timp ce Malko urca într-un ascensor de plexiglas transparent montat pe peretele interior al atriumului, cocoşul începu să cânte şi să-şi mişte aripile. Era un adevărat kitsch...

La etajul şase, *dijurnaia,* fata de serviciu, căsca în faţa unui televizor şi, când îl văzu, îi adresă un zâmbet complice. Aici, erau cazaţi numai străinii. După ce rămase în cameră numai cât să-şi lase valiza şi să-şi pună două costume pe umeraşe, Malko se întoarse. Gonciarov îl aştepta în Volga fumând un Marlboro. Malko fu nevoit să traverseze un grup compact de persoane cu figuri suspecte ce stătea în faţa intrării hotelului. Erau şoferi de taxi, mai mult sau mai puţin clandestini, care îşi ofereau serviciile, cerând în schimb dolari sau ţigări Marlboro. Alex Gonciarov îi surâse cu căldură, închizând telefonul instalat în maşină.

— Suntem aşteptaţi, spuse el cu un aer misterios.

*

* *

Volga pătrunse pe Kalinina Prospekt; apoi trecu prin faţă la Comeco, o construcţie de forma unei cărţi deschise, îndreptându-se către centrul Moscovei, Kremlin şi Piaţa Roşie. Malko privea clădirile noi, masive, dar lipsite de strălucire, care mărgineau marele bulevard. Văzu câteva magazine cu vitrinele goale, o bisericuţă cu cupolele înconjurate de schele; preoţii erau scoşi din gulag şi se restaurau bisericile. Un moment crezu că se îndreaptă spre Kremlin. Dar ei virară la stânga şi trecură pe lângă grădinile ce înconjurau înaltele ziduri ale Kremlinului, pentru a intra în Piaţa Manejului, considerată centrul Moscovei. La dreapta, se vedea construcţia roşie a Mausoleului lui Lenin, Piaţa Roşie şi cupolele bisericii Sfântul Vasile.

— Unde mergem? întrebă el.

Alex Gonciarov arboră din nou zâmbetul său misterios.

— Aproape că am ajuns.

Erau pe lângă Marksa Prospekt şi rulau spre piaţa Dzerjinski unde se afla sediul KGB-ului. Malko văzu clădirea enormă cu opt etaje, aşezată pe un soclu de marmură neagră ce domina piaţa Dzerjinski şi statuia fondatorului celebrei CEKA, predecesoarea

KGB-ului. Dintr-odată Volga încetini, făcu la dreapta şi trecu pe sub arcul format de două case vechi, intrând pe o *uliţa,* străduţa Tetrakovska, care dădea în strada 25 Octombrie ce se întindea de-a lungul magazinului Gum. Maşina opri pe dreapta, în faţa unei porţi albe, străjuite de un acoperiş. Şoferul deschise portiera. Alex Gonciarov coborâse primul. În momentul în care se apropie de poartă, Malko observă în penumbră o uniformă cu ornamente de culoare verde: era un membru KGB. Acum se aflau înăuntru. Aici nimic nu semăna cu ce văzuse în exterior. Pretutindeni erau aparate de transmisie: telexuri, faxuri, telefoane, computere. Numeroase secretare se aflau în faţa unor panouri cu ecrane de control, într-o atmosferă rigidă şi apăsătoare. Una dintre ele, o brunetă cu părul tuns scurt, o gură ţuguiată şi ochi umflaţi, ridică privirea şi îl privi pe Malko cu o expresie ambiguă. Era tipul de târfă cu sânii mari strânşi într-un jerseu roşu.

— Veniţi, îl chemă Gonciarov.

Intrară într-o încăpere lambrisată, în care se afla un superb birou imitaţie Ludovic al XV-lea. Pe pereţi atârnau tablouri şi pe jos era o enormă mochetă cenuşie. Şi aici se aflau o mulţime de telefoane şi monitoare. Ferestrele duble, cu draperii, izolau camera de lumea exterioară. O masă mare de sticlă, susţinută de un picior de bronz, ocupa o parte din spaţiu. La ea erau aşezaţi deja patru bărbaţi îmbrăcaţi în civil. Aceştia se sculară toţi odată când îl văzură pe Malko. Unul destul de mic, cu un păr negru şi scurt şi cu o faţă prelungă, îi întinse mâna lui Malko şi îi spuse:

— *Dobrîi deni, gospodin Linge.* Sunt fericit că vă întâlnesc. Sunt generalul Alexei Fedorovici Fanganov de la State Committee. Aceştia sunt colaboratorii mei, Oleg Reţnov şi Vladimir Kisaev.

El se întoarse spre cel de al patrulea participant, un bărbat masiv, cu figura gelatinoasă şi cu ochi foarte albaştri, şi continuă:

— Colegul meu, generalul Vladimir Ivanovici Sokolov, a ţinut să participe şi el la această întâlnire. El reprezintă Statul Major al Armatei Roşii.

El vorbise în limba rusă, iar Malko îi răspunse la fel.

— Sunt fericit să vă întâlnesc, generale, şi sper ca această colaborare să fie deosebit de fructuoasă.

Sovieticul dădu din cap fără să răspundă şi toţi luară loc, în timp ce Malko se aşeză în faţa lor. Alex Gonciarov îi spuse la

ureche:

— Aş fi dorit să vă duc direct la Centrală, dar instrucţiunile au fost altele. Ce doriţi, ceai sau cafea?

Generalul Fanganov scoase dintr-o servietă veche din piele un dosar cenuşiu pânzat şi prevăzut cu o încuietoare metalică.

Malko putu să citească *KGB-URSS Document ultrasecret. Afacerea 90-1 402.* Bărbatul deschise dosarul şi scoase un desen pe care îl dădu lui Malko.

— Vă spune ceva acest chip?

Era un portret-robot. Reprezenta un arab, ale cărui trăsături semănau cu cele ale lui Ali Jafar. Faţa însă era ceva mai pătrată şi mustaţa, ceva mai bogată.

— Este bărbatul căutat pentru asasinarea unei prostituate, explică acesta. Credeţi că este vorba de Ali Jafar?

Malko îl privi destul mult înainte de a răspunde.

— Ar putea fi el, dar nu sunt absolut sigur.

— De ce?

Malko încercă să explice. Cei doi adjuncţi ai generalului luau de zor notiţe, în vreme ce generalul Sokolov trăgea din ţigară impasibil. Când Malko tăcu, generalul nu îşi putu ascunde decepţia. Puse documentul la loc şi îl fixă pe acesta din ochii săi negri.

— Aveţi în posesia dumneavoastră date care ar putea să ne ajute să-l găsim pe acest individ, adică pe Ali Jafar?

— Cred că biroul nostru din Moscova v-a comunicat tot ce ştiam, spuse Malko. El a dispărut din Viena de mai multe săptămâni.

— El a lucrat cu agenţi ai CIA, i-o tăie scurt generalul Fanganov. Aceştia nu au date în plus care să ne ajute?

Malko îşi permise să zâmbească.

— Având în vedere activitatea acestuia, cred că ar fi în sarcina dumneavoastră să-l căutaţi, remarcă el. L-aţi interogat pe cei care au avut contacte profesionale cu el la Praga?

— Bineînţeles, făcu generalul Fanganov cu un ton rece. Dar fără nici un rezultat. Rapoartele sunt aici.

El arătă un teanc ce ieşea din coperta cenuşie. Generalul Sokolov îşi strivi chiştocul de ţigară într-o scrumieră şi îşi încrucişă mâinile pe burtă, privind în gol. Tăcerea se prelungi câteva secunde interminabile. Malko profită de acest răgaz ca să se dumirească. Ruşii nu glumeau. Păreau sincer neliniştiţi. Altfel nu s-ar fi bucurat de o asemenea primire. Era clar că le era frică de o complicitate cu Serviciile lor de securitate...

Tăcerea fu întreruptă de către generalul Fanganov.

— Contez pe colaborarea dumneavoastră totală, făcu el pe un ton insistent aproape ameninţător. Este vorba de o afacere extrem de gravă. Ţara noastră traversează în aceste momente o perioadă foarte grea şi noi trebuie să veghem la toate.

— Înţeleg, făcu Malko. Dar aş dori, mai concret, să ştiu, cu ce aş putea eu să vă ajut? Dumneavoastră sunteţi mult mai bine înarmaţi pentru a-l găsi pe Ali Jafar. Credeam că aveţi şi un martor, o prostituată.

— Această prostituată a fost asasinată acum câteva zile la hotelul *Cosmos,* de un delincvent bine cunoscut de către serviciile noastre, spuse generalul Fanganov. Acest fapt întăreşte ipoteza existenţei unui complot cu ramificaţii în societatea sovietică. Dumneavoastră sunteţi singura persoană capabilă să-l identifice pe Ali Jafar.

Malko încercă să rămână cât mai indiferent.

— Părerea mea este că acest palestinian a intrat în contact direct cu ofiţeri ai serviciilor dumneavoastră. El are cu siguranţă mai multe „legături”. Iar dumneavoastră sunteţi în termeni foarte buni cu OEP-ul... Eu nu l-am văzut decât o singură dată.

Generalul Fanganov se înroşi brusc şi rămase o clipă mut, înainte de a răspunde cu o anumită exasperare în glas:

— Această afacere trebuie să rămână absolut secretă.

— Înţeleg, făcu Malko.

Cu alte cuvinte, sovieticii se temeau de propriii lor ofiţeri. Interesant.

— Ali Jafar se deplasează folosind documente false, adăugă generalul Fanganov. Noi le căutăm intens şi, dacă aveţi vreo informaţie, v-am fi extrem de recunoscători dacă ne-aţi pune-o la dispoziţie. Oricum, vă mulţumim anticipat.

El se ridică în picioare, imitat şi de ceilalţi care strânseră mâna lui Malko pe rând, înainte de a se retrage. Malko nu avusese timpi să se atingă de cafeaua lui.

— Vă pot conduce la hotel, spuse Alex Gonciarov, care rămăsese în picioare de-a lungul întregii întrevederi. La ora opt, un agent de-al nostru va veni la dumneavoastră ca să vă pună în contact cu unul dintre suspecţii noştri. Pentru ca să-l identificaţi. Veniţi.

Cei doi traversară secretariatul, iar curva cu pulover roşu îl pironi din nou pe Malko cu o privire plină de interes, apoi se întoarse din nou la maşina ei de scris. Volga îi aştepta afară.

Gonciarov deschise portiera şi îl privi pe Malko cu subînţeles.

— Sper ca înainte de a pleca din Moscova, să aveţi prilejul de a vizita Centrala. Pentru aceasta trebuie să aranjăm o întâlnire mai discretă.

Vizita la Centrala KGB ar fi fost desigur foarte amuzantă pentru Malko. Cu o singură condiţie: să şi iasă de acolo... Volga se îndrepta spre piaţa Dzerjinski şi coborî trecând prin faţa intrării străduţei Tetrakovskaia. În acest cartier, KGB-ul era la el acasă.

*
* *

Pe bancheta din spate a automobilului Ceaika, cu care generalul Sokolov se întorcea în strada Frunze, generalul Fanganov era în mod vizibil nervos.

— Acest om minte, zise el brusc. Americanii nu ne spun niciodată totul.

Generalul Sokolov îşi scutură obrajii gelatinoşi într-un zâmbet slab.

— Mi se pare perfect normal, Alexei Fedorovici. Şi ei încearcă să-l găsească pe Ali Jafar. Ar fi minunat pentru ei să ne umilească pe terenul nostru. Sper că nu-l veţi pierde din ochi.

— Am dat deja ordinele necesare, Vladimir Ivanovici, zise Fanganov cu un glas sumbru. Eu continuu propria mea anchetă aici. Şi sper că şi dumneavoastră faceţi acelaşi lucru.

— Bineînţeles, îl asigură generalul Sokolov cu un ton agasat. Vă voi ţine la curent, Alexei Fedorovici. Dar, după părerea mea, americanul acesta ne va duce direct la ţintă.

Capitolul V

Malko se uita la *Vremea,* jurnalul televizat la Moscova, când auzi pe cineva bătând la uşă. Era ora opt fără un sfert. El se ridică; şi deschise. Trebuia să fie agentul trimis de Gonciarov.

Malko rămase ţintuit locului. În cadrul uşii se afla o tânără cu o ţinută sculpturală. Înaltă, cu ochii de un albastru boreal, cu pupilele înconjurate de un chenar luminos, ca la câinii husky, cu o gură bine conturată şi un gât lung ce răsărea dintr-o jachetă de astrahan, elegant croită şi asortată cu toca ce ascundea o parte din părul blond. În ciuda frigului de afară, ea era încălţată cu pantofi escarpen şi întregul ansamblu degaja o eleganţă ireproşabilă. Malko tocmai voia să-i închidă uşa în nas, luând-o drept una din numeroasele târfe care bântuiau prin hotel, când necunoscuta îl anunţă cu o voce amuzată:

— Bună seara. Mă numesc Zvetlana Zorin şi sunt trimisă de Alex Gonciarov. Cred că va trebui să petrecem seara împreună...

Malko îşi ascunse surpriza. Cu siguranţă, sovieticii nu pierduseră nimic din vedere. Gustul său pentru femeile frumoase era notoriu în toate serviciile secrete şi în special în KGB. Zvetlana Zorin făcea parte dintre acestea şi era cu siguranţă una dintre cele mai frumoase „rândunele”[12] pe care le întâlnise vreodată.

— Sunt încântată să vă cunosc, spuse el, lăsând-o să intre. Care este programul?

— Am făcut o rezervare pentru cină într-un restaurant plăcut; *Piroşmania.* După aceea, trecem la lucru.

Malko îşi puse blana şi se îndreptară spre ascensor. Coborând, aveau o vedere panoramică asupra holului central. El o observă discret pe Zvetlana. Părul ei blond, prins într-o coadă, ajungea aproape până la brâu, iar picioarele fine păreau să nu se mai termine. Era o apariţie de vis. Ea îl conduse la o maşină Lada portocalie, înghesuită printre taxiuri şi apucară spre zona estică a oraşului. Zvetlana Zorin conducea repede şi bine. Malko o întrebă curios:

— Ce grad aveţi în KGB?

Zvetlana Zorin surâse:

— Nu am un grad. Sunt de profesie manechin. Bunicul meu a

[12] *Femei care lucrează pentru KGB, în operaţiunile de seducţie (n.a.).*

fost colonel la State Committee, aşa că am păstrat legătura. Câteodată mi se cer anumite servicii. Ca de pildă, acum. Pentru mine, este o plăcere să întâlnesc persoane din Vest. Ce bine ar fi ca Perestroika să reuşească! Este îngrozitor, aici nu avem nimic!

Cupolele în formă de bulbi ale mănăstirii din Novodevici, apărură în faţă, iar ea vină la dreapta intrând pe o stradă liniştită ce cobora către râul Moscova. Ajunseseră. Erau două săli, unde muzicanţii cântau la balalaică. Pe pereţi erau atârnate tablouri interesante. Se instalară în sala mai mică, ce era aproape goală şi supraîncălzită. Fără jachetă, Svetlana era încă şi mai frumoasă, în rochia cu un decolteu larg, mai scurtă decât permitea moda sovietică. Malko aruncă o privire amuzată spre ciorapii de nailon gri care se mulau pe picioarele fetei. Ar fi jurat că nici nu există. KGB-ul nu făcea deloc economie.

Masa lor era aranjată în stil rusesc: un întreg sortiment de gustări însoţit de un clondir cu votcă şi o sticlă de şampanie de Crimeea.

De fiecare dată când privirile li se încrucişau, Malko simţea un mic şoc agreabil în epigastru. Numai rusoaicele puteau avea nişte ochi atât de albaştri cu profunzimea unei banchize... Zvetlana era remarcabil de frumoasă, cu gura ei cărnoasă ce încălzea răceala ei de blondă şi alură de regină. Ea îi surâse.

— Ştiu că nu iubiţi foarte mult Uniunea Sovietică, zise ea. Sper ca această seară să nu vă fie foarte neplăcută.

Acesta trebuia să fie tipul de umor de Vorkuta[13]...

— Eu urăsc comunismul, o corectă Malko, nu pe ruşii care mi se par nişte oameni încântători. Să bem pentru Rusia!

El ridică paharul cu votcă şi Zvetlana îl imită.

— *Gamordjoba*[14]! făcu ea. Suntem la un restaurant georgian.

Goliră împreună paharele. Zvetlana le umplu din nou.

— Să bem pentru Austria, propuse ea.

Paharele se goliră din nou. Malko nu dori să rămână dator, aşa că luă clondirul cu votcă.

— Să închinăm pentru frumuseţea dumneavoastră!

La cel de-l treilea pahar de votcă, ochii albaştri ai Zvetlanei străluceau ca soarele. Ea apucă sticla şi umplu iar paharele.

— Pentru reuşita misiunii noastre!

Gustările abia fuseseră atinse. Cu ochii aţintiţi pe clondir,

---

[13] *Celebru lagăr al gulagului sovietic (n.a.).*

[14] *În sănătatea dumneavoastră (în limba georgiană n.a.).*

Malko întrebă:

— Trebuie să asistaţi la identificarea unui suspect, spuse ea.

— Şi unde se află acesta?

— Pentru moment, încă nu ştiu, dar mă vor anunţa. Până atunci, avem timp să cinăm.

*

* *

Colonelul Igor Şamirov sări din maşina care pleca imediat, condusă de credinciosul Volodia, şoferul său. El intră în staţia de metrou Kropotkinskaia de pe linia Kirovsko-Frunzenskaia. Strecură cele cinci copeici în automatul de la intrarea pe peron şi reuşi să sară în garnitura care tocmai pleca din staţie în direcţia Kirovskaia.

Clătinându-se din cauza vitezei, el închise ochii şi încercă să alunge senzaţia de angoasă care-l cuprinsese pe neaşteptate. Avea acelaşi sentiment pe care îl încercase în Afganistan când pătrunsese într-un sat să întâlnească un *geksoti*[15] şi nu ştia dacă i se întinsese sau nu o cursă.

Ca şi în celelalte zile de când se afla la Moscova, înotase la Băile Moskva, un lanţ de piscine aflat sub cerul liber, pe malul râului, unde datorită temperaturii ridicate a apei, se putea face baie şi iarna. Generalul Sokolov mergea şi el acolo zilnic. Înotând departe de eventualele microfoane indiscrete, el putea să-l pună pe colonelul Şamirov la curent cu o problemă extrem de gravă. El trebuia să se ocupe de partea operaţională a planului şi să ia măsurile necesare. Acesta acţionase imediat. Fiind un excelent profesionist, pusese la punct un sistem de comunicare sigur, care îi permitea să stabilească o întâlnire urgentă fără a da nici un fel de explicaţii, numai formând un anumit număr de telefon.

Cu toate acestea, Şamirov nu reuşea să se debaraseze de frica sa. Dacă generalul Sokolov nu ar fi asistat la reuniunea din dimineaţa aceea, ei ar fi continuat să se ocupe de pregătirea planului, fără să ştie ce primejdie plutea deasupra capetelor lor...

Până acum, totul se petrecuse cu bine. Chiar şi interogatoriul de rutină la care trebuise să se supună ca toţi ceilalţi membri ai KGB sau ai GRU, ce fuseseră în contact cu Ali Jafar. Numai când se gândea la prostia palestinianului, simţea că ar fi în stare să-l omoare cu mâinile lui. Să se ducă la curve cu patru paşapoarte

[15] *Informator (n.a.).*

false! Şi să mai şi adoarmă! Acum, KGB-ul nu va mai abandona ancheta. În plus, îl mai ajutau şi americanii. Asta era de fapt surpriza cea mai mare. Prezenţa unui agent al CIA care să lucreze cu KGB-ul. Perestroika întorsese lumea cu susul în jos!

Trenul ajunsese în staţia Marksa şi el coborî. Traversă peronul şi, când o altă garnitură de vagoane pătrunse în staţie din sens invers, el se apropie de ultimul vagon şi sări în el. Apoi, în timp ce tocmai se închideau uşile, sări din el pe peron, alergă în cealaltă extremitate şi prinse din zbor o garnitură care pleca. Merse apoi până la staţia Sokolniki. Acolo, folosi lunga scară rulantă şi străbătu culoarele până ajunse în faţa lungilor şiruri de telefoane publice ce se găseau în fiecare staţie de metrou moscovită.

Luă o monedă de două copeici, o introduse în aparat şi păru că vorbeşte cu cineva.

Ali Jafar îşi făcu apariţia după câteva minute. Acum, avea mustaţa rasă şi, cu şapca de astrahan şi tenul măsliniu, semăna mai degrabă cu un uzbek, un tadjic sau un azer. Ochii săi măslinii se mişcau întruna trădându-i teama. El se apropie de colonelul Şamirov şi îl întrebă cu voce joasă:

— Ce s-a întâmplat?

— A apărut o problemă, răspunse acesta cu răceală. Şi asta din cauza imprudenţei dumneavoastră.

Pe măsură ce îl punea la curent pe palestinian cu ultimele evenimente, acesta se schimba la faţă. Era complet livid când reuşi să articuleze:

— Dar în acest caz, trebuie oprit totul, iar eu sunt nevoit să părăsesc Moscova...

Colonelul i-o reteză cu răceală:

— Dacă faceţi asta, veţi sfârşi în faţa plutonului de execuţie, pentru că vă voi denunţa eu însumi. Singura soluţie este de a continua pentru reuşita planului. Până atunci, trebuie suprimaţi cei care ne ameninţă.

— Cum?

— Preveniţi-i pe prietenii dumneavoastră şi informaţi-i. Aceştia s-au ocupat deja de persoana care putea reprezenta un pericol pentru dumneavoastră. Este vorba de femeia de la *Cosmos.* Se poate proceda la fel şi cu nou-venitul agent CIA. Au pentru aceasta toată logistica necesară. Când trebuie să sosească materialul?

— În câteva zile. Asta nu depinde de mine, ci de Petrossian.

— Ştiu. De acum încolo, nu faceţi nici o mişcare. Şi acum, o

ultimă întrebare. Aţi dezvăluit cumva numele meu americanilor?

— Nu, nu, vă jur, făcu palestinianul privind într-o parte.

Colonelul Şamirov nu răspunse, scrutând ochii negri plini de groază din faţa sa. Cu un tip ca ăsta nu puteai fi sigur niciodată. Oricum avea să afle curând dacă acesta îl minţise. Îşi mângâie urechea mutilată cu un gest maşinal şi încheie:

— Preveniţi-vă prietenii *imediat.* Nu ştim ce anume cunoaşte în realitate acest agent CIA. Trebuie eliminat cât mai repede posibil.

Ali Jafar mormăi „da, da”. Prietenii săi nu urmau să fie prea încântaţi, dar nu ar fi îndrăznit să refuze ordinul. Ori intrau cu toţii la apă, ori se salvau cu toţii. Se afla în mâinile colonelului Şamirov, cu toată miliţia şi cu KGB-ul pe urmele lui.

Colonelul îi întinse o bucată de hârtie.

— Având în vedere cele petrecute, vom modifica sistemul nostru de comunicare. Aveţi aici trei numere de telefon, de la trei cabine telefonice din Moscova ce se află în zona dumneavoastră. Zilnic, între orele şase şi şase şi jumătate, eu voi suna. Aveţi grijă să fiţi pe aproape de una din ele. Voi cere pe Serghei, iar dumneavoastră veţi răspunde: „Eu nu sunt Serghei, ci Dimitrov”. *Haraşo!*

— *Haraşo,* făcu palestinianul, fără entuziasm.

Începuse să numere zilele până ce coşmarul său avea să ia sfârşit. Şi când se gândea că se băgase în toată povestea asta ca să scape de asasinii din OEP! Dacă ar fi ştiut ce îl aşteaptă... El întinse o mână umedă colonelului Şamirov care îi strivi falangele cu un zâmbet de încurajare.

— Spuneţi prietenilor dumneavoastră că, imediat după ce se rezolvă treaba, fiecare va primi o recompensă şi că nu vor regreta că ne-au ajutat. Şi acum, plecaţi dumneavoastră primul. *Da svidania.*

El îl privi pe arabul care se îndepărtă pe culoar şi se îndepărta spre peronul metroului. Mai avea de mers aproape o oră ca să ajungă la soţia sa, cu care urma să-şi petreacă noaptea. Şi el dorea să se termine totul. Chiar dacă numai pentru a se putea uni iar cu familia sa şi să trăiască în condiţii normale. Încordat, el privea lumea din jur ce aştepta ca şi el metroul. Încerca să descopere dacă fusese urmărit de cineva... Flerul său de profesionist nu remarcă însă nimic suspect. Urcă într-un vagon ceva mai liniştit. Era probabil sub o supraveghere de rutină din cauza afacerii Ali Jafar, dar el ştia că agenţii KGB erau adesea cam leneşi. Slavă Domnului!

*
* *

Malko asculta distrat balalaica, dar atenţia îi fu atrasă de un sunet ce venea din geanta Zvetlanei. Tânăra băgă mâna înăuntru cu un gest iute şi zgomotul se opri. Cum Malko o privea întrebător, ea îi spuse zâmbind.

— Trebuie să mergem.

Avea deci în geantă un emiţător. Acum avea de-a face cu profesionista. Malko plăti nota: în ruble pentru mâncare şi în dolari pentru băutură. Preţurile la Moscova nu erau departe de cele de la New York...

Acum ştia mai multe despre Zvetlana: visul ei era să trăiască în Vest, fuma foarte mult, adora să bea Cointreau care era aproape de negăsit la Moscova şi era obsedată să nu se îngraşe. În orice caz, suporta bine votca...

Novodevici Prospekt era mai pustiu ca la venire. Cea mai mare parte din clădirile aflate aici erau ori demolate, ori nelocuite. Se mai vedea circulând câte un tramvai din când în când. Chiar la intrarea pe podul Kalinovski, un miliţian apăru din întuneric şi îi fluieră, apropiindu-se. Zvetlana nu îl lăsă mult timp ca să vorbească, băgându-i sub nas mica legitimaţie roşie cu antetul KGB. Poate că nu făcea parte din KGB, dar se bucura de înlesnirile acestuia... Tipul salută ţeapăn şi dispăru în noapte. Rusoaica zâmbi cu indulgenţă.

— Săracii de ei, nu câştigă decât două sute de ruble pe lună! Aşa că mai profită şi ei de situaţie, ca de altfel toată lumea!

Malko păru un pic mirat să zărească masa cenuşie a hotelului său, iar Zvetlana avu un surâs misterios.

— Aici este locul unde are loc întâlnirea.

El o urmă la barul de la parter, aflat în stânga atriumului. Holul era pustiu şi cele patru cabine transparente ale ascensoarelor erau imobilizate la parter. Îi trebuiră câteva minute ca să se obişnuiască cu lumina difuză. Trei muzicanţi – unul la banjo, altul la acordeon şi celălalt la saxofon – cântau în picioare lângă bar. Erau acompaniaţi de un grup vocal destul de strident, ai cărui membri beau votcă direct din sticlă... Toate scaunele erau ocupate. Pe unul dintre ele se afla un bărbat beat mort, cu capul în piept. Nimeni nu-i dădea nici o atenţie şi, printr-un adevărat miracol din partea unui Dumnezeu al beţivilor, nu căzuse de pe scaun.

— Să ne aşezăm la o masă, sugeră Zvetlana.

Acestea erau aproape toate ocupate de către străini şi de fete

care nu aveau nimic în comun cu Maica Tereza: erau târfe care îi aruncau priviri ostile Zvetlanei, crezând că este una de-a lor şi că le face concurenţă. Malko se duse la bar şi primi două cupe cu Moet în schimbul a zece dolari. Aşa costa la „21” în New York. Muzicanţii cântau ca nebunii în faţa unor japonezi buimăciţi. Beţivul, aflat în continuare prăbuşit pe scaunul său, sfida în tăcere toate legile echilibrului.

— Ce căutăm aici? întrebă Malko.

— Aşteptăm persoana pe care o bănuim că a ucis prostituata de la *Cosmos,* îi răspunse ea.

Ea nu îi explică de unde ştia acest lucru, dar Malko îşi dădu seama că se afla în centrul unui dispozitiv KGB extrem de important. Zvetlana îşi aprinse o ţigară, privind cu cinism fetele din jurul ei.

— Aceste *interdevociki* cer câte o sută de dolari pentru o întâlnire. Pe piaţa neagră, asta înseamnă cam două mii de ruble. Dacă am socoti că au doar zece întâlniri pe lună... nici Mihail Sergheievici nu câştigă atât...

— Fără să mai punem la socoteală şi primele pentru denunţurile făcute, adăugă cu perfidie Malko.

Zvetlana izbucni în râs.

— Haideţi, nu vorbiţi aşa. Pe aici a trecut deja Perestroika.

Din nou se auzi acel zumzet ciudat venind din geanta fetei. Enervată, Zvetlana îl opri iar. Un suedez uriaş, vizibil ameţit ca un polonez, se îndrepta spre masa lor, interesat de Zvetlana. Aceasta se întoarse spre Malko.

— Trebuie să dau un telefon ca să verific ceva.

Se ridică dezvelindu-şi picioarele şi se îndreptă către ring. Imediat, suedezul îi tăie calea. Era cu vreo douăzeci de centimetri mai înalt decât ea... Malko nici nu rămase bine singur că, în faţa sa se şi instală o fată îmbrăcată cu un pulover foarte strâns mulat pe corp şi cu blugi strâmţi şi cizme.

— Mă cheamă Nataşa, îl anunţa ea. Am putea petrece un timp împreună. La ce cameră staţi? Mi-e teamă că nu mai găsesc nici un taxi la ora asta şi locuiesc foarte departe...

— Mulţumesc, făcu Malko, dar nu sunt singur.

Fata mormăi o înjurătură la adresa Zvetlanei şi se întoarse la bar alături de beţivul trăsnit. Se mai scurseră zece minute. Malko era intrigat de absenţa prelungită a Zvetlanei. Se sculă şi ieşi pe culoar. Nu era nimeni. Toaletele erau chiar în faţa sa. Se îndreptă înspre ele şi se izbi nas în nas cu suedezul care tocmai ieşea. Se clătina şi era cât pe-aci să-l răstoarne. Malko crezu că

de vină era alcoolul îngurgitat, când observă că faţa îi era plină de sânge!

În acelaşi moment, apăru şi Zvetlana Zorin, cu un aer indiferent. Ea zâmbea cu dispreţ văzându-l pe suedez cum îşi tampona figura.

— M-a luat drept una din târfele din hotel, zise ea cu simplitate, şi şi-a permis să se dea la mine în timp ce vorbeam la telefon.

— Şi atunci?

— Cred că i-am chiorât un ochi, făcu ea cu un glas suav. Am oroare de bărbaţii needucaţi.

Malko privi unghiile lungi şi roşii cu un sentiment ciudat. Zvetlana îşi vârî mâna sub braţul lui.

— Oferiţi-mi încă o votcă! A avut loc o schimbare în program şi nu ştiu dacă tipul va mai veni.

— A, da!

— Da, era cu o fată, iar asta l-a dus direct în cameră. S-ar putea să coboare.

— Dar de ce trebuie să ne luăm atâtea precauţii? Sunteţi atotputernici aici. Este suficient să mergeţi şi să bateţi la uşă...

Tânăra îi învălui cu o privire amuzată şi spuse cu un ton plin de reproş.

— Noi nu ne aflăm în America! Nouă ne place să acţionăm cu discreţie. Dacă bărbatul acela nu este cel pe care îl căutăm, la ce bun să-i lăsăm o impresie proastă despre ţara noastră?

*

* *

Era miezul nopţii. Cocoşul din orologiu îşi încetase cântatul şi la bar nu se mai servea nimic. Zvetlana privi la ceas.

— Cred că va trebui să continuăm şi mâine.

Malko o întovărăşi până la intrarea hotelului. Ea îi întinse mâna.

— Pe mâine, la aceeaşi oră.

El o privi cum se îndreaptă spre Lada ei portocalie, iar el se duse către ascensor. Era decepţionat şi intrigat totodată. Avea impresia că lua parte la un joc ale cărui reguli îi erau necunoscute, că era manipulat. Trebuia cu orice preţ să-l întâlnească pe şeful Centralei CIA de la Moscova. Ca să poată să înceapă *propria* sa anchetă. Era aproape sigur că îl supravegheau zi şi noapte. Dacă nu îşi lua măsurile necesare, putea să-l arunce pe Ali Jafar direct în mâinile KGB-ului. Se întreba cum de putuse palestinianul să scape până acum într-un

oraş ca Moscova, împânzit de oamenii Miliţiei şi supravegheat de KGB, în care toţi străinii erau urmăriţi pas cu pas. Aici nici nu se putea pune problema închirierii unei camere în mai puţin de cinsprezece zile.

Nu trecuse mult de când intrase în cameră, că sună telefonul.

Capitolul VI

Malko ridică receptorul. O voce de femeie răsună în aparat:

— Aici este Nataşa. Prietena dumneavoastră v-a lăsat... Nu doriţi să vin acum?

Sistemul funcţiona de minune...

— Nu, mulţumesc, zise Malko înainte de a închide telefonul.

Formă imediat numărul lui John Packard, şeful Centralei CIA.

Era numărul de acasă. Oricum, toate numerele erau ascultate. Era inutil să mai aştepte până mâine... O voce întrebă în rusă:

— Cu cine doriţi să vorbiţi?

— Cu John Packard. Din partea lui Malko Linge.

În fundal se auzea un zgomot de voci şi muzică. Câteva momente mai târziu, o voce caldă răsună în receptor:

— Malko! Ce surpriză! Unde vă aflaţi?

— Sunt la *Mejdunarodnaia.*

— V-aţi culcat?

— Încă nu.

— De ce nu veniţi aici? Sărbătorim o aniversare şi ne simţim foarte bine. Vă pot trimite maşina mea...

Malko se întoarse în hol fără să se grăbească. După zece minute, el văzu sosind un Chrysler negru cu numărul de înmatriculare D 008. Maşina ambasadei îl luă şi străbătu în viteză centrul Moscovei. Ajunse pe cheiul Maurice Thorez, apoi trecu de ghereta unui miliţian şi pătrunse pe aleea ce ducea spre un hotel particular, aflat în faţa unei enorme uzine. Apoi maşina intră într-o curte interioară.

Un bărbat micuţ, cu părul lins şi ochi inteligenţi şi veseli, îl aştepta pe Malko, cu un pahar cu whisky în mâna stângă.

— *Welcome în Moscow!* făcu el. Credeam că ne vom vedea abia mâine. Intraţi.

În salonul de la parter, se înghesuiau vreo treizeci de persoane într-o atmosferă destul de încălzită. Un barman se apropie imediat cu un platou.

— Johnny Walker, votcă, Gaston de Lagrange sau Dom Perignon?

— Votcă, zise Malko.

Într-un colţ, invitaţi de ambele sexe cântau în jurul unui pian. Ceilalţi pălăvrăgeau şi râdeau. O femeie foarte frumoasă, cu o

figură triunghiulară şi o rochie scurtă, care în mod ciudat, îşi păstrase o tocă de blană pe cap, veni şi se agăţă de braţul diplomatului, care o prezentă lui Malko.

— Mariana. Lucrează la serviciul de vize.

Mariana îi aruncă acestuia o ocheadă fierbinte, şi dispăru imediat în mulţime. Şeful Centralei CIA încălzea între degete coniacul Gaston de Lagrange şi îl trase pe Malko într-un colţ.

— Aţi intrat într-o afacere blestemată, oftă el. Măcar dacă aţi reuşi să prindeţi un fir. Sovieticii trec printr-o sită fină toată Moscova, toate hotelurile în care sunt cazaţi străini, toate misiunile diplomatice, ca să dea de urma lui Ali Jafar.

— Dumneavoastră credeţi în povestea cu complotul împotriva lui Gorbaciov? Şi că ar participa şi oameni din armata sovietică?

— Desigur. Convingerea mea este întărită de cele două asasinate. Să zicem că primul a fost accidental. Acea Dimitrova a văzut sau a aflat ceva ce nu trebuia. Dacă nu ar fi fost vorba de o afacere extrem de gravă, tipul nu ar fi riscat să o ucidă.

— Jafar s-a înfuriat probabil din cauza paşapoartelor false.

— Posibil, dar cel de al doilea asasinat este şi mai ciudat. Prostituata asasinată cu sălbăticie la hotelul *Cosmos* era o martoră care ar fi putut să-l recunoască pe asasinul Dimitrovei. Or, după câte ştim, ea a fost ucisă de un derbedeu, membru al unei bande de traficanţi. Aceşti tipi sunt adesea în legătură cu anumiţi membri ai serviciilor KGB-ului. Asta ne poate duce la ideea că avem de a face cu un complot cu multiple ramificaţii.

— Şi cine ar putea fi creierul acestuia?

— Cineva care ocupă un post-cheie în armată sau în KGB. În momentul de faţă, există mulţi nemulţumiţi în Uniunea Sovietică.

— Vă gândiţi aşadar la o lovitură de stat?

— La o lovitură de stat, nu. Ruşii nu au tradiţii bonapartiste. Dar nu este exclusă posibilitatea unei acţiuni izolate.

— Gorbaciov trebuie să fie extrem de bine păzit...

Americanul zâmbi.

— De mulţime, este păzit cu siguranţă, dar un atentat este posibil mai ales atunci când este săvârşit de oamenii în care ai încredere. Gândiţi-vă la Sadat. A fost dat jos de propria sa armată. Indira Gandhi, la fel, a fost omorâtă de gărzile ei de corp.

— Cine răspunde de securitatea lui Gorbaciov?

— KGB-ul, bineînţeles. O unitate specială de care depind gărzile Kremlinului. Aceştia sunt recrutaţi prin tradiţie din

oraşul Sverdlosk şi se cunosc toţi între ei. Şi acum, spuneţi-mi, pe cine aţi întâlnit din partea KGB-ului? V-au dus în piaţa Dzerjinski?

— Nu.

Malko îi povesti despre întrevederea din dimineaţa aceea. Când pomeni numele generalului Fanganov, John Packard schiţă un zâmbet uşor.

— Acesta este generalul comandant al celui de al Nouălea Directorat şi este responsabil cu securitatea nomenclaturii şi a conducătorilor sovietici. Asta demonstrează că ei iau în mod serios toată afacerea asta.

— Ce ştiţi despre Zvetlana Zorin? O cunoaşteţi?

— Nu, dar voi face cercetări mâine dimineaţă. S-ar putea să nu fie prinsă în calculatoarele noastre. Există atâtea...

Ei tăcură, asurziţi de corul ce intona „Happy Birthday”. Apoi americanul reluă cu un ton confidenţial:

— Ştiu că trebuie să contactaţi pe cineva. Cum aveţi de gând să procedaţi?

— Încă nu am studiat un *modus operandi,* mărturisi Malko. Dumneavoastră ce mă sfătuiţi?

Americanul bău o înghiţitură de Johnny Walker înainte de a răspunde.

— Eu cred că KGB-ul suspectează că nu i-aţi spus tot ce ştiţi. Deci oamenii din al Şaptelea Directorat sunt cu toţii pe urmele dumneavoastră. Aceştia dispun de mijloace foarte sofisticate şi de numărul de agenţi necesar. În plus, oraşul este împânzit de agenţi ai Miliţiei, iar fiecare dintre ei este echipat cu un talkie-walkie. De fiecare dată când ies de aici, miliţianul de la poartă previne pe cineva. Dacă nu apar în locul unde se aşteaptă ei să fiu, toată maşinăria se pune imediat în mişcare şi o echipă specială intră în acţiune. Sistemul este facilitat de faptul că toate ambasadele, reşedinţele diplomatice sau ale corespondenţilor de presă străini sunt păzite de miliţieni. Gruparea străinilor în ghetouri face ca supravegherea lor să fie posibilă.

— Şi cum se poate proceda în acest caz? întrebă Malko. Nu am deloc chef să conduc KGB-ul pe urmele lui Ali Jafar.

— Aş putea să vă indic două sau trei imobile din Moscova care au două ieşiri şi care pot fi folosite doar o singură dată. Partea proastă este că ruşii ştiu că le ascundeţi ceva... Din cauza asta nu vor avea scrupule. Vă mai puteţi folosi şi de grădina mea o dată sau de două ori. Ea este mărginită de o alee

pustie care nu este păzită. Este suficient să săriţi zidul şi să mergeţi apoi pe jos până la strada Balşaia Ordinka, aflată la o distanţă de zece minute.

— Şi pentru a mă putea întoarce?

Americanul zâmbi amuzat.

— Un fir de nailon, practic invizibil, va atârna pe zid în exterior, într-un loc pe care vi-l voi arăta. Va fi suficient să trageţi de el, ca să apară o scară de frânghie, bineînţeles când nu va fi nimeni pe alee. Puteţi să dispăreţi astfel o oră sau două, după care puteţi ieşi liniştit pe o poartă principală. Nimeni nu se va mira că vă petreceţi timpul aici. Secretara mea va avea grijă să activeze faxul din ambasadă ca şi cum l-aţi utiliza.

— Aş putea încerca treaba asta chiar mâine dimineaţă?

— Sigur că da. Dar mai întâi treceţi pe la ambasadă ca să vă spun ce am aflat despre Zvetlana Zorin.

Cei doi tăcură, căci li se alăturară câţiva invitaţi cam ameţiţi. Mariana, fata cu tocă de blană, se apropie de Malko.

— Sunteţi pentru prima oară la Moscova?

Vorbea engleza la perfecţie, chiar cu un uşor accent american!

Malko începu să converseze cu ea. Se vedea clar că tipa încearcă să-l farmece vorbindu-i de realitatea dură a vieţii moscovite şi despre sutele de cetăţeni sovietici care asaltau zilnic serviciul pentru acordarea vizelor... Invitaţii începuseră să plece. Gazda veni să-l recupereze pe Malko şi îi spuse:

— Fiţi atent cu Mariana, este cetăţeancă sovietică. Din KGB. De fapt, ea este „controlarea” mea. Ne jucăm de-a şoarecele şi pisica. Suntem obligaţi să angajăm cetăţeni sovietici. Pe mâine.

Chrysler-ul rulă pe cheiul râului Moscova şi traversă podul Kamenii din faţa Kremlinului. Străzile erau pustii în afară de câte o maşină în cenuşiu şi albastru ce aparţinea Miliţiei şi păzea anumite intersecţii. Malko îşi spuse că această misiune, atât de uşoară în aparenţă, nu putea să se deruleze fără complicaţii. Problema numărul unu era: cum să procedeze cu Ali Jafar dacă îl găsea? Să-i transmită oferta americanilor de a da totul la iveală contra unui milion de dolari era destul de riscant. El putea să accepte şi apoi să dispară cu banii...

Fiind expus la o continuă supraveghere a KGB-ului, Malko nu avea nici măcar posibilitatea de a-l urmări pe palestinian pentru a-i cunoaşte complicii.

Malko decise că cel mai bine va fi să se lase condus de instinct atunci când va veni momentul.

*
* *

În faţa imobilului vechi şi îngălbenit de prin 1900, care adăpostea Ambasada americană de pe strada Ceaikovskovo, se întindea coadă lungă, formată din cetăţenii sovietici care doreau să plece din ţară, şi care încercau să-şi dezgheţe picioarele tropăind în noroiul îngheţat. La capătul unei alei perpendiculare pe bulevard, se ridica noua ambasadă construită din cărămidă roşie. Americanii descoperiseră că zidurile acesteia fuseseră căptuşite cu tot felul de şmecherii electronice ale KGB-ului, încă din timpul construcţiei.

Malko fu întâmpinat la intrare de către un puşcaş marin şi condus de către acesta până la ascensor. Peste tot se vedeau camere de luat vederi şi uşi magnetice. Acoperişul plat susţinea o pădure de antene.

John Packard îl aştepta pe palierul etajului al şaselea, cu cearcăne la ochi şi cu un surâs complice.

El îl conduse pe Malko într-un birou cu uşa capitonată şi cu ferestre ce dădeau undeva în spatele clădirii. Malko observă acolo un alt imobil cam ponosit. În acelaşi timp, un uşor huruit se declanşă ca şi cum ar fi funcţionat un aparat de aer condiţionat. John Packard zâmbi resemnat.

— Nu-i acordaţi nici o atenţie. Este vorba de dispozitivul de bruiaj. Am avut grijă ca să dotăm această cameră cu un sistem de protecţie electronică. Sovieticii ne spionează continuu folosind mijloace din ce în ce mai perfecţionate. În imobilul pe care îl vedeţi în faţă, există cel puţin o duzină de apartamente ocupate de echipe ale KGB-ului care lucrează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Cred că numai căptuşind cu plumb pereţii acestui imobil am putea sta liniştiţi aici. Dar în acest caz ar exista pericolul de a mă paşte pe mine vreo boală... în sfârşit, dacă nu vorbim în faţa ferestrei, *în principiu* nu ar trebui să audă ce zicem... Doriţi o cafea?

— Cu plăcere, zise Malko aşezându-se pe o canapea din piele verde.

— Am un dosar cu date despre Zvetlana Zorin, îl anunţă şeful CIA. Tipa a mai fost folosită în relaţiile cu japonezii. Noi nu cunoaştem adevăratul ei nume, dar ea lucrează sub numele spus dumneavoastră. Profesia de manechin este doar pentru acoperire. Se pare că s-a născut la Vladimir, dar nu putem verifica acest lucru. Este membră a celui de al Şaptelea Directorat şi este specializată în relaţiile cu străinii. A fost

utilizată în multe ocazii şi s-a dovedit extrem de vicleană. Ea pretinde că ar avea o soră bolnavă de cancer şi le cere străinilor să-i procure medicamente rare, un pretext ideal pentru a stabili relaţii cu aceştia. Bineînţeles, totul este o minciună.

— Aşadar, va încerca acelaşi lucru şi cu mine...

— O, sunt mai vicleni decât aţi crede! Ea va încerca să devină intimă cu dumneavoastră, ca apoi să vă ducă de nas.

— Aţi aflat ceva în plus despre problema noastră?

— Doar un singur lucru: veţi primi arma dumneavoastră în următoarea valiză diplomatică. Dacă doriţi, veţi fi înarmat. Dar să fiţi extrem de atent. Aici vă aflaţi în Lumea a Treia, dar nu şi în privinţa pericolelor...

După ce ieşi din birou, americanul închise cu grijă zăvorul prevăzut cu cifru. Se urcară amândoi în Chrysler-ul care îi aştepta în faţă şi părăsiră ambasada. În timp ce coborau pe Kalinina, Malko se uita la lumea ce se înghesuia în magazinele pe trei sferturi goale, întrebându-se dacă această ţară va reuşi să se schimbe vreodată...

După aproximativ zece minute, erau în faţa reşedinţei lui John Packard. O secretară cu ochelari îşi făcea unghiile în faţa unui telex cu sistem de codificare. Americanul îi dădu instrucţiuni pentru materialul pe care trebuia să-l transmită imediat după plecarea clandestină a lui Malko. Supravegherea electronică a ruşilor urma să facă restul... Cei doi bărbaţi pătrunseră apoi în mica grădină înzăpezită şi ajunseră la zidul ce o împrejmuia. Packard ridică o bârnă ce zăcea pe pământ şi descoperi o scară de nailon cu trepte de aluminiu, făcută sul, care se termina cu un fir de nailon ce avea la capăt o buclă. Alături se afla un tub care se dovedi a fi un periscop rudimentar!

Americanul îl plasă în poziţie verticală sprijinit de zid şi reuşi să observe aleea, după ce agăţase scara cu ajutorul unui piton montat special pentru aceasta.

— Nu este nimeni! Acum puteţi trece!

Malko se căţără rapid ca o pisică, apoi se lăsă să cadă pe trotuarul acoperit cu zăpadă al aleii şi se îndepărtă cu rapiditate în direcţia indicată de american. Dar, în loc să ia un taxi din strada Balşaia Ordinka, el traversă podul pe jos şi ajunse în Piaţa Roşie, chiar în faţa hotelului *Rossia.* Bulbii multicolori ai bisericii Sfântul Vasile străluceau în soare, în faţa Kremlinului. Malko ocoli biserica şi traversă Piaţa Roşie în care, în afară de cei câţiva fotografi ocazionali ce băteau trotuarele din faţa Mausoleului lui Lenin, nu mai era nimeni.

În faţa intrării în Mausoleu, stăteau două santinele îngheţate care îţi evocau cadavrele soldaţilor sovietici pe care le foloseau SS-iştii ca marcatoare de pistă în teribila iarnă rusească din anul 1941.

Malko se îndreptă spre Piaţa Manejului cu intenţia de a lua un taxi ori din faţa hotelului *Nacional,* ori din faţa *Inturist-ului* aflat pe strada Gorki, unde mişunau o grămadă de străini. Pătrunzând în strada Gorki din pasajul subteran, îi veni o idee când se uită la ceas. Era ora unsprezece. Potrivit informaţiilor agenţilor CIA, prietenul lui Ali Jafar, tunisianul Said Ghanari, servea micul dejun cam pe la această oră în unul din barurile hotelului *Inturist.* El spera să poată recunoaşte pe omul din fotografia văzută la Viena şi era mai bine să verifice asta mai înainte de a se întoarce la hotel.

Cele douăzeci şi cinci de etaje destul de moderne ale hotelului *Inturist* se ridicau înaintea sa. Pe trotuarul din faţă, un bărbos cu şapcă cânta la vioară, lângă inevitabilele chioşcuri unde se vindeau sandvişuri. Malko urcă cele câteva trepte de la intrare şi pătrunse în sasul ce izola holul de exterior, unde obişnuiau să aştepte şoferii de taxiuri, înghesuindu-se ca sardelele. Gardianul de la intrare îl lăsă să treacă, recunoscând dintr-o ochire că este străin şi deci un posesor de valută.

Sperând că a păcălit vigilenţa KGB-ului, Malko trecu pe lângă recepţie şi se îndreptă spre ascensoare ocolind holul aflat în reparaţii şi buticurile unde se ofereau obişnuitele suveniruri folclorice, la preţuri astronomice.

*
* *

În faţa ascensoarelor, erau indicate pe un panou diferitele baruri din hotel, precum şi etajele la care se aflau. Malko le elimină pe acelea unde consumaţia se plătea în valută, ştiind că tunisianul avea doar ruble... îi rămânea să aleagă între două: unul de la etajul şase şi celălalt, la etajul zece.

Malko luă ascensorul până la etajul şase şi urmări săgeata ce indica barul, traversând un culoar sinistru şi prost luminat. Nişte clienţi autohtoni tocmai îşi părăseau camerele, încărcaţi cu bagaje. Uşa de la bar era însă încuiată! El luă iar ascensorul până la etajul zece, având de data asta mai mult noroc. Un culoar strâmt ducea la o cameră mică unde se aflau îngrămădite vreo şase mese în faţa unei tejghele, în spatele căreia se vedea o matroană ursuză. Lumea stătea la coadă pentru cafea, prăjituri, pâine, cârnaţi sau brânză. Erau ocupate doar trei mese; două,

de către nişte ruşi ce păreau că sunt angajaţi ai hotelului, iar a treia masă era ocupată de un cuplu. O fată brunetă îmbrăcată prost, cu pieptul foarte opulent, aflată în compania unui bărbat de tip oriental cu părul ondulat şi cu o faţă ovală cam buhăită. O barbă bine întreţinută dădea un soi de nobleţe trăsăturilor lipsite de vigoare.

— Dumneavoastră ce doriţi? lătră matroana din spatele tejghelei.

Malko comandă o cafea, pâine şi unt, plăti optzeci de copeici şi se aşeză la masa vecină cu cei doi.

Bărbatul semăna destul de bine cu fotografia lui Said Ghanari, teroristul tunisian şi prietenul lui Ali Jafar, dar în documentul ce se afla în posesia CIA, nu avea barbă.

Malko începu să tragă cu urechea la conversaţia celor doi şi îşi dădu imediat seama că vorbeau în franceză, ca majoritatea tunisienilor. Era un element pozitiv în identificarea lui Ghanari în privinţa femeii, era ceva mai greu de precizat. Abia după câteva minute, îşi dădu seama că este ghid al hotelului Inturist, şi că vecinul ei era student. Şansele de a-l fi găsit chiar pe Said Ghanari crescuseră vertiginos... Pentru a nu trezi suspiciuni, Malko se întoarse ostentativ cu spatele şi se concentră asupra micului dejun.

Imediat cum termină de mâncat, se sculă de la masă şi coborî în hol. Aşteptă vreo douăzeci de minute în faţa unei *beriozka* până ce cuplul apăru dintr-un ascensor. Ei ieşiră din hotel, iar Malko îi urmări. Cei doi se mai opriră chiar în faţa biroului Inturist, unde mai discutară un pic înainte de a se despărţi. Femeia se urcă într-un autobuz plin cu turişti, iar tunisianul plecă pe jos şi dispăru în pasajul subteran care trecea pe sub strada Gorki şi ducea spre staţia de metrou. Malko se luă după el.

Dar pierdu câteva secunde preţioase ca să schimbe o monedă de douăzeci de copeici. Barierele automate nu acceptau decât monede de cinci copeici. Lungul şir de vagoane tocmai se urnea din staţie, când el reuşi să sară în ultimul. Nu ştia însă unde se urcase tunisianul. În staţia următoare, Dzerjinskaia, el schimbă vagonul. În cele din urmă, îşi reperă „prada” care citea un ziar arab. Malko se instală în vagonul vecin, de unde putea să-l supravegheze fără a putea fi observat.

Said Ghanari schimbă metroul la staţia Kirovskaia şi apoi mai merse două staţii până la Kolhoznaia. Malko îl lăsă să câştige puţin teren. Arabul trecu pe lângă Teatrul Militar apoi parcurse

o stradă plină cu clădiri modele, dintre care multe erau neterminate. Din cauză că era puţină lume pe stradă, Malko fu nevoit să se menţină la distanţă. Said Ghanari intră într-o clădire veche de şase etaje, ce părea mizerabilă în comparaţie cu celelalte imobile de pe stradă. Aceasta avea numărul 14. Malko trecu mai departe, continuând drumul până la capătul străzii. Văzu că se află pe strada Imeleva. După aceea se întoarse, examinând cu atenţie locul. Aici era adresa lui Said Ghanari. În jur nu se vedea nici un miliţian. Doi negri ieşiră din clădire, îndepărtându-se. Avea de a face cu o anexă a Universităţii Lumumba, în care erau cazaţi studenţii străini.

Era oare posibil ca Ali Jafar să fie găzduit de vechiul membru al reţelei sale? Singurul mod de a şti acest lucru era să meargă şi să vadă. Malko se decise brusc şi deschise uşa, intrând într-un hol în care se afla inevitabilul telefon public. Pe perete se aliniau cutiile pentru scrisori. Malko le parcurse cu privirea şi deodată văzu numele lui Said Ghanari, urmat de menţiunea: camera 212. O voce răguşită de beţivă care îl apostrofă în ruseşte, îl făcu să tresară.

— Căutaţi pe cineva?

Malko se întoarse şi văzu o femeie de serviciu, cu basma pe cap, care îl privea bănuitoare. El îi adresă cel mai fermecător surâs şi-i răspunse în englezeşte:

— *Yes, a friend of mine*.

Rusoaica clătină din cap şi se îndepărtă, târând mătura după ea.

Doi studenţi coborau scara vorbind în spaniolă şi aruncară o privire fugară spre Malko. Acesta observă un alt bărbat care se apropia de clădire, mergând cu mâinile în buzunare. Acesta tocmai începuse să urce scara, când în creierul lui Malko avu loc o suprapunere de imagini. Cu sau fără mustaţă, bărbatul care venea spre el nu era altul decât palestinianul căutat de tot KGB-ul, Ali Jafar.

Capitolul VII

Palestinianul ridică capul şi privirea sa se fixă asupra lui Malko. Acesta îşi dădu seama că arabul încerca să-şi amintească unde îl mai întâlnise, să-i dea un nume. Era inutil să mai ezite. Făcu un pas înainte cu un surâs călduros şi spuse:

— Ali!

Ali Jafar făcuse deja stânga-mprejur. El ţâşni ca din puşcă în direcţia Teatrului Militar. Malko porni în urmărirea lui fără a reuşi să câştige handicapul creat. La capătul străzii, exista o staţie de autobuz, iar lângă ea, un colhoznic vindea portocale. Ali Jafar îl împinse răsturnând câteva lăzi cu portocale ce se rostogoliră pe jos. Profitând de acest incident, Ali Jafar sări într-un autobuz care tocmai pleca!

Când Malko ajunse la colţul străzii, maşina era departe, pierdută în traficul bulevardului Sadovaia. Furios şi frustrat, el se întoarse din drum, urcând direct la etajul al doilea al căminului de studenţi.

Said Ghanari deschise imediat după ce bătu la uşă şi se uită la Malko mai mult curios decât neliniştit. După câteva secunde, el schiţă un zâmbet reticent.

— Nu eraţi dumneavoastră adineauri la barul hotelului *Inturist?* Pe mine mă căutaţi?

Rusa sa era foarte corectă, iar Malko îi răspunse în aceeaşi limbă.

— Nu, făcu el. Este vorba de prietenul dumneavoastră, Ali Jafar. Tocmai m-am întâlnit cu el, dar a luat-o la fugă. V-aş ruga să-i transmiteţi un mesaj. Trebuie să stau de vorbă cu el urgent. Nu am venit la Moscova ca să-i creez necazuri. Dimpotrivă, vreau să-i fac o propunere extrem de interesantă pentru el.

Pe măsură ce-i vorbea, faţa tunisianului devenea din ce în ce mai întunecată. Acesta încercă să închidă uşa, ascunzându-i lui Malko micuţa cameră în care, pe lângă patul existent, se mai afla şi o saltea pusă direct pe podea.

— Cine sunteţi? întrebă el dintr-odată zâmbitor.

— Nu are importanţă, zise Malko. Ali Jafar ştie. Transmiteţi-i acest mesaj. Este vorba de o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Nu-l cunosc pe Ali Jafar, spuse cu brutalitate Said Ghanari. Plecaţi de aici!

El vru să-i închidă uşa în nas şi ar fi reuşit, dacă Malko nu ar

fi strecurat piciorul în prag.

— Nu trebuie să-mi telefoneze, mai spuse el. Voi suna eu aici, la telefonul din hol, dintr-un loc sigur, chiar în seara asta, între şase şi şapte. La revedere...

Nici nu îşi trase bine piciorul, că uşa se pocni cu putere. El coborî, notă numărul din şase cifre al telefonului public şi ieşi afară în stradă. Informaţia pe care o primise de la CIA fusese exactă. Datorită muncii obscure a unui agent anonim al Companiei şi a unor computere performante, el era acum în posesia unor informaţii nepreţuite pentru sovietici. Reversul medaliei era că, începând din această clipă, el trăda KGB-ul, cu toate consecinţele care puteau să decurgă din acest fapt.

Mai mult, dacă nu reuşea să exploateze cât mai rapid informaţia câştigată, Ali Jafar putea să dispară. Era obligat să aştepte răspunsul palestinianului. Găsi un taxi al cărui şofer consimţi să-l ducă până la Piaţa Roşie, contra unui pachet de Marlboro. Nici nu coborî bine din maşină, că fu imediat asaltat de vânzătorii clandestini de ceasuri, Malko se îndreptă spre râul Moscova, refăcând drumul în sens invers. Trecu aproape o oră până ce regăsi aleea liniştită de lângă proprietatea şefului Centralei CIA. În zonă nu era nimeni. Mai lăsă să treacă o maşină şi apoi trase de capătul firului de nailon. După ce mai aruncă încă o privire împrejur, Malko se căţără pe scăriţă şi puse piciorul pe creasta zidului. Zece secunde mai târziu, se afla de cealaltă parte şi trăgea scara înapoi ca să o pună în ascunzătoare. Secretara cu ochelari groşi îl pândea din spatele ferestrei şi îi deschise imediat uşa cu un zâmbet complice şi amuzat.

— Domnul Packard nu va întârzia mult. Tocmai a sunat la ambasadă.

*

* *

Malko se instală în salon, în faţa scării monumentale, adâncindu-se în lectura cotidianului „Noutăţi din Moscova” închinat celor mai recente înfăptuiri ale Perestroikăi şi devorat de moscoviţii ce făceau zilnic coadă în faţa imobilului unde era afişată ultima ediţie, la fel ca „dazibao” chinezesc. Era aproape tot atâta lume, ca la unicul McDonald’s din Moscova...

*

* *

Ali Jafar sări din autobuz şi alergă într-un suflet până la staţia de metrou Taganskaia, unde dispăru în mulţime. Încă nu reuşise

să-şi domolească ritmul sălbatic al inimii. Cum de îl găsise agentul CIA? Capul îi vâjâia de întrebări şi de gânduri nu tocmai vesele. Fusese un idiot! Nu trebuia să le spună nimic americanilor despre complotul organizat împotriva lui Gorbaciov! Tot ce câştigase din afacerea asta erau cei cinci mii de dolari precum şi dispreţul amuzant al acestui agent blond al CIA-ului.

Mâinile îi tremurau în aşa hal, încât abia reuşi să bage în automat moneda de cinci copeici.

Îl obseda o anumită idee: dacă americanii îl găsiseră, nu era nicidecum pentru binele lui... Cu siguranţă că voiau să-l şantajeze. Or, acum, el încheiase un acord cu „sponsorii” săi sovietici. Pusese mâna pe bani, mulţi bani. Totul mergea ca pe roate. Dacă trecea în cealaltă tabără, aici îşi va lăsa pielea. Ca un robot, urcă într-un vagon, înjurându-i şi blestemându-i în gând pe ticăloşii de americani. Dacă aceştia l-ar fi crezut, el ar fi avut un milion de dolari şi s-ar fi instalat la Rio, iar ei ar fi fost extrem de mulţumiţi. În loc să se întâmple astfel, el se încurcase într-un joc extrem de periculos, pe un drum fără de întoarcere.

„Americani afurisiţi. Blestemaţi să fie cu toţii!” făcu el în sinea lui.

*

* *

John Packard sosi douăzeci de minute mai târziu, înfrigurat şi ascultă relatarea lui Malko, turnându-şi o porţie de Johnny Walker ce putea scula şi un mort din groapă.

— Bravo! făcu el. Dacă Ali Jafar acceptă dialogul, nu ar mai fi probleme. Cel puţin, pentru noi... Dar dacă se eschivează, va fi necesar ca cei de la Langley să ia o hotărâre. Începând din acest moment, vă aflaţi pe un vulcan. Dacă KGB-ul află că sunteţi în posesia unei informaţii atât de importante, va fi capabil de orice ca să pună mâna pe ea.

— Chiar şi de violenţă?

Americanul înălţă din umeri.

— Va fi capabil de orice, repetă el. Nu în mod oficial, bineînţeles, dar aici, ei fac ce vor: pot pune la cale orice lovitură cu martori falşi şi nimeni nu va putea întreprinde nimic împotriva lor. Dacă şefii de la Langley vă vor spune să continuaţi, să fiţi extrem de atent. Acum pot să vă duc unde doriţi.

— Vreau să ajung la Gum, spuse Malko. Să fac un pic pe turistul şi să mă mai gândesc. Până diseară nu am nici un

program. Când credeţi că vom primi răspunsul de la Langley?

Americanul făcu un calcul rapid.

— Să vedem. Acum la Washington este ora şase dimineaţa. Nu ne putem aştepta la nimic mai înainte de miezul nopţii.

— Sunteţi sigur de transmisiunile dumneavoastră?

John Packard făcu un gest de neputinţă.

— Dacă veţi dispărea, atunci vom şti cu siguranţă că sovieticii ne-au spart codul.

Era o glumă, desigur.

Malko se urcă în Chrysler şi, în trecere, John Packard adresă un semn amical miliţianului „său”. Malko privi gânditor la înaltele ziduri roşii ale Kremlinului care se înălţau de cealaltă parte a râului. Acolo, în spaţiul trapezoidal delimitat de râu, de Piaţa Roşie şi de strada Manajnaia şi presărat cu biserici, îşi desfăşura activitatea Mihail Gorbaciov. Interiorul Kremlinului era un „patchwork” de clădiri vechi şi moderne, de cazemate, din care o parte era deschisă vizitatorilor: cea în care se aflau muzeul şi grădinile ce adăposteau bisericile.

El se gândi că soarta bărbatului celui mai important din Rusia ar putea fi acum în mâinile sale. Va accepta oare Ali Jaf ar să stea de vorbă cu el?

Vocea lui John Packard îl smulse din visare.

— Am ajuns la Gum. Pentru cei din fundul Uzbekistanului s-ar putea să însemne ceva, dar în el nu există nici măcar marfa dintr-o băcănie de cartier din New York.

*

* *

Malko aştepta în preajma unui telefon public anonim aflat pe Kalinina Prospekt, în faţa magazinului Melodia. Era ora şase şi zece. Ajunsese până aici hoinărind pe jos de la hotel. Abia după ce s-a convins că nu era nimic interesant la Gum, s-a abătut pe la Muzeul Puşkin, singurul deschis în Moscova. Cel mai prestigios muzeu al Moscovei, Galeriile Tretiakov, era închis de vreo zece ani din motive necunoscute.

El băgă o monedă de două copeici în telefon şi formă numărul lui Said Ghanari. Se scurse aproape un minut până ca să răspundă cineva. O voce de femeie întrebă în ruseşte ce doreşte. El îi spuse că este un prieten al lui Said şi îi dădu numărul de telefon al camerei sale. Mai trecură câteva interminabile secunde. Apoi vocea spuse brusc:

— *Nie doma*[16].

Nu mai avu timp să lase un mesaj. Telefonul fusese închis. Decepţionat, se gândi să mai dea o raită pe la Melodia, înainte de a mai încerca o dată peste un sfert de oră.

Nici a doua oară nu avu mai mult succes. De astă dată răspunsese vocea unui bărbat – după accent, de african – care, după ce se dusese până la camera 212, reveni şi-i spuse că nu era nimeni acasă. Malko nu mai insistă. Existau foarte puţine şanse ca Ghanari să îl fi întâlnit pe Ali Jafar atât de repede. Probabil că palestinianul mai fugea şi acum. Poate că îşi găsise altă ascunzătoare. Avea de gând să mai încerce şi în dimineaţa următoare. Poate că, între timp, sovieticii vor reuşi să pună mâna pe el ca să-l contacteze pentru identificare prin intermediul Zvetlanei Zorin.

Desigur că ar pută să se prefacă că nu-l „cunoaşte” pentru a-i dovedi astfel arabului buna sa credinţă.

Viitorul îi punea în faţă o dilemă: dacă în următoarele ore nu avea să-l întâlnească pe Ali Jafar, trebuia sau nu să pună ia dispoziţia KGB-ului informaţiile de care dispunea?

*

* *

Malko contempla femeia ce stătea în pragul uşii, pradă a unor sentimente contradictorii. De dorinţă în primul rând. Zvetlana Zorin purta sub jacheta ei de blană o rochie lungă cu paiete verzi, ce părea pictată pe ea. Decolteul adânc şi pătrat lăsa să se vadă sânii până aproape de aureolele sfârcurilor. Machiajul îi alungea ochii şi îi făcea parcă şi mai albaştri. Bijuteriile ei false erau spectaculoase şi un nor delicat de *Miss Dior* plutea în jur.

— Bună seara. Am întârziat?

— Nu, deloc, făcu Malko, încercând să-şi amintească de faptul că are în faţa sa un adversar.

Acum nu mai era vorba de Mathilda von Grünzig. Era însă redutabilă: Industria japoneză sucombase cu siguranţă în faţa ei.

O expresie amuzată plutea în ochii albaştri cu reflexe de banchiză.

— Sărbătorim ceva? întrebă Malko.

— Voi, occidentalii ne credeţi nişte subdezvoltaţi... Dar rochia asta a fost făcută la Moscova. Am purtat-o la o paradă a modei în după-amiaza asta. M-am gândit că o să vă placă.

---

[16] *Nu este acasă (n.a.).*

— Chiar îmi place, zise Malko. Unde mergem să cinăm?

— La *Savoy.* A fost restaurat de curând.

El o urmă în ascensorul transparent. Apariţia ei îi lăsă muţi pe şoferii de taxi de la intrare. Numai că rochia nu se prea potrivea cu Lada portocalie. Maşina coborî spre centru pe Kalinina Prospekt. Hotelul *Savoy* se afla chiar în faţa pieţei Dzerjinski. Un portar cu galoane ca cei din New York, se repezi să le deschidă portiera. Malko rămase cu gura căscată: ai fi jurat că te afli în audienţă la Regele Soare, în perioada lui de glorie! Pretutindeni vedeai numai aur. Plafoanele erau pictate, iar sticlăria, somptuoasă. Era Rusia secolului trecut, cu chelneri îmbrăcaţi într-un alb impecabil.

— Vedeţi că şi noi ştim cum să trăim, îl înfruntă Zvetlana Zorin aşezându-se la masă în faţa lui.

Într-un loc ca ăsta, nu puteai comanda decât caviar... De altfel restul, în ciuda cadrului sublim, nu prea era comestibil. În afară de nelipsita votcă, Malko comandă o sticlă de Moet, datată, pentru că de Dom Perignon nu auziseră. Zvetlana Zorin făcea uz de toate farmecele ei, aplecată spre el ca să-l audă mai bine, pentru a-l lăsa să exploreze şi să măsoare profunzimea văii dintre sânii ei! Din când în când degetele lor se atingeau. Ea începu să-i vorbească de copilăria ei şi de anii de şcoală. Dintr-odată, ea se întrerupse şi suspină:

— Vorbiţi ruseşte atât de bine, este minunat! Nici nu am impresia că sunt în misiune.

— Nici eu, adăugă Malko.

Şi uite aşa, se putea transforma cineva într-un agent dublu. Câteva perechi dansau în faţa pianului imens, cu coadă. Zvetlana se ridică de la masă şi cei doi se treziră valsând ca în vremurile Marelui Secol. Malko ţinea o mână pe spatele tinerei femei cu rochia decoltată până la talie... Era suplă ca o liană. Gura ei atingea uneori uşor gâtul lui Malko, corpul ei se contopea cu al lui fără ostentaţie. Când privirile lor se întâlniră, el citi în ochii femeii admiraţie amestecată cu dorinţă ascunsă.

— Ar trebui să mergem, făcu ea în cele din urmă, după ce se încheie dansul.

Ieşiră iar în frigul de afară după plata consumaţiei a cărei valoare concura tarifele aplicate la *For Seasons* din New York. Reprezenta un secol de salariu pentru un rus din clasa mijlocie. Când intrară în hotelul *Mejdunarodnaia,* o linişte grea se lăsă. Toţi beţivii rămaseră pironiţi pe taburetele lor cu ochii aţintiţi într-un singur punct. Cu coada ei lungă, atârnând pe spatele gol,

Zvetlana semăna cu o prinţesă din secolul al XIX-lea mândră şi inaccesibilă.

— Comandaţi, vă rog, un Cointreau, îi spuse ea în şoaptă. Aici este unicul loc din Moscova, unde poate fi găsit.

Malko se întoarse cu două pahare. Era însă un pic încordat. Acum urma momentul adevărului. Dacă bărbatul pe care ea dorea să i-l arate era Ali Jafar şi el se va preface că nu îl cunoaşte, vor începe adevăratele probleme. Iar el nu putea întreprinde nimic până ce nu primea undă verde de la CIA. Americanii erau cei care îl plăteau şi pentru care lucra, nu KGB-ul! Zvetlana priveau intrarea. Brusc, doi bărbaţi se desprinseră de bar şi se îndreptară spre ei cu un aer sumbru. Apoi începură să o apostrofeze pe Zvetlana.

— Ce cauţi tu aici? Nu te cunoaşte nimeni!

Zvetlana nu răspunse, iar Malko interveni în engleză:

— Ce doriţi?

Cei doi ruşi mormăiră câteva cuvinte neinteligibile, iar cel mai mic dintre ei o ameninţă pe femeie cu degetul:

— O să-ţi pară rău! Mai bine şterge-o de aici şi nu te mai întoarce niciodată.

Ei îşi reluară locul de lângă bar şi, după câteva minute, dispărură.

— Cine sunt aceşti tipi? întrebă Malko.

— Fac parte din Mafia uzbeckă. Ei deţin controlul prostituţiei, iar Miliţia nu reuşeşte să-i elimine. Au asasinat deja multe prostituate care nu au acceptat să lucreze pentru ei. Mafia le „protejează” pe fetele care lucrează aici. Au crezut că sunt o independentă...

Asta era frumoasa Rusie... Zvetlana îşi înmuie buzele în paharul cu Cointreau, fără să pară câtuşi de puţin impresionată. Adevărul este că dacă cei doi ar fi ştiut cine este, ar fi fugit mâncând pământul. Încă mai exista Gulagul. Malko uitase aproape acest incident când Zvetlana îşi puse mâna pe braţul lui.

— Iată-l, este el.

Pe uşa barului tocmai intrase o pereche. Femeia, probabil o rusoaică, foarte frumoasă cu ochii albaştri, îmbrăcată cu blugi şi cu pulover, însoţea un bărbat de tip oriental, voinic, ce semăna foarte vag cu Ali Jafar. Malko simţi o uşurare.

— Nu este Ali Jafar, spuse el imediat.

Cei doi se instalară la bar şi Malko putea să-l vadă pe bărbat din profil. Zvetlana îl privi decepţionată.

— Sunteţi sigur?

— Sunt absolut sigur! De ce credeţi că ar putea fi el?

— Tipul a sosit de curând la Moscova cu un paşaport fals pakistanez. El afirmă că se ocupă de cinema, dar nu e adevărat.

— Oricum, nu este vorba de Ali Jafar.

Tânăra îşi termină porţia de Cointreau şi spuse cu o voce tristă:

— Din fericire, noi am petrecut o seară minunată! Misiunea mea a luat sfârşit acum. Am ţinut în mod deosebit ca să vă cunosc. În State Committee numele dumneavoastră este învăluit într-un fel de legendă.

— Şi eu sunt încântat de cunoştinţă, Zvetlana, făcu Malko. Nu ne-am mai putea întâlni?

— Nu cred, cunoaşteţi regulile noastre. Ar putea să creadă că vreţi să mă recrutaţi. Oamenii din CE[17] sunt întotdeauna foarte circumspecţi. Sunteţi un tip extrem de fermecător...

— Ar putea crede acelaşi lucru şi despre mine, răspunse Malko. Dar sunt gata să-mi asum acest risc...

— Este imposibil.

Ea se sculă de la masă după ce se uită la ceasul ce cu siguranţă nu fusese cumpărat de la Gum. Malko o însoţi până în hol, tulburat de legănarea şoldurilor ei şi întrebându-se cum arăta oare bărbatul cu care făcea dragoste, dacă făcea dragoste...

Deodată, îşi aminti de ceva.

— Aşteptaţi-mă puţin, spuse el.

Se urcă repede în ascensor, se duse până în cameră şi apoi se întoarse cu o sticlă de Cointreau, cumpărată dintr-o beriozka din incinta hotelului.

— Asta vă va aduce aminte de mine, zise el.

Zvetlana Zorin luă sticla bucuroasă şi buzele ei calde atinseră gura lui Malko.

— În Rusia există obiceiul ca oamenii să se sărute pe gură la despărţire, spuse ea. Acest lucru nu are o semnificaţie erotică.

Cei doi străbăteau barajul taximetriştilor cu mutre suspecte. Dintr-odată, Zvetlana se schimbă la faţă. Amestecaţi printre oamenii care aşteptau afară, se aflau cei doi bărbaţi care o ameninţaseră. Malko o însoţi până la Lada, apoi privi în spate. Cei doi ticăloşi ieşiseră şi ei din grup şi se îndreptară spre un Moskvici parcat în spatele Ladei. Se urcară în maşină şi acum

[17] *Contraspionaj (n.a.).*

aşteptau în ea cu farurile stinse.

— Ce au de gând să facă? întrebă Malko.

Zvetlana nu mai părea atât de sigură de ea.

— Mi-e frică, zise ea deodată. Sunt foarte periculoşi. Sunt sigură că vor să mă urmărească şi să mă atace când voi coborî din maşină...

— Dacă le arătaţi, legitimaţia...?

— Ăştia sunt nişte huligani. Puţin le pasă lor de legitimaţie. Nu le e frică să tragă în Miliţie. Aţi putea să mă conduceţi până acasă?

— Bineînţeles.

Malko se urcă în automobilul portocaliu. Acum Zvetlana părea mai liniştită. Moskviciul demară imediat după ei. Puteau să aibă ceva probleme... O luară pe cheiul Krasnopresnenskaia ca să ajungă la podul Kalininskii ce lega Kalinina de Kutuzovskii Prospekt. În dreapta, se ridica un fel de monument de cincizeci de etaje dedicat stalinismului, un bloc masiv de beton pe al cărui turn central se afla o firmă luminoasă: *Ukraina.* Ceva în stilul Wardorf Astoria, însă cu o stea roşie în plus.

— Aici locuiesc eu, îi spuse Zvetlana. În afară de turnul care este hotel, în restul clădirii există apartamente de locuit.

Când ajunseră în faţa edificiului, Moskviciul era tot în spatele lor. Uşa de la intrare era din bronz masiv şi arăta foarte impresionant.

— Urcaţi puţin cu mine, îl rugă ea. Nu aş vrea să se lege de dumneavoastră... Cu siguranţă că vor pleca repede şi veţi putea pleca cu un taxi.

Taxiurile cu aparate de emisie-recepţie erau necunoscute la Moscova...

Malko o urmă până la un ascensor vetust care îi duse zdrăngănind până la etajul al optsprezecelea. Pătrunseră într-un culoar întunecos şi apoi într-un apartament minuscul supraîncălzit, cu vederea spre râu. În interior avea un pat-canapea în formă de L, o măsuţă joasă, cărţi, bibelouri şi icoane pe pereţi. Zvetlana puse sticla de Cointreau pe masă şi propuse:

— Ce-ar fi să bem un pahar?

Ea se duse după nişte gheaţă şi se întoarse cu două pahare pline cu cuburi de gheaţă, peste care turnă cu multă grijă Cointreau.

Malko o observă cu atenţie. Simţi cum inima îi bate ceva mai repede. În această cutie de chibrituri, intimitatea lor era inevitabilă. Zvetlana se aşezase şi ciorapii foşniră când îşi

încrucişă picioarele; privirile lor se evitau. Malko încercă să lupte cu un straniu sentiment de *dejà vu,* încercând să ghicească ce se petrece în capul tinerei femei. Aceasta alese o casetă cu muzică georgiană lentă şi melancolică şi o puse într-un aparat Akai. Apoi începu să deguste băutura cu înghiţituri mici, cu spatele sprijinit pe perne.

— Vă place priveliştea?

Fără să aştepte răspunsul la întrebare, ea se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Malko o urmă. Cu o mişcare foarte lentă, ea se răsuci la o distanţă de numai câţiva centimetri de faţa lui, fixându-l cu ochii mari şi albaştri în care se citea tulburarea. El putea să-i inspire răsuflarea parfumată. Rămaseră aşa, privindu-se, câteva clipe ce păreau o eternitate. Apoi Malko simţi cum mâinile îi sunt atrase de rochia verde cusută cu paiete, cu forţa unui magnet. El o prinse cu ambele mâini de şolduri.

Zvetlana suspină şi privirea îi şovăi. Corpul ei se mişcă aproape imperceptibil şi Malko simţi deodată că este lipită de el. Cu o voce un pic schimbată, dar la fel de melodioasă ca şi muzica din spatele lor, ea spuse:

— Am poftă să facem dragoste.

În zadar îşi tot repeta Malko în sinea sa, cu toată forţa de care era capabil, că totul era planificat, că este doar un truc ieftin folosit de KGB. În clipa aceea, Zvetlana era doar o femeie voluptuoasă care îi comunica o dorinţă ce nu părea întru totul simulată...

— Zvetlana, zise el. Ştiţi doar bine că...

Ea îi închise gura cu degetul alungit cu o unghie dură ca oţelul, în mintea lui Malko apăru imaginea unui ochi scos...

— Sunt şi eu femeie, spuse ea cu un glas dulce. Va trebui să fac un raport despre această seară. Dacă voi scrie că nu s-a întâmplat nimic, oricum nu mă vor crede... Aşa că, de ce să nu profităm. Mă doriţi tot atât cât vă doresc şi eu.

Malko nu răspunse. Zvetlana îşi duse mâna la spate şi se auzi zgomotul fermoarului care se deschidea. Cu o uşoară mişcare a umerilor, paietele verzi căzură la picioarele ei, nelăsând decât o pereche de sâni superbi şi una de ciorapi care stăteau pe picior singuri. În această ţinută, ea îşi apăsa pântecele de el. Unghiile ei pătrunseră pe sub cămaşa lui Malko, prinzând uşor sfârcurile acestuia. Era o mângâiere extrem de iscusită...

Puţin câte puţin, Malko simţi că încordarea lui se topeşte ca zăpada în soare şi avu senzaţia că se scufundă în nisipurile

mişcătoare. Sexul său prinse viaţă şi crescu în ciudă gândurilor lui. Limba ascuţită a femei i-o întâlni pe a sa, electrizându-l din creştet până în tălpi. La rândul lui, îi atinse sânii ascuţiţi şi femeia gemu.

Degetele ei experte îi prinseră membrul învârtoşat, iar ea spuse cu un soi de surpriză:

— Ce excitat sunteţi! La fel ca mine.

Ea îl apucă de mână şi îl puse să-i mângâie sexul cald. Malko simţi cum pe degete i se prelinge miere. Încet, fără să-şi desprindă privirea din ochii lui, Zvetlana se lăsă să alunece în jos, până ce gura ei ajunse la nivelul sexului şi îl înfulecă. Îngenuncheată pe mocheta uzată, ea îi administră o felaţie lentă şi savuroasă, privindu-l din când în când pentru a aprecia efectul produs. Când se sculă, Malko abandonase orice rezistenţă. Zvetlana îl luă de mână şi îl trase către divan.

— Vino.

Ea îşi ridică, picioarele aproape la verticală, oferindu-i deschiderea blondă în formă de echer, de un erotism minunat. Totul se petrecea în sunete de balalaică... Malko o penetră lent ţinând-o strâns de şolduri, până ce simţi că pubisurile lor se lovesc. Zvetlana gâfâia cu gura întredeschisă, iar trupul ei începu să se mişte ritmic. Apoi se imobiliză.

— Stai, opreşte-te, făcu ea cu un ton rugător.

El înţelese că tânăra era în culmea plăcerii şi se supuse rugăminţii ei. Picioarele coborâră, iar el se lungi peste ea. Începu să-i mângâie clitorisul cu gingăşie şi atunci femeia încercă primul orgasm care o scutură de plăcere. Malko îi frământa sânii în timp ce ea gemea cu mâinile încleştate de spatele lui. Înfipt în ea până la rădăcină, Malko se simţea încordat, gata să de explozie. Atunci se smulse şi o întoarse cu faţa în jos, admirându-i curbele perfecte ale feselor. Acestea erau cambrate şi pline. Zvetlana îi prinse sexul cu mâna, pe nevăzute şi îl trase iar către ea.

— Mai vreau.

El se lungi pe spatele ei şi o avu în acest mod, penetrând-o în toată lungimea membrului său. Apoi, încet-încet, el se sculă şi o trase spre el pe tânăra rusoaică. Apoi termină actul sexual în genunchi, strâns lipit de fesele ei. Un moment privi cum sexul său intra şi ieşea din femeie cu o uşurinţă uimitoare, apoi privi despicătura din faţa ochilor săi.

— Vreau să te sodomizez, zise el atunci.

Zvetlana scutură cu hotărâre din cap şi spuse:

— Nu.

El o îndepărtă şi cu ambele mâini îi desfăcu şi mai mult fesele. Ea înţelese prea târziu, când el se lăsă cu toată greutatea asupra ei, pătrunzând în locul cel mai tainic. Zvetlana făcu o încercare disperată ca să scape, dar acest lucru nu făcu decât ca el să pătrundă şi mai adânc. Ţipătul ei acoperi muzica, iar Malko simţi cum membrul său este strâns într-o capcană minunată. O violă cuprins de voluptate, simţindu-şi membrul prins într-un etui strâmt şi arzător.

Când se imobiliză, văzu spatele femeii plin cu picături mici de sudoare. Malko intrase în crupa ei până la rădăcină. El îşi strecură ambele mâini sub pieptul ei şi începu să-i maseze sfârcurile. Erau tari ca piatra. Când el încercă să reia mişcarea de du-te-vino, rusoaica ţipă din nou. Fără să-i pese de ţipetele şi protestele ei, Malko profită de această crupă somptuoasă cât putu de mult, terminând prin a o aşeza în genunchi ca să poată să-şi vadă sexul dilatând intrarea strâmtă. Zvetlana nu mai ţipa, dar din când în când scotea câte un geamăt. Aflându-se în această poziţie, Malko ajunse la apogeu şi îşi răspândi sămânţa cu un urlet de plăcere.

Era extrem de excitat când se retrase din trupul femeii. Zvetlana se rostogoli pe pat alături de el şi îl privea fix. Ochii ei se închiseseră la culoare, iar lacrimile se amestecau cu rimelul ce îi curgea acum pe obraji. Rujul se întinsese pe cuvertură, dar ea era tot frumoasă...

— Eşti un ticălos, spuse ea cu un glas calm. Mi-ai făcut foarte mult rău şi ştii foarte bine acest lucru. Până acum, nici un bărbat nu m-a avut în acest mod.

Malko nu răspunse. Simţea o plăcere ascunsă de a fi înfrânt pe această femeie periculoasă care provoca numai nenorociri acelor nefericiţi ce intrau în ghearele ei. Pentru prima dată, fusese înfrântă la propriul ei joc.

— Tu ai fost aceea care m-a dorit, remarcă el. În dragoste, trebuie să mergi până la capăt. A fost minunat. Putem lua totul de la capăt, oricând vrei tu.

— Asta niciodată, strigă ea şi fugi în baie.

Malko îşi goli paharul şi se îmbrăcă. Râul Moscova strălucea în lumina lunii. Zvetlana se întoarse, înfăşurată într-un halat ce îi ascundea formele trupului. Se demachiase.

— Vei găsi un taxi jos, spuse ea simplu.

Uşa era deja deschisă. Malko fu cel care se aplecă şi depuse un sărut pe buzele reci şi uscate.

— *Da svidania,* zise el. Am petrecut o seară încântătoare.

— *Da, svidania,* îi răspunse ea.

Poarta se închise cu un zgomot în urma lui. Singur pe culoarul întunecos, Malko se gândi că existau puţine şanse de a mai vedea-o vreodată pe Zvetlana Zorin. Zbenguiala lor fusese probabil înregistrată sau chiar filmată... KGB-ul va putea vedea că agenta lor şi-a luat sarcina în serios. Şi că el a avut parte de o distracţie de toată frumuseţea. Doar se aflau în plină Perestroika... Bătrâna de la parter îl privi cu un aer dezaprobator. Portăreasa blocului îi văzuse urcând mai devreme. Poate că ea nu cunoştea intenţiile rusoaicei. Malko se apropie de ea şi o întrebă:

— Există taxiuri pe aici?

Bătrână mormăi:

— M-aş mira să fie ceva la ora asta, dar puteţi încerca...

Era la fel de amabilă ca o poartă de puşcărie.

Malko ieşi în aerul îngheţat de afară. Nu se vedea nici ţipenie de om. Tocmai se pregătea să se îndrepte spre podul Kalininskii, când văzu că se apropie-o maşină. Era un taxi. Volga se opri lângă el. Doi bărbaţi se aflau pe banchetele din faţă. Pasagerul întinse mâna ca să deschidă portiera din spate.

Taxiurile circulau pe aici închise ca nişte seifuri.

Malko deschise portiera şi tocmai voia să urce, când un mic detaliu îl făcu să se oprească: şoferii de taxi au obiceiul să te întrebe unde vrei să te ducă.

În aceeaşi clipă, portiera din faţă se deschise şi apăru o namilă, pe cât de înaltă pe atât de lată, cu barba nerasă, cu fes de lână. Era tipul de asiatic, cu nasul turtit, îmbrăcat cu un bluzon de schi şi cu nişte blugi uzaţi. El îl apucă pe Malko de umeri şi îl împinse în taxi cu o forţă nemaiîntâlnită.

Capitolul VIII

Luat prin surprindere, Malko fu azvârlit în maşină şi izbit cu tâmpla de mânerul portierei din partea opusă. Şocul îl ameţi pentru câteva secunde. Când îşi reveni din ameţeală, el încercă să iasă, dar namila se abătu asupra lui. Bărbatul care îl proiectase în taxi părea să cântărească un chintal! Taxiul demară în trombă, într-un scrâşnet puternic de pneuri. Malko se chinui să deschidă portiera din mersul maşinii, dar un braţ musculos îl prinse de gât, în timp ce nişte degete îi strângeau clavicula ca într-un colier mortal. Apoi o mână îl apucă de ceafă aplecându-i capul în faţă atât de mult, încât simţi că-i vine să vomite. Era o figură mortală de karate! Tipul era hotărât să-i rupă vertebrele cervicale!

Malko reuşi să-şi elibereze mâna dreaptă şi prinse degetul gros înfipt în claviculă, răsucindu-l. Se auzi un urlet de durere şi gâtul îi scăpă din strânsoare. Namila însă îşi reveni rapid şi îl lovi pe Malko în pântece cu sete, de-i tăie respiraţia. Apoi, cuprins de furie, îl trânti pe podea şi se urcă deasupra lui! Malko nu mai vedea acum nimic, iar taxiul continua să meargă într-o viteză ameţitoare. Din nou, braţul ucigaşului îi cuprinse gâtul. Bine proptit cu un genunchi pe banchetă, agresorul era pe cale să-şi atingă scopul. Malko încercă din nou să-i apuce un deget, dar de astă dată colosul şi le înfipse în umărul lui şi nu reuşi să le prindă. Un fulger alb îl orbi. Tendoanele cefei erau încordate la limita maximă. Agresorul ştia bine ce face. În câteva secunde, vertebrele urmau să trosnească.

Brusc, maşina frână, apoi încetini viteza şi se opri! Ucigaşul îl interpelă furios pe şofer:

— Alex, eşti nebun?

— Este stop şi în faţă e o maşină a Miliţiei, făcu şoferul.

Ei habar n-aveau că Malko înţelege rusa. Ştirea îi dădu putere... Scurta conversaţie reţinuse atenţia asasinului, iar Malko profită. Cu un efort supraomenesc, reuşi să se smulgă din strânsoare şi, apucând mânerul portierei, o deschise!

Imediat, asasinul se aruncă peste el, urlând spre complicele lui!

— La naiba, Alex, demarează odată!

— Încetează, Vladimir, este încă lumină roşie, strigă şoferul.

Cu toate acestea, el demară lent şi viră la dreapta. Culcat

peste Malko, cel pe care şoferul îl numise Vladimir întinse mâna şi închise portiera. Înfuriat peste măsură, el prinse din nou capul lui Malko. Acesta simţea deja cum forţele îl părăsesc, când o lumină albastră intermitentă lumină interiorul taxiului. Malko înţelese ce se întâmplă mai înainte ca şoferul să strige:

— Suntem urmăriţi de Miliţie!

Gestul lui Malko de a deschide portiera fusese bun la ceva... Şoferul acceleră brusc, dezechilibrându-l pe Vladimir. Dintr-o lovitură, Malko reuşi să deschidă din nou portiera care rămase aşa. Rezultatul acestei tentative nu se lăsă mult aşteptat. Câteva secunde mai târziu, sunetul unei sirene le sfredeli urechile şi maşina cu girofar se apropie de ei. Cei doi agresori începură să înjure. În cinci minute, toată Miliţia din Moscova avea să fie pe urmele lor... Alex, şoferul, urlă:

— Vladimir, termină odată cu el!

Malko rezistase prea mult până acum, ca planul să le reuşească în cele din urmă. El îl simţi pe Vladimir cum se redresează şi încearcă să caute ceva în buzunare. Desigur, căuta o armă. Girofarul albastru se apropia din ce în ce mai mult, iar sirena tăcu lăsând să se audă o voce dintr-un difuzor, care le ordona să se oprească. Şoferul luă o scurtă curbă pentru a intra pe o străduţă. Malko putu să se răsucească puţin şi îl văzu pe Vladimir care se pregătea să-i taie gâtul cu un cuţit lung, cu lamă strălucitoare. Din cauza frânei puse la curbă, acesta fu proiectat înainte, iar lama cuţitului se înfipse în tapiţeria scaunului din faţă.

Urletul sirenei se auzi din nou, spărgându-le timpanele. Vladimir smulse cuţitul din scaun şi se pregăti să atace iar. Şoferul mergea în zigzag pentru a împiedica maşina Miliţiei să-i depăşească şi, din această cauză, ucigaşului îi era greu să-şi nimerească victima. Malko profită din nou de o frână puternică, el reuşind să se redreseze şi se aruncă afară prin portiera întredeschisă.

Se sculă în picioare ameţit şi văzu cele două vehicule rulând alături. Maşina agresorilor fu în cele din urmă forţată să tragă pe dreapta, lângă trotuar. Malko începu să alerge în direcţia ei. Se afla pe o stradă liniştită, mărginită de case moderne, cu trotuarele acoperite cu un strat gros de zăpadă.

În timp ce fugea, el văzu cum din Volgă apare silueta masivă a bărbatului care încercase să-l omoare. Acesta avea în mână o puşcă. El trase o scurtă rafală în maşina Miliţiei, apoi sări în maşina care demară imediat. Aceasta parcurse aproape

cincizeci de metri, apoi vină la dreapta şi intră pe un mare bulevard. Un miliţian sărise din maşină şi trăgea cu un pistol în direcţia vehiculului care se îndepărta. Fără vreun rezultat aparent. Malko ajunse în spatele lui, tocmai când acesta lăsa arma în jos înjurând. Dintr-o singură privire, observă parbrizul spart şi şoferul care zăcea prăbuşit peste volan. Voci alertate se auzeau din aparatul agăţat pe umărul acestuia.

Miliţianul care reuşise să supravieţuiască atacului se întoarse dintr-odată şi îşi îndreptă arma către Malko.

— Sus mâinile!

Malko se supuse. Nu era momentul potrivit ca să discute. Celălalt era un tânăr cu ochii mari albaştri înnebuniţi şi cu faţa crispată din cauza tensiunii nervoase. El se apropie de Malko şi, punându-i ţeava pistolului în ceafă îl percheziţionă cu stângăcie, apoi îl întrebă:

— Cine eşti? Ce făceai în maşina aceea?

— Sunt un turist străin, zise Malko într-o rusă voit stâlcită. Am fost atacat de cei doi bărbaţi care au vrut să mă jefuiască şi să mă asasineze. Dumneavoastră mi-aţi salvat viaţa!

Miliţianul aplecă arma mai liniştit un pic.

— L-au ucis pe tovarăşul meu, făcu el. Erau înarmaţi cu un Kalaşnikov.

În acel moment, sosi o maşină a Miliţiei, cu sirena pusă în funcţiune. Apoi mai veni o maşină. Malko fu înconjurat din toate părţile de miliţieni în uniformă.

— Să-l ducem în strada Petrovka. Trebuie să-i găsim pe nemernicii ăia, îi auzi el spunând.

*

* *

În clădirea KGB-ului din strada Tetrakovska, domnea un frig glacial. De astă dată, generalul Alexei Fanganov era înconjurat de vreo şase civili pe care nu se mai osteni să-i prezinte lui Malko. Acesta din urmă, petrecuse două ore la sediul Miliţiei din strada Petrovka, numărul 38, până ce i-au verificat spusele şi a fost alertat KGB-ul. Alex Gonciarov îl scoase de acolo către orele trei dimineaţa. Malko avu timp să facă duş. Acum era ora cinci şi o ninsoare deasă se cernea deasupra Moscovei. În afară de vânătăile serioase provocate de căderea sa şi de gâtul scrântit, Malko nu avea nimic serios...

Din contră, întrebările pe care şi le punea în acest moment erau de o importanţă majoră. Tentativa de omor era un răspuns al lui Ali Jafar în urma vizitei făcute la Said Ghanari sau fusese

provocată de un alt element pe care el îl ignora încă, din partea sovieticilor? Oricum, el era obligat să aleagă în mod *oficial* numai cea de a doua ipoteză, altfel ar fi fost obligat să dezvăluie agenţilor KGB tot ce ştia despre Ali Jafar.

— Cafea? Ceai?

El acceptă distrat o cafea. Se simţea încă un pic ameţit. Ridicând ochii, el întâlni privirea întunecată a generalului Alex Fanganov. Era ca o statuie de ceară.

— Ce părere aveţi despre incidentul din această noapte? îl întrebă ofiţerul KGB.

Malko sorbi o gură din băutura amară şi fierbinte, apoi răspunse.

— Cred că prezenţa mea la Moscova nu este pe placul unor *a*numite persoane. Acestea aparţin probabil unuia dintre organele dumneavoastră de securitate.

— Ce vreţi să spuneţi?

Întrebarea sunase ca un lătrat. Malko îşi permise un surâs: dulceag.

— Generale, scopul prezenţei mele la Moscova este de a recunoaşte un bărbat care este bănuit de a fi pregătit un complot împotriva preşedintelui Mihail Gorbaciov. Or, aseară am infirmat identitatea unuia dintre suspecţii dumneavoastră. Cel căutat este încă în libertate şi este capabil să organizeze o acţiune defensivă. Numai că nu poate să o facă de unul singur.

El folosea în mod voluntar, o terminologie militară. Generalul Fanganov nu se clinti.

— Ce vreţi să spuneţi?

Malko răspunse calm.

— Generale, nimeni nu este la curent cu prezenţa mea aici, în afară de KGB şi GRU. Ceea ce s-a întâmplat nu poate fi decât urmarea unei scurgeri de informaţii... Cineva este la curent cu întâlnirea noastră de ieri. Altfel nu ar fi avut posibilitatea să mă găsească şi să pună la cale un atentat.

Generalul Fanganov rămase mai mult de un minut cu ochii plecaţi în jos, mâzgălind o foaie de hârtie. Apoi ridică capul.

— Acest lucru ar putea dovedi faptul că bărbatul pe care l-aţi văzut aseară *este* Ali Jafar, *gospodin* Linge. Şi că dumneavoastră ne-aţi minţit din motive pe care încă nu le cunoaştem. Arabul nu s-a simţit mai puţin expus prin tăcerea dumneavoastră.

Malko îi susţinu privirea, zâmbind.

— Dacă este adevărat ceea ce spuneţi, acest om nu ar fi avut nici un motiv să mă suprime. Oricum, cei care m-au atacat erau

sovietici şi nu arabi.

Alex Gonciarov, aşezat la dreapta lui Malko, îşi stinse nervos ţigara în scrumieră şi spuse deodată:

— *Tavarişci gheneral,* suntem aşteptaţi în strada Petrovka.

*

* *

— Tovarăşul general Vasili Vasilievici Bogdanov, care comandă Miliţia, corpul nostru de elită.

Malko strânse mâna ofiţerului sovietic simpatic şi roşu la faţă care trona la un birou superb, decorat cu harta Moscovei.

Unul dintre subordonaţii săi stătea în poziţie de drepţi în faţa unui aparat de proiecţie şi a unui teanc de diapozitive.

Generalul Bogdanov îi explică lui Malko.

— Tocmai a fost găsită Volga folosită pentru răpirea dumneavoastră. A fost furată şi apoi vopsită ca un taxi. Acum aş vrea să vă prezint câţiva indivizi extrem de periculoşi pe care îi avem în urmărire...

Lumina se stinse şi diferite chipuri începură să le defileze prin faţa ochilor. Erau mai ales chipuri de asiatici şi de azeri, la care ţi-era frică să te uiţi. Generalul Bogdanov comentă pentru Malko:

— De câţiva ani încoace, avem o recrudescenţă puternică a ratei criminalităţii. Există mulţi bandiţi care ucid fără ezitare, care sunt înarmaţi şi foarte bine organizaţi. Aceşti *prestupniki*[18] se ocupă de crima organizată, prostituţie şi de furtul de echipamente sofisticate. De la începutul acestui an, am avut patru morţi din rândurile Miliţiei.

— De unde obţin armele?

— Din Afganistan, sau le fură de la miliţienii noştri. Există o importantă piaţă neagră. Un Kalaşnikov costa 6 000 de ruble, un pistol, 400. Vin cu toţii din republicile din sud şi se instalează la Moscova în mod clandestin.

Chipurile delincvenţilor se perindau în continuare. Deodată, Malko avu un şoc puternic. Nasul turtit, pometii ieşiţi în afară şi chipul de brută nu puteau să-l înşele.

— Acesta este! exclamă el. Vladimir, bărbatul care a vrut să mă sugrume!

Lumina se aprinse şi toţi începură să se agite. Alte fotografii ieşiră la iveală. Într-una din ele, ucigaşul purta aceleaşi haine ca în ajun! Generalul Bogdanov îşi puse ochelarii şi citi o fişă:

---

[18] *Criminali (n.a.).*

— Iată. Vladimir Timocek. Arestat deja de două ori. Fost luptător descalificat din cauză că şi-a ucis unul dintre adversari. Este originar din Caucaz. A venit la Moscova ca să lucreze pentru uzinele Zil. A primit spaţiu de locuit într-un cămin de nefamilişti. Dar a dispărut. Se pare că a intrat într-o bandă de gangsteri care controlează restaurantele. Este bănuit că a dat foc unor localuri şi că a rupt braţul şefului de la Kropotkinskaia. De asemenea, este bănuit că ar fi asasinat o prostituată după ce a violat-o, în parcul Sokolniki. El lucrează şi cu o bandă de armeni care se ocupă de plasarea de icoane falsificate şi cu obiecte de artă furate din mănăstiri. Este un individ extrem de periculos.

— Mi-am dat seama de asta, făcu Malko. Aveţi vreo pistă?

Generalul Bogdanov puse fişa la loc cu un aer dezolat.

— Nu, *gospodin* Linge. Timocek a locuit câteva săptămâni la hotelul *Rossia,* chiar în faţa Kremlinului, într-o cameră luată pe un alt nume. Am aflat prea târziu de acest lucru. În acest hotel personalul este foarte corupt. În loc să colaboreze cu noi, ei îi sprijină pe bandiţi... A reuşit să fugă şi ştim că are mai multe ascunzători în Moscova. Iar oraşul nostru are aproape unsprezece milioane de locuitori.

Malko se întoarse spre generalul Alexei Fanganov.

— Organizaţia dumneavoastră deţine date în plus despre acest Timocek?

— Noi nu ne ocupăm de tâlhari, îi răspunse cu răceală generalul, vizibil înfuriat.

Malko reflectă la cele auzite. Cineva din KGB sau din GRU îi prevenise pe complotişti. În ambele cazuri, trebuia să se facă ceva. Generalul Bogdanov îi arătă lui Malko o altă fişă.

— Pe acesta îl recunoaşteţi?

În fotografie era chipul lui Alex, şoferul Volgăi. Era un tip înalt cu nasul coroiat şi cu pielea destul de închisă la culoare.

— Da, acesta era la volan. Cum de l-aţi identificat?

— Ticăloşii ăştia doi lucrează adesea împreună, răspunse dezgustat şeful Miliţiei. Am ratat ocazia de a-i prinde la *Cosmos* acum câtva timp. Tipul ăsta se numeşte Alexei Kulaghin. El a tăiat gâtul unei prostituate care acceptase să colaboreze cu noi într-o afacere de asasinat. Sunt câţiva martori care l-au recunoscut. Este un tip extrem de dur şi face parte dintr-o reţea de prostituţie. Foloseşte în general cuţitul şi este amestecat şi într-o afacere cu tablouri false şi obiecte de artă furate. Din păcate, nu ştim unde se află Timocek şi Kulaghin. Genul acesta

de oameni nu au o existenţă legală...

Malko îşi aminti brusc de incidentul de la barul din hotelul *Mejdunarodnaia* şi îl relată interlocutorilor săi. Generalul Bogdanov deschise gura ca să-i răspundă, dar Fanganov îi luă vorba din gură:

— Cele două incidente nu au nici o legătură între ele, făcu el cu un ton ce nu admitea replică.

Malko zâmbi în sinea lui: ameninţările aşa-zişilor gangsteri la adresa Zvetlanei nu fusese decât un soi de aranjament ca să-l oblige să o însoţească pe aceasta până acasă şi să se culce cu ea... Totul fusese pus la cale de KGB. În afară de modul în care el se servise de tânăra femeie.

Acum regreta şi mai puţin tratamentul la care o supusese... Cei doi ofiţeri generali schimbau între ei nişte banalităţi. Era clar că Miliţia era complet depăşită de situaţie. După scuzele obişnuite în asemenea situaţii, se afla acum din nou în strada Petrovka. Generalul Fanganov părea muncit de gânduri. El se întoarse către Malko şi îi spuse:

— Vă cer să mai rămâneţi câteva zile la Moscova. Avem de gând să intensificăm ancheta noastră. Imediat ce am noutăţi, vă voi anunţa.

El nu-şi mai descleştă buzele până la piaţa Dzerjinskaia, unde dispăru după uşa de bronz. Aici nu era pusă nici o santinelă. Exista doar o singură restricţie: maşinile nu aveau voie să staţioneze în faţa Centralei KGB. Alex Gonciarov îl întrebă pe Malko:

— Unde doriţi să mergem?

— Să dau raportul, făcu Malko cu un surâs.

I se părea amuzant să fie lăsat de către o maşină a KGB exact în faţa Ambasadei Statelor Unite!

*
* *

— Am băgat mâna chiar într-un blestemat cuib de vipere, suspină John Packard. Ruşii sunt cu *adevărat* neliniştiţi. Ştii că au făcut un demers pe lângă delegaţia OEP-ului Moscova. Lucrul care îl face să turbeze cel mai tare este că în afacerea asta sunt amestecaţi chiar oameni de-ai lor. Incidentul de aseară este revelator în privinţa asta.

— Bineînţeles, spuse Malko. Înseamnă că Ali Jafar dispune la Moscova de un circuit logistic complex şi total clandestin.

— Acum că ne-am prins degetul în angrenaj, trebuie să mergem până la capăt, altfel ne-ar putea bănui de complicitate

cu duşmanii, spuse John Packard.

— Ce trebuie să fac?

— Am primit răspunsul de la Langley. Vom dezvălui ruşilor ascunzătoarea lui Jafar. Le vom spune că Centrala ne-a trimis o pistă.

— Nu ne vor crede... Oricum, Jafar nu se mai află acolo, cu siguranţă.

— Şi mie îmi este frică de asta, dar acestea sunt ordinele. Sunt sigur că ruşii îşi vor da seama că facem un joc dublu, dar în felul acesta s-ar putea ca ei să poată da de urma lui Ali Jafar. Cei de la Langley au spus-o clar: nu mai avem voie să ne jucăm de-a v-aţi-ascunselea. Complotul acesta este la urma urmelor o treabă serioasă şi nu ne putem asuma responsabilitatea de a-l acoperi.

— Am o idee, zise Malko. Aş vrea să mai încerc o dată să pun mâna pe Ali Jafar.

Capitolul IX

Micuţul bar aflat la etajul zece al hotelului *Inturist* era ticsit când Malko intră acolo, vrând să îşi încerce norocul şi zicându-şi că Said Ghanari nu îşi schimbase obiceiurile.

El străbătu cu privirea mica sală şi simţi că inima îi bate mai repede. Tunisianul se afla acolo! Stătea singur, în picioare, lângă fereastră, cu o ceaşcă de cafea în mână. Şi acum era tot nebărbierit. Malko comandă şi el o ceaşcă şi se apropie de Ghanari. Venise cu un taxi direct de la Ambasada americană, fiind convins că este urmărit de KGB. Avea totuşi un avans luând în consideraţie metodele de lucru ale acestuia. Cu siguranţă că urmăritorii săi îl vor aştepta la ieşirea din hotel şi îi vor interoga după aceea pe clienţii barului ca să afle cu cine a vorbit. Dar atunci va fi cam târziu...

O masă se eliberă, iar tunisianul se instală acolo imediat, urmat de Malko. În momentul în care îl zări, prima sa intenţie fu să se ridice şi să plece.

Malko îl prinse de mână cu putere şi îl forţă să stea jos, având pe faţă zâmbetul său cel mai fermecător. Era inutil să provoace un scandal.

— Trebuie să vă vorbesc, spuse el.

— Eu nu vă cunosc şi nu am nimic de discutat cu dumneavoastră, protestă tunisianul. Sunt un simplu student, oaspete al Uniunii Sovietice. Dacă nu mă lăsaţi în pace, voi chema Miliţia.

— Lăsaţi-o mai moale, Said, făcu Malko cu voce joasă. Aveţi poate o bursă a guvernului sovietic, dar ştiu că nu sunteţi numai un simplu student. Până anul trecut, aţi activat într-o reţea de terorişti aflaţi în strânsă legătură cu Iranul şi cu grupările extremiste palestiniene. V-aţi ocupat de furnizarea materialului Semtex din Cehoslovacia în Libia, pentru grupul lui Abu Nidal. De asemenea, aţi transportat acest material în Germania, din Iugoslavia. La început aveaţi un Polo verde, înmatriculat în Olanda. Când veţi termina studiile aici, aveţi de gând să vă întoarceţi în ţara dumneavoastră şi să lucraţi ca inginer la complexul petrochimic al lui Habib Bourguiba, din Sfax. Asta în cazul în care nu veţi avea vreun necaz între timp...

Said Ghanari era verde la faţă. Ochii săi alergau de la Malko la uşa barului, iar mâinile lui strângeau în mod mecanic ceaşca

de cafea.

— Ce spuneţi? Cine sunteţi dumneavoastră? se bâlbâi el. Toate acestea sunt minciuni...

Din nou, el încercă să se ridice. De data asta însă, Malko nu mai ezită. Apucând o furculiţă, el o înfipse în mâna lui Said, aşezată încă pe masă! Cum el se afla cu spatele la sală, nimeni nu observă gestul. Tunisianul se strâmbă de durere.

— Sunteţi complet nebun! zise el. Totul este fals.

— Dimpotrivă, totul este perfect adevărat, repetă Malko apăsând furculiţa în mâna lui Said. Dacă mai încercaţi să vă mişcaţi, vă ţintuiesc de masa asta. Vă previn că hotelul este supravegheat în clipa asta de oamenii KGB-ului. Nu trebuie decât să-i chem.

Tunisianul îl cercetă cu ochii înnebuniţi de spaimă.

— Nu înţeleg nimic din toate poveştile pe care mi le-aţi înşirat. Eu nu desfăşor nici o activitate ilegală aici.

— Cum să nu? Doar că îl găzduiţi pe Ali Jafar, vechiul şef al reţelei, continuă Malko cu un ton glacial. Iar *el* este acum căutat de KGB. În primul rând, pentru asasinat şi, în al doilea rând, pentru un atentat împotriva lui Mihail Gorbaciov. Şi acest lucru, este clar oricui, nu poate fi pe placul ruşilor...

Privirea tunisianului era acum şovăitoare. Cu o voce abia auzită, el repetă:

— Un atentat... Dar...?

Malko avu dintr-odată sentimentul că acesta era la curent cu treaba asta. Apăsând şi mai tare furculiţa în mână, întrebă:

— Vreţi sau nu să răspundeţi la întrebările mele?

— Ce doriţi de fapt de la mine?

— De la dumneavoastră, nimic. Cu o singură condiţie. Să mă duceţi la Ali Jafar.

— Habar n-am...

— Sunteţi un mincinos. Cel puţin până ieri, el a locuit în camera 212 din cămin. Depoziţia mea ar fi suficientă ca să fiţi trimis în gulag sau în faţa plutonului de execuţie.

Privirea tunisianului şovăi din nou. Se vedea că încearcă să înţeleagă ce se petrece. El îl fixă pe Malko cu atenţie.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi rus... Cine...

— Nu are importanţă, făcu Malko. Dacă în zece secunde nu îmi răspundeţi, voi părăsi barul, iar interogatoriul acesta va fi continuat de agenţii KGB-ului. M-aş mira ca ei să fie atât de blânzi ca mine... Conduceţi-mă la Ali Jafar şi voi pleda pentru dumneavoastră faţă de autorităţile sovietice! Dacă nu, ştiţi ce vă

aşteaptă.

Se aşternură câteva clipe de tăcere, tulburate numai de vacarmul din jur. Said Ghanari păru că îşi revine în fire. Malko se prefăcu că se ridică. În acest moment, Said îl reţinu şi îi spuse:

— Nu, nu plecaţi. Problema este că nu ştiu unde s-a ascuns Ali.

— Terminaţi cu minciunile!

Said Ghanari se aplecă deasupra mesei cu un aer conspirativ.

— Este adevărat, vă jur!

Malko simţi că tunisianul era gata să spună tot, de înspăimântat ce era.

— Să o luăm de la început. Cum de se afla Ali Jafar la dumneavoastră?

— M-a căutat el acum câtva timp, explică Said Ghanari. Nu ştiu de unde avea numele şi numărul meu de telefon. Mi-a spus că tocmai sosise la Moscova şi că nu avea suficient de mulţi bani, pentru că OEP-ul încetase să-i mai trimită. Atunci m-a rugat pe mine să-l ajut. Am acceptat să-l culc cu mine în cameră, dar nu l-am întâlnit prea des pentru că în timpul zilei am cursuri.

— Nu v-a spus ce făcea aici la Moscova?

— Nu. M-a lăsat numai să înţeleg că era pe cale să facă o afacere foarte profitabilă. Un fel de trafic.

Toate astea puteau fi adevărate. Said Ghanari transpirase şi picături mari de sudoare îi şiroiau pe obraji. El întrebă timid:

— Ce este cu povestea asta despre atentat?

— Cu cât veţi şti mai puţin, cu atât mai bine pentru dumneavoastră, făcu Malko. Acum, altceva. Ieri l-am văzut şi a luat-o la sănătoasa. Iar aseară, am fost victima unei tentative de asasinat. Ce i-aţi spus când s-a întors?

Faţa lui Said exprima o uimire sinceră.

— Nu am apucat să-i spun nimic pentru că nu s-a mai întors aici. Nici măcar nu a dat un telefon. Am încă lucrurile lui în cameră.

— Şi nu ştiţi unde l-aţi putea întâlni?

— Nu.

Acest lucru confirma faptul că atentatul îndreptat împotriva lui Malko nu fusese declanşat de vizita sa, ci printr-o scurgere de informaţii în sânul KGB-ului... Complotul adunase mai multă lume la un loc, ofiţeri ai organelor de securitate, vagabonzi, dar şi oameni „nevinovaţi”, ca Said.

— I-a telefonat cineva cât a stat la dumneavoastră?

— L-au căutat vreo doi. Un rus, pe nume Serghei şi un armean. Unul, pe nume Ter Petrossian. Am ţinut minte acest nume din cauza caviarului. Acesta a chemat chiar ieri, după ce aţi plecat. Îl căuta pe Ali. Nu a mai sunat după aceea.

— Nu a spus unde poate fi găsit?

Tunisianul clătină din cap.

— Nu a spus nimic. Vă jur. Ali mi-a spus numai că locuia la un pictor care trăieşte cu o roşcovană superbă, cu balcoane enorme... Ei confecţionează păpuşi matrioşka şi le vând în weekend la târgul de la Ismailovo.

— Cum îl cheamă pe acest pictor? Unde locuieşte?

— Habar n-am.

Vocea cu care fură rostite aceste cuvinte părea sinceră. Malko simţi că arabul îi spusese adevărul. Asta era situaţia. Ca un bun profesionist, Ali Jafar se evaporase.

— Veniţi aici în fiecare zi? întrebă el.

— Practic, da. Este destul de ieftin şi mă pot întâlni cu prietena mea care este ghid la *Inturist.*

— Foarte bine, zise Malko în timp ce scria numărul camerei sale pe o bucăţică de hârtie. Dacă aveţi ceva informaţii în legătură cu Ali Jafar, sunaţi-mă. Spuneţi numai că maşina se află jos. Vă voi căuta eu, fie în aceeaşi seară, fie a doua zi, în funcţie de ora la care mă sunaţi.

Ca în toate hotelurile din Moscova, telefonul din camera lui Malko avea linie directă.

— De acord, zise tunisianul vizibil uşurat.

Malko se sculă de la masă, chiar în momentul când micuţa angajată pe postul de ghid la *Inturist* îşi făcea apariţia. Ea era adevăratul motiv pentru care Said nu îşi schimbase obiceiul de a veni aici...

Said Ghanari îl reţinu şi îl întrebă cu glasul scăzut:

— Şi dacă mă caută cei din KGB?

— Nu le spuneţi nimic în legătură cu mine. În rest, puteţi să le spuneţi adevărul. Că aţi făcut un simplu serviciu unui coleg. Sper să vă creadă...

Culoarul era pustiu şi putu să iasă nestingherit afară în strada Gorki. Dacă agenţii KGB-ului îl urmăriseră, cu siguranţă că se întrebau ce caută la *Inturist.* Se tocmi cu un taximetrist căruia îi dădu adresa Ambasadei americane.

Avea totuşi o pistă: Ter Petrossian. Acest minuscul indiciu nu putea însă fi exploatat decât în weekend. Roşcovana cu sâni

mari vindea probabil păpuşile matrioşka. Acum era vineri. Mai avea o zi de aşteptat.

Privi distrat la clădirile aliniate pe bulevardul Kalinina. Partea neplăcută a trebii era că trebuia să acţioneze sub supravegherea intensivă a KGB-ului. În plus, nu ştia în ce stadiu se afla complotul pus la cale împotriva lui Gorbaciov.

*

* *

— Ter Petrossian, am găsit. Nu avem mare lucru în legătură cu el, citi John Packard, scoţând hârtia din imprimantă. Este un armean din Beirut, membru al organizaţiei Asala şi, în această calitate, a intrat în legătură cu palestinienii. De mai mulţi ani încoace nu i-am mai supravegheat mişcările.

— Pare că se află la Moscova, remarcă Malko.

Jocul de puzzle se completa acum cu o nouă piesă: un terorist din Asala pe lângă activistul palestinian, derbedei ruşi şi un misterios şef de orchestră ce aparţinea probabil KGB-ului şi care trăgea sforile.

Desigur, mai lipseau multe piese din acest puzzle... Şi mai ales, elementul de bază: legătura.

John Packard puse documentul proaspăt ieşit din imprimantă pe biroul său şi verifică apoi dacă secretara sa îi făcuse rezervarea la cursa pentru Paris a companiei Air France, despre care Malko îi vorbise în termeni foarte elogioşi. Era vorba de o rezervare făcută la clasa Club. Trebuia să plece chiar în acea seară pentru a participa la o întrunire a tuturor şefilor birourilor CIA din ţările din Est, care avea loc în timpul weekendului.

— Ce este de făcut? întrebă Malko.

Americanul îşi aranjă dosarele. Se vedea clar că este strâns cu uşa. În final se decise.

— Faceţi o plimbare până la Ismailovo, făcu el. Veţi putea vedea cu ocazia asta un iarmaroc sub cerul liber. Toţi străinii se dau în vânt să-l viziteze, aşa că KGB-ul nu va fi deloc mirat. Mai vorbim luni, la întoarcerea mea. Dacă nu avem nimic nou, ne ducem la Canossa[19] şi le spunem ce ştim, iar dumneavoastră vă veţi putea întoarce la castelul mult iubit...

— Uraţi-mi noroc, oftă Malko.

---

[19] *„A merge la Canossa” este echivalent cu „a cere iertare cuiva în public”. Canossa este o localitate din Italia unde viitorul împărat Henric al IV-lea a cerut iertare Papei Grigorie al VII-lea în urma certei legate de învestitura sa (28 ian. 1077) (n. t.).*

John Packard îi întinse un pachet înfăşurat în hârtie de pergament.

— Mai mult decât atât: aveţi aici bijuteria dumneavoastră. Nu va folosiţi însă de ea decât în caz de forţă majoră şi nu împotriva omologilor noştri. Nu o lăsaţi în cameră şi nu uitaţi că, în această ţară, paltonul se lasă întotdeauna la garderobă. Dacă ruşii se prind că aveţi aşa ceva, îşi vor da seama că îi duceţi de nas.

Malko desfăcu ambalajul cerat şi îşi privi cu afecţiune pistolul extraplat. Ţeava lui neagră, care avea în capătul ei, încorporat un amortizor îi dădea parcă mai mult curaj. El manevră culasa, apoi se uită la dulia de cupru a unuia din proiectilele sale ce aveau ca viteză iniţială 225. În ciuda calibrului mic, era o armă redutabilă, cu care un om putea fi omorât de la distanţa de cincizeci de metri, fără zgomot. Culasa se închise cu un zgomot surd. Un al doilea încărcător era prins cu scotch de crosă. Pistolul dispăru în buzunarul interior al hainei sale de blană.

John Packard păru brusc îngrijorat.

— Dacă ruşii vor afla vreodată că noi am ştiut unde se află Ali Jafar şi că acesta a reuşit să fugă... am dat de bucluc!

— Sper că nu vor putea lua legătura cu Said Ghanari înainte ca să vorbim noi cu ei.

— Să ne rugăm pentru asta, făcu sumbru şeful centralei. Şi, mai ales, să acţionăm. Trebuie să dăm de Ali Jafar, fie ce-o fi. O roşcovană frumoasă, cu sâni mari, trebuie să fie cu uşurinţă descoperită de un fustangiu ca dumneavoastră...

Să cauţi două persoane despre care nu ştiai decât numele uneia singure, într-un oraş cu unsprezece milioane de locuitori, era ca una din muncile lui Hercule!

— Ar fi şi pentru ea mai bine dacă aţi găsi-o înaintea KGB-ului! fu concluzia americanului.

Malko era chinuit de o întrebare.

— De ce oare ne agităm atât pentru ca să-l găsim pe acest Ali Jafar?

John Packard îi adresă o privire ironică.

— Pentru acelaşi motiv pentru care se agită şi sovieticii. Cred în existenţa acestui complot şi sunt sigur că Jafar cunoaşte oameni din aparatul de stat care nu-l iubesc prea mult pe tovarăşul Gorbaciov.

*

* *

Colonelul Igor Şamirov se uita cu o privire distrată şi cu

gândul aiurea la jonglerii care se aflau pe scena de la *Slavanskii Bazar.* Acesta era unul din locurile cele mai vesele din Moscova, un fel de braserie cu spectacol folcloric şi cu preţuri abordabile. Lângă el, soţia sa Galia râdea cu lacrimi.

Dacă ar fi ştiut... Eşecul atentatului plănuit împotriva agentului CIA şi faptul că acesta ajunsese să dea de urma lui Ali Jafar, îl umpleau de groază pe colonelul de la GRU. Cu cât trecea timpul, cu atât era şi mai riscant să intre în legătură cu executanţii săi. Din această cauză, el fixase această întâlnire care trebuia să fie ultima. Acum numărul de pe scenă tocmai se termina. Orchestra se aşeză la locul ei şi începu să execute o Lambada plină de foc, foarte la modă în rândul moscoviţilor. Perechi de dansatori invadară cele două ringuri aflate la picioarele orchestrei. Colonelul se ridică şi el şi îi şopti soţiei sale:

— Mă întorc imediat.

Galia nu punea niciodată întrebări. El se îndreptă spre ieşire, păzit de obişnuiţii lui cerberi. Pătrunse într-un hol în care se aflau intrările la toaletă. Şamirov intră într-una din ele. Ali Jafar era acolo, mai palid la faţă ca de obicei, întovărăşit de un bărbat zdrenţăros, cu umeri laţi şi cu nasul spart, cu mustăţile lungi şi tenul măsliniu. Cei doi bărbaţi se apropiară de ofiţerul sovietic şi Ali Jafar spuse încet:

— El este Ter Petrossian despre care v-am vorbit.

Pe timpuri, Ter Petrossian fusese librar la Beirut, înainte de a se angaja în organizaţia Asala şi de a deveni terorist.

Cei trei bărbaţi stăteau de vorbă în sala din faţa toaletelor şi nimeni din cei ce intrau şi ieşeau nu le dădea vreo atenţie. Colonelul Şamirov îl măsură pe Ter Petrossian cu o privire pătrunzătoare şi îi spuse cu o voce rece:

— Eşecul înregistrat de prietenii dumneavoastră este ruşinos şi de prost augur pentru viitor.

Armeanul lăsă ochii în pământ, vădit stânjenit.

— Asta nu este o regulă. Fiţi sigur că pe viitor îmi voi face treaba cum trebuie.

— Asta sper şi eu, dădu replica ofiţerul sovietic. Am dorit să ne întâlnim, pentru că nu ne vom mai vedea înainte de acţiunea finală. Este cu mult prea periculos în condiţiile actuale. Trebuie aşadar să punem totul la punct chiar acum. Când veţi avea materialul?

— Lunea viitoare, răspunse Petrossian. Şi dumneavoastră, când veţi fi pregătiţi?

— Noi vom acţiona într-o săptămână, mai precis, vinerea viitoare. Vă voi da semnalul chemându-l pe Ali într-o cabină publică potrivit codului stabilit. A doua zi după asta, veţi acţiona. Dacă nu faceţi nici o greşeală, planul acesta nu poate să eşueze.

O lumină sălbatică trecu prin ochii lui Ter Petrossian care zise cu o voce joasă, dar vibrând de ură:

— Nu voi face nici o greşeală.

El îl ura de moarte pe Mihail Gorbaciov, din cauza atitudinii Kremlinului în conflictul dintre azeri şi armeni. O bună parte din familia sa, care trăia la Baku, fusese asasinată de către rebelii azeri. Femeile însărcinate fuseseră spintecate, iar fetuşii scoşi din pântecele mamelor şi aruncaţi în foc. Fetele fuseseră violate cu sălbăticie şi apoi, decapitate. El venise de la Beirut la bordul unui avion 707 al Middle East Airlines, încărcat cu arme pentru fraţii săi din Erevan, iar ticăloşii din KGB le confiscaseră. În afară de câteva...

— Bine, făcu Igor Nicolaevici Şamirov. Iată cum vom proceda. Ca în fiecare dimineaţă, Mihail Gorbaciov va pleca de la Jukovka între ora opt şi jumătate şi nouă. Asta în funcţie de telefoanele primite. Coloana prezidenţială va merge pe acelaşi itinerar ca de obicei până la şoseaua Kutuzovski. Apoi, va merge pe Kalinina Prospekt şi va întoarce în faţa Ministerului Apărării pentru a intra pe strada Frunze, de unde poate ajunge chiar în faţa intrării Kremlinului, la poarta Boroviţa. Tot drumul durează în jur de douăzeci de minute iar maşinile merg cu viteza de o sută de kilometri pe oră.

— Din ce se compune coloana? întrebă armeanul.

— Este condusă de o Volgă a Miliţiei, cu sirenă, care comunică cu toate punctele de control de pe traseu, ca să aibă lumină verde continuă. Urmează trei Ziluri blindate şi o altă Volgă a KGB-ului cu motor de Ceaika. Mihail Sergheievici se va afla într-un Zil, iar în celelalte două vor fi asistenţii săi şi gărzile de corp. Maşina cu gărzile de corp va circula cu geamurile deschise, pentru a putea interveni imediat.

— Ce tip de armament au?

— Kalaşnikovuri şi UZI. Au veste antiglonţ şi lansatoare de grenade.

— Cum sunt blindate Zil-urile?

— Sunt blindate ferestrele, parbrizul, portierele şi pneurile. În portbagaj se află o ascunzătoare. Dedesubt, nimic. Cântăresc aproape 3 500 kilograme fiecare. A fost nevoie să se monteze

câte un dispozitiv turbo la motoare ca să nu se târască pe şosea...

— Problema este că rulează cu o viteză foarte mare. Nu va fi deloc uşor.

Colonelul GRU privi în jurul său, lăsă să treacă doi beţivi şi continuă:

— Iată ce am stabilit. La capătul străzii Frunze, chiar în faţa Kremlinului, se află vechea reşedinţă Paşkof, unde se află acum Biblioteca Lenin. Dedesubt a fost săpată o linie de metrou, iar pământul este pe cale să se lase. Biblioteca este închisă pentru reparaţii, dar lucrările nu au început încă. Din cauza bucăţilor de tencuială care se desprind din faţadă, trotuarul a fost blocat la ambele extremităţi şi închis pe toată lungimea cu panouri.

— Doriţi să atac de acolo?

De astă dată, armeanul urmărea cu cea mai mare atenţie toate detaliile.

— Da, făcu ofiţerul sovietic. Este suficient să vă strecuraţi după unul din panouri ca să nu fiţi văzut din exterior. Convoiul va trece prin dreapta şi se va îndrepta spre intrarea în Kremlin, trecând chiar sub nasul dumneavoastră. Aveţi la dispoziţie între douăzeci şi treizeci de secunde pentru a acţiona. Vă sunt suficiente?

— Cred că da, răspunse prudent armeanul.

La Beirut, în vremurile Asalei, era mult mai uşor să organizezi atentate, oricum, el era bine antrenat să tragă în ţinte mobile.

— Unde voi ascunde materialul? întrebă el. Nu voi avea timp decât să trag o singură dată.

Colonelul sovietic mai aruncă o privire în jur, ca să se asigure că sunt singuri, şi scoase din buzunar o bucată de hârtie.

— Va trebui depus din zori sau din seara precedentă un pic mai departe, în Marksa Prospekt. Chiar înainte de intrarea de metrou există o casă din cărămidă roşie, părăsită, şi ea în curs de renovare. Dacă vă veţi deghiza în muncitor, nimeni nu vă va remarca. Această casă comunică cu Biblioteca Lenin. Nu vă rămâne decât să intraţi acolo şi să coborâţi nestingherit. M-am gândit la această casa ca la un loc de unde se poate trage, numai că unghiul nu este prea potrivit.

Desigur că având o poziţionare bună în raport cu Zilurile, nu ar fi avut la dispoziţie mai mult de trei sau patru secunde pentru a nimeri ţinta, lucru posibil pentru un trăgător profesionist. Ar mai fi rămas însă o problemă serioasă.

— Cum se poate şti în care dintre Ziluri se află obiectivul

nostru?

— Luaţi hârtia asta, îi spuse colonelul lui Ali Jafar. În zonă, există două cabine telefonice, aşezate una lângă cealaltă. Eu vă voi suna la plecarea din Jukovka ca să vă informez, iar dumneavoastră aveţi la dispoziţie un sfert de oră ca să vă luaţi poziţiile. E suficient, nu? Aveţi destul timp ca să traversaţi strada şi să vă strecuraţi în spatele panourilor de pe strada Frunze.

Armeanul rămase tăcut, adâncit în contemplarea pantofilor săi, încercând să vizualizeze scena. Cu un RPG 7, avea suficient timp ca să ochească Zilul care trecea prin faţa sa. Dar mai rămânea încă o problemă.

— Voi fi obligat să trag de două ori, din motive de siguranţă, explică el. Mai ales dacă Mihail Sergheievici se va afla în ultimul Zil.

— De ce? tresări ofiţerul sovietic.

— Pentru că cele trei maşini se vor afla aproape în linie. Trebuie să o ating întâi pe prima, care va face explozie. Celelalte două nu o vor putea evita şi se vor tampona. Atunci abia voi avea timp să o ţintesc pe cea cu obiectivul...

Colonelul Şamirov era tulburat. El îl privi pe armean cu nelinişte.

— Veţi avea la dispoziţie tot ce veţi avea nevoie.

— Voi dispune de două lansatoare şi de patru rachete, preciză Ter Petrossian. Va fi un spectacol atât de măreţ, încât nimeni nu se va mai ocupa de mine.

— Asta nădăjduiesc şi eu.

Colonelul Şamirov îşi spuse că, după săptămâni întregi de organizare în umbră, se apropia în sfârşit finalul chinurilor sale. Punctul cel mai delicat al misiunii sale fusese să afle în care maşină avea să meargă în ziua aceea Mihail Gorbaciov. Acest lucru se schimba mereu, fiind cea mai bună măsură de securitate... Din fericire, colonelul avea un văr la Sverdlovsk, căruia îi plăcea la nebunie să tragă la măsea, şi care era mort după votcă şi blugi americani. Acesta lucra la Jukovska şi nu fu deloc mirat să vadă că GRU este preocupat de siguranţa şefului statului.

Cât despre blindajele Zilurilor, acestea nu constituiau un obstacol. Nimic nu putea să reziste puterii de penetrare a unei rachete RPG, care era creată chiar în scopul distrugerii blindajelor celor mai sofisticate. Interiorul Zilului atins avea să ajungă la temperatura de 2 000 de grade. Ca să nu mai vorbim

de explozie şi de suflul acesteia. Nimeni nu supravieţuise unui astfel de atac. Miliţienii din escortă nu aveau nici un mijloc de a riposta. Ei erau instruiţi ca să înfrunte un comando echipat cu arme individuale, nu un astfel de atentat de tip libanez. Viclenia lui Ali Jafar fusese deosebită. El se gândise să folosească RPG 7, arma cea mai folosită în Liban, în atentatele individuale.

— Aţi înţeles totul? îl întrebă colonelul pe armean.

— Da, răspunse Ier Petrossian. Ce voi face însă în continuare?

— Veţi traversa şantierul Bibliotecii Lenin, la adăpostul panourilor, veţi urca în casa de cărămidă roşie ca să ajungeţi într-o curte mică cu garajele demolate, care dă în strada ce leagă strada Frunze cu Kalinina Prospekt. Eu mă voi afla într-un camion militar. Vă voi conduce direct la gara Kursk. Aveţi un tren pentru Erevan la ora două şi jumătate după-amiază. Trenul-56. Vă voi da tot atunci şi biletele. Ne vom revedea după aceea, mai târziu.

Armeanul rămase tăcut, mângâindu-şi mustaţa. El nu acţiona din dorinţa de câştig. Nici o sumă nu era destul de mare ca să-şi asume riscul pe care îl comporta un asemenea atentat şi consecinţele lui. Era împins numai de ură. Interlocutorul său îi promisese că noua conducere sovietică va privi problema minorităţilor dintr-un unghi mai favorabil, în special în privinţa minorităţii armene. Era chiar fericit că Ali Jafar îl alesese pe el să participe la atentat. Fără el, nimic nu s-ar fi putut face: nu se puteau găsi uşor la Moscova rachete RPG 7 şi, mai puţin, persoana care să ştie să le folosească în asemenea circumstanţe.

— *Haraşo!* făcu el cu un zâmbet puţin forţat. Sper ca totul să se petreacă aşa cum spuneţi.

El luă mâna întinsă de colonelul sovietic.

— *Da svidania,* spuse acesta din urmă. Eu voi pleca primul.

Igor Şamirov intră în sala în care orchestra se dezlănţuise şi mai mult. Soţia lui tocmai dansa pe o muzică caucaziană îndrăcită, având ca partener pe un bărbat de la masa vecină. Şamirov îşi umplu un pahar cu votcă şi îl bău până la fund.

Îi detesta pe arabi şi îi dispreţuia pe armeni, iar faptul că îi alesese tocmai pe ei pentru comiterea atentatului nu era lipsit de un anumit farmec... Era pentru binele patriei. Armata sovietică nu-l iubise niciodată pe Mihail Sergheievici Gorbaciov. Acum, acesta trebuia împiedicat să ducă Imperiul sovietic la destrămare.

Igor Nicolaevici Şamirov era satisfăcut că îşi vede aproape încheiată operaţiunea sa. Acum, nu se mai temea de cei care se

încăpăţânau să-l salveze pe Gorbaciov. Numărătoarea inversă începuse.

Capitolul X

Un vânt îngheţat mătura aleile parcului de la Ismailovo, aflat în partea de est a Moscovei, un trapez de pământ noroios plantat cu mesteceni firavi pe margine. Zeci de pictori şi de vânzători de păpuşi matrioşka şi de ouă lăcuite îşi aşteptau cu stoicism clienţii, regrupaţi de-a lungul unei alei, în faţa unui enorm hotel, vestigiu al arhitecturii staliniste. Câteva tramvaie gălbejite se târau în tăcere goale şi total inutile. Malko fu împins de doi miliţieni veseli, cu şepcile trase până la urechi şi înfofoliţi în mantale cenuşii.

După reuniunea ce avusese loc în ajun în strada Petrovka, KGB-ul nu se mai făcuse remarcat. Asta nu însemna însă că Malko nu mai era supravegheat. John Packard, plecat acum la Paris, îi lăsase instrucţiuni adjunctului său, pentru a-i preveni pe cei de la Langley în cazul în care ar fi intervenit noi probleme. Era pentru prima oară în istoria Companiei când un agent CIA se afla în misiune la Moscova pentru a rezolva o poveste din interiorul aparatului sovietic, cu binecuvântarea KGB-ului.

Malko străbătuse deja jumătate din talciocul din Ismailovo fără să o observe pe roşcovana cu sâni mari, semnalată de Said Ghanari. Zăpada începuse să cadă şi frigul îl pătrundea până la oase.

El îşi încetini paşii în faţa unor pânze inspirate din pictori cunoscuţi. În faţa şirului de tablouri, o femeie cu faţa congestionată oferea ouă mari de lemn, cam de mărimea ouălor de struţ, pe care erau reproduse icoane.

Mai mulţi vânzători îl înconjurară imediat, şoptindu-i la ureche:

— *Dolari... ceanje...*

Preţurile erau nebuneşti, dar oricum mai mici decât la *beriozka.*

Pentru că se ştia supravegheat, cumpără un ou care avea pe el un peisaj înzăpezit, pe care plăti o sută de ruble şi îşi continuă apoi drumul. Şirurile de negustori se întindeau pe aproape un kilometru de o parte şi de alta a unei cărări acoperite de gheaţă.

Puţin mai departe, un grup înconjura un tânăr care avea de vânzare insigne cu chipul lui Gorbaciov. Câţiva metri mai încolo, atenţia lui Malko fu atrasă de un cuplu ciudat: un tip înalt şi deşelat, cu o căciulă de lână roşie şi ochelari cu lentile groase,

însoţit de o fată foarte tânără cu o faţă triunghiulară pistruiată şi cu un nas cârn, având pe cap o şapcă ce-i ascundea părul. Canadiana era desfăcută şi lăsa să se vadă un pulover gros deformat de nişte sâni enormi. Fata tropăia pe loc ca să-şi dezgheţe picioarele în faţa tarabei pe care erau aliniate ouă pictate cu multă migală. Malko arătă către unul, pe care se afla portretul împărătesei Ecaterina a Rusiei şi întrebă:

— Cât costă?

— O mie de ruble.

Malko luă oul, îl cântări în mână, examinând fata cu coada ochiului. Ea îi întâlni privirea şi îi zâmbi complice. Găliganul de lângă ea îi atrase atenţia lui Malko asupra unor pânze expuse în spatele lui.

— Mai avem şi nişte tablouri...

Acestea erau realizate într-un stil suprarealist extrem de bizar. Păsări atârnau în ştreang în faţa unor porumbiţe grase şi gureşe.

— Aceste tablouri reprezintă Perestroika, explică tânărul. În spate, sunt foştii conducători, iar în faţă, cei noi.

Fata cu pistrui interveni, contrazicându-l:

— Pe vremea lui Brejnev, nu exista libertate, dar aveam ce mânca. Azi, cu Mihail Gorbaciov, oricine poate spune ce gândeşte, dar nu mai avem cârnaţi...

— Tacă-ţi gura, Alona! făcu furios pictorul.

Alona ridică din umeri.

— Tu, Valeri, îţi câştigi dolarii cu pânzele tale, dar mama mea nu are decât o sută douăzeci de ruble ca să trăiască. Nu poate să-şi permită nici măcar marfa din pieţele colhoznicilor.

Malko puse oul pe tarabă. Era aproape sigur că este vorba de perechea pe care o căuta.

— Mai fac un tur şi apoi mă întorc, spuse el.

— Atunci poate că nu îl mai găsiţi, îl avertiză Alona privindu-l ţintă în ochi. Marfa trebuie cumpărată repede, altfel se vinde. Dumneavoastră nu sunteţi rus, de unde aţi învăţat limba?

— În copilărie, răspunse Malko. Dar dumneavoastră de unde aveţi părul roşu?

— Cum de aţi ghicit că am părut roşu? Eu sunt din Caucaz.

Malko se depărtă, hotărât să meargă până la capătul cărării.

Frigul devenise şi mai tăios. Era aproape de nesuportat. Mai cumpără încă o matrioşka pentru ca să abată atenţia urmăritorilor.

Când reveni la juna Alona, aceasta avea o figură dezolată.

— Oul s-a dus! Un neamţ mi-a plătit în dolari pe el, se scuză ea.

— Eu de asemenea v-aş fi plătit în dolari, spuse Malko, fără să-i pese de miliţianul care îşi aprindea o ţigară la câţiva metri de ei.

Jumătate din tranzacţiile care se făceau în talciocul de la Ismailovo, erau în valută. Alona tropăia întruna ca să-şi dezmorţească picioarele.

— Mai am şi alte ouă şi matrioşka foarte frumoase acasă, în atelierul meu. Mâine pot să vă aduc.

— Este mult prea frig aici, făcu Malko profitând de acest lucru. Mi-ar plăcea să vin chiar la atelier.

— Când?

— În seara asta?

— Nu, nu pot astă seară. Dar mâine ar fi bine, însă nu mai devreme de ora şase pentru că sunt aici cu Valeri.

— Aş putea să vă arăt şi tablourile mele, făcu pictorul. Nici nu cer prea mult. Între trei mii şi patru mii de ruble. Sau o sută de dolari.

— Daţi-mi adresa, spuse Malko.

Alona notă adresa pe o bucată de hârtie şi preciză:

— Iată: strada Ruzakovskaia, numărul 24. Vă voi aştepta în faţa casei pentru că este greu să vă descurcaţi singur. La ora şase este bine?

— La ora şase, consimţi Malko.

El se îndreptă spre Prospekt Ismailovo de unde putea să ia un taxi. Se opri puţin ca să lase să treacă un tramvai galben, când o voce se auzi strigându-l:

— Malko!

Se întoarse şi simţi cum îi zvâcneşte inima în piept. Zvetlana Zorin îi zâmbea, bine cocoţată pe cizmele ei înalte, cu talia strânsă într-un mantou de astrahan negru şi cu coada ei lungă ce ieşea dintr-o tocă asortată la haină.

*
* *

Tânăra femeie, agentă a KGB-ului făcu doi paşi şi atinse cu buzele reci gura lui Malko, ca şi cum abia se despărţiseră.

— *Dobrîi deni,* Malko, făcu ea cu o voce mieroasă. Ce coincidenţă, nu?

Malko se abţinu cu greu să nu zâmbească. KGB-ul îşi băgase iar nasul...

— De necrezut, într-adevăr! aprobă el. Era nevoie de o

întreagă echipă ca tu să poţi apărea aici. Câţi mai sunt pe urmele mele? Adevărul este că acum mă destind şi eu un pic. Îmi plac obiectele. Cum ştii deja, am un castel foarte mare. Ar trebui să vii într-o zi să-l vizitezi.

Zvetlana Zorin îi aruncă o privire ironică.

— Ca să-mi scoată ochii prietena ta, Alexandra, nu? îţi ştiu pe de rost toată viaţa, tovarăşe Malko. Şi eu mă aflu aici tot ca să mă deconectez. Este singurul loc din toată Moscova de unde poţi cumpăra lucruri drăguţe şi nu prea scumpe. Eu nu sunt atât de bogată ca tine.

— KGB-ul ar trebui să te plătească mai bine, remarcă cu perfidie Malko. Doar le aparţii cu trup şi suflet...

— Ce vrei să spui?

Ochii mari şi albaştri cu margine deschisă la culoare reflectau o inocenţă absolută.

— Zvetlana, ştiu cu certitudine că acum două seri ţi-ai bătut joc de mine. Agresiunea ce a avut loc a fost pusă la cale de tine. Ai primit ordinul să mă aduci la tine acasă. Apropo... Cred că mă deteşti acum, după câte ţi-am făcut...

— Eram înfuriată pentru că te-ai purtat ca o brută. Ce ai făcut atunci nu este *prilicino*[20]*?*

— Cel puţin, nu a fost prevăzut în program, zise el.

Ea făcu un pas pentru a se feri de un tramvai şi întrebă pe un ton detaşat:

— Cine ţi-a vorbit despre Ismailovo?

— John Packard, şeful Centralei CIA. El colecţionează ouă pictate.

— Este o vreme oribilă, făcu ea. De ce nu mă inviţi la masă?

— Unde?

Zvetlana Zorin se gândi puţin.

— Cunosc un restaurant chinezesc destul de convenabil. Cred că putem găsi un loc, chiar dacă nu am făcut rezervări.

În afară de bere, totul era destul de mizerabil. Malko alesese nişte colţunaşi siberieni, ce pluteau într-un sos rece şi lipicios. Cât despre Zvetlana, ea se lupta curajoasă cu un pui ce părea că venise alergând tocmai din stepele Asiei Centrale. Restaurantul chinezesc era un cub de beton cu ferestrele acoperite de nişte perdele roşii. Bucătăria nu avea nici un fel de mâncare chinezească. Zvetlana renunţă să se mai lupte cu puiul din farfurie şi spuse plină de importanţă:

---

[20] *Convenabil (n.a.).*

— Am fost însărcinată să-ţi transmit un mesaj.

În sfârşit! Malko zâmbi.

— Din partea cui?

— Ştii prea bine. Toţi sunt siguri de faptul că joci dublu. Nu se poate dovedi încă nimic, dar instinctul nu îi înşală. Nu ai fi venit până la Moscova dacă nu aveai ceva în cap. Voi, americanii, ştiţi destul de multe în legătură cu teroriştii.

— Şi voi ştiţi, remarcă Malko. Chiar în cadrul KGB-ului s-au format cei mai mulţi.

— Aceştia nu intră în discuţie, obiectă Zvetlana. Ştii că ar fi o adevărată catastrofă dacă i s-ar întâmpla ceva lui Mihail Sergheievici. Toată Perestroika se bazează pe el. Împotriva lui mai sunt încă mulţi oameni din armată şi, mai ales, din partid.

— El este în primul rând preşedintele vostru, o corectă Malko. Îţi jur că noi avem cele mai bune intenţii în privinţa lui. Acestea fiind spuse, nu înţeleg de ce nu aţi descoperit încă creierul acestui complot. KGB-ul a trecut deja prin sita lui fină pe toţi cei care au intrat în contact cu Ali Jafar, nu?

Ea îşi aprinse o ţigară extrafină şi suflă fumul.

— Evident. De altfel, nici nu sunt numeroşi. Unul singur este important. Dar nu am reuşit încă să găsim nimic. Toate dosarele au fost minuţios verificate.

— Dacă aţi dat greş, de ce mai credeţi că eu aş mai putea descoperi ceva în plus? întrebă Malko.

— Pentru că *tu* ai vorbit cu Ali Jafar... nu cu multă vreme în urmă. Poate că ai ceva idei în legătură cu contactele lui aici. Acum te rog să-mi spui adevărul. L-ai întâlnit pe Ali Jafar aici la Moscova?

— Nu, răspunse Malko, înfruntându-i privirea.

— Ai cumva vreo idee unde s-ar putea ascunde?

— Din păcate, nu.

Zvetlana îl scrută atentă ca şi cum ar fi vrut să îi măsoare sinceritatea, apoi începu să bea.

— Apropo, făcu el cu un ton degajat. Mâine am o întâlnire ca să văd nişte matrioşka. Vrei să vii cu mine?

Zvetlana Zorin îi aruncă o privire agasată.

— Te întâlneşti cu fata aia cu sâni mari cu care stăteai de vorbă?

Aşadar, ea îl observase mai mult timp în Ismailovo...

— Cum de ai ghicit?

Tânăra avu o mimică plină de reproş.

— Este vorba de o târfă care te-a excitat şi care se va culca cu

tine pentru câţiva dolari. Nu ai nevoie şi de mine.

— Tot ce se poate, recunoscu el. Oricum, nu este mai rău decât să faci acelaşi lucru ca să-i asculţi pe şefii tăi, adăugă el plin de ironie.

— Eu nu sunt târfă, făcu Zvetlana cu răceală.

Malko spera ca nici KGB-ul să nu acorde o atenţie mai mare întâlnirii lui cu Alona. Nu-i mai rămânea decât să aştepte ziua următoare.

*

* *

Igor Vartanian făcu un semn vesel prietenilor săi muzicanţi care cântau la barul *Rossia* o melodie plină de foc. Cu toca sa de astrahan, paltonul de piele şi aerul lui Errol Flynn, acesta avea o ţinută destul de mândră. Îi mersese destul de bine de când sosise la Moscova venind de la Erevan, unde dusese o viaţă destul de obscură. Aici, găsise un grup de armeni care prosperaseră în traficul cu opere de artă şi cu piaţa neagră. Instalat la hotelul *Rossia,* Igor Vartanian se lansase în vânzarea ilegală de ceasuri turiştilor ce plăteau în dolari. Zeci de oameni conduşi de el, asaltau maşinile ce soseau la *Inturist.* Vânzările de matrioşka şi ouă de lemn pictate, aduceau şi ele un profit destul de bunicel. Cât despre icoanele furate din mănăstiri sau fabricate de artişti artizani pricepuţi, acestea constituiau o adevărată mină de aur. De altfel, se asociase chiar cu un alt armean care lucra pentru KGB şi care avea şi el nevoie de *valută.* Acesta era cuvântul sacru care unea întreaga Uniune Sovietică.

Lăsând o parte din câştigul său „organelor”, Igor Vartanian nu avea de ce să-şi facă prea multe griji.

Totuşi, din prudenţă, el îşi ascundea dolarii într-un cavou abandonat din cimitirul armenesc, în scopul de a-i feri de o eventuală descindere a Miliţiei, care făcuse razii pe la diferiţi prieteni de-ai săi... El îşi scoase haina, iar o mână prietenoasă îi întinse un pahar plin cu votcă pe care îl dădu pe gât imediat. Apoi privi în jurul său.

— Alona!

Tânăra pictoriţă era cocoţată pe un taburet, iar părul ei roşu era prins într-un coc. Rochia decoltată lăsa să se vadă o bună parte din sânii ei planturoşi. Igor Vartanian simţi că buna sa dispoziţie creşte şi mai tare. El strigă către barman:

— Votcă pentru toată lumea!

I se întâmpla să cheltuiască între zece şi cincisprezece mii de

ruble pe lună... ca să nu mai vorbim de dolari! Fără să-şi dea jos toca, el se apropie de Alona, cu ochii scânteind de poftă. Ea întruchipa tot ce îi plăcea lui mai mult: o rusoaică micuţă, dar bine făcută, cu pielea foarte albă. Cu faţa lui măslinie, avea un oarecare sentiment de inferioritate... La Erevan, femeile albe erau destul de rare. Iar ele nu prea îi agreau pe armeni. Igor se aplecă şi sărută, râzând, umărul Alonei.

— Alonicika, n-ai îngheţat la Ismailovo? o întrebă el cu gingăşie.

Ea făcu semn că nu, arătând la paharul plin cu votcă şi piper.

— Am grijă să mă încălzesc.

Igor Vartanian se aplecă la urechea ei:

— Vrei să luăm împreună cina la *Leningradskaia?*

O luminiţă plină de poftă trecu prin ochii femeii.

— Aş putea să mă joc la jocurile electronice?

— Şi la ruletă dacă ai chef, îi spuse el cu mărinimie.

Privirile lor se încrucişară şi se înţeleseră. Alona se mai culca din când în când cu el, cu destulă plăcere, pentru că era blând, bine dotat şi generos.

*
* *

La micuţul restaurant, care era unicul din Moscova dotat cu jocuri electronice, mâncarea era destul de bună. Aflat la parterul hotelului *Leningradskaia,* „cazinoul” era mai degrabă modest, cu o sală în care erau instalate jocurile electronice şi cu alta pentru ruletă şi „21”. Aici se afla şi restaurantul... Igor Vartanian îşi înăbuşi discret un sughiţ. Ajunsese la a treia carafă cu votcă. Privirea îi alunecă în direcţia în care se găsea Alona aplecată peste masa de ruletă, serioasă ca o elevă în prima zi de şcoală. Crupierul belgian anunţă numărul „7”, iar ea sări în sus de bucurie făcând un semn de victorie lui Igor. În mod normal, aici nu aveau acces cetăţenii sovietici. Era însă suficient să strecori o hârtie de zece dolari cerberului de la intrare. Anumiţi traficanţi jucau pocher pe mesele restaurantului pierzând şi câte cinci sute de mii de ruble pe seară... Şi apoi, cine ar fi îndrăznit să-l refuze pe prea puternicul Igor Vartanian?

Alona se întoarse la masă radioasă de bucurie cu o grămadă de jetoane în mâini. El o privi cu lăcomie. Aşteptase destul. Fusta lungă îi ascundea picioarele, dar îi scotea în relief fesele rotunde şi tari. Igor Vartanian saliva de poftă încă de acum.

— Ai jucat destul! spuse el râzând. Ai grijă să nu pierzi tot.

Văzându-i privirea strălucitoare, Alona înţelese că bărbatul nu

se gândea decât la un singur lucru. Ea se grăbi spre casierie unde primi în locul jetoanelor şaizeci şi cinci de dolari. Erau o avere! Pe piaţa neagră însemnau o mie cinci sute de ruble... Alona aranjă bancnotele verzi în poşetă. Cu banii aceştia putea să-şi cumpere lucruri ce în mod normal nu puteau fi cumpărate la Moscova. Miliţianul ce făcea de gardă în faţa cazinoului le aruncă o privire mohorâtă şi resemnată. El, care câştiga două sute cincizeci de ruble pe lună nu ar fi putut intra niciodată într-un cazinou. Igor se urcă la volanul maşinii sale, o Volgă nouă-nouţă şi cu o linie destul de modernă, pe care o obţinuse cu un bacşiş de cincizeci de mii de ruble.

Alona parcă plutea. Ea nu scoase nici un cuvânt cât dură drumul până la micuţa stradă din spatele Arbatului[21] unde Igor avea apartamentul său propriu, subînchiriat de la un alt armean.

Imediat cum intrară în camera acoperită cu covoare şi cu perne răspândite peste tot, el se şi dezbrăcă. Avea un corp musculos, un pic plinuţ, iar pielea sa brună era acoperită de păr negru. El o apucă pe Alona de umeri. Înfiorată de plăcere, aceasta îi mângâie sexul pe jumătate trezit. Armeanul îi spuse cu o voce în care se citea nerăbdarea:

— Dezbracă-te repede!

El urmări cu nespusă plăcere reprezentaţia de striptease ce urmă. Alona avea un corp durduliu, cu nişte sâni admirabili ca mărime şi ca duritate, ce semănau cu nişte pere coapte care aveau un fel de armătură interioară. Fesele ei aveau două gropiţe care, împreună cu pielea fascinant de albă, îl înnebuneau pe Igor Vartanian. Acesta se lungi pe pat după ce mai dădu gata o stacană de votcă. Alona se aşeză docilă în genunchi între picioarele lui şi încercă plină de curaj să combată efectele alcoolului. Capul ei încununat de o aureolă roşie se înălţa şi cobora ritmic. Igor Vartanian, cu ceafa sprijinită pe o pernă mare, era copleşit de admiraţie. Pielea asta albă îl scotea din minţi...

— Am poftă de tine, grăbeşte-te, murmură el.

Treaba era evidentă. Femeia abia mai putea dovedi cu membrul uriaş care se ridica la douăzeci de centimetri deasupra pântecelui păros al armeanului. Brusc, acesta nu putu să mai reziste şi o împinse. Obişnuită deja cu capriciile acestuia, Alona aştepta continuarea. Cu un surâs indecent, ea şopti mângâind sexul încordat:

---

[21] *Stradă pietonală din Moscova (n.a.).*

— *Balşoi!*[22]

Flatat, Igor se excită şi mai mult.

— Aloncika, culcă-te pe spate, îi ceru el.

Alona făcu întocmai. Imediat, Igor o încălecă peste stomac aşezându-şi membrul între sânii ei mari. Alona înţelese ce vrea să facă. Cu un zâmbet vicios, ea îşi prinse sânii cu amândouă mâinile şi îi strânse la un loc, prinzând la mijloc sexul lui Igor. Acesta începu să se legene înainte şi înapoi, masturbându-se în pielea albă şi mătăsoasă a femeii.

— Ai sânii cei mai frumoşi din lume, Alonicika! gemu el.

Un lucru mai lipsea însă. Dând la o parte mâinile Alonei, începu el însuşi să strângă sânii cu degetele înfipte în carnea albă şi tare. Trupul său se mişca într-un ritm şi mai violent. Cu un strigăt gutural, el explodă.

Alona, experimentată în situaţii de acest gen, nu făcu decât să-i mai prelungească puţin plăcerea...

Niciodată, parcă, el nu se mai simţise atât de bine.

Mult mai târziu, Alona îi spuse în timp ce el fuma o havană groasă cubaneză:

— Ştii că am găsit un client nou care are de gând să-mi cumpere mai multe obiecte cu dolari!

Ea îi povesti apoi despre întâlnirea avută la Ismailovo. Pe măsură ce o asculta, Igor simţea cum i se urcă sângele în obraji. De data asta intrase în rahat până la gât!

[22] *Ce mare este (n.a.).*

Capitolul XI

Strada *Ruzakovskaia* era plină de clădiri vechi şi decrepite, construite în secolul trecut, care aveau pe ele obişnuitele plăcuţe cu enorme numere albastre pictate pe fond alb. În faţă, se putea vedea un teren viran îngheţat şi pustiu. Un tramvai trecu scârţâind din toate încheieturile, plin până la refuz cu pasageri înfofoliţi din cap până în picioare. Moscoviţii îşi petreceau toată duminica alergând după mâncare... Malko se uită la ceas. Era ora opt şi jumătate. Noaptea se lăsase demult. Oare ce făcea Alona?

Era sigur că nu greşise adresa. Stătea în faţa clădirii cu numărul 24 de mai mult de un ceas. Câţiva trecători se mai aventurau pe pământul acoperit de polei. KGB-ul trebuia să fie şi el pe undeva băgat, dar unde anume? Poate că în camioneta parcată ceva mai departe, în faţa staţiei de tramvai.

Încă o dată, Malko încercă să pătrundă în imobil, dar degeaba. Cea de a doua uşă era prevăzută cu o încuietoare cu cod, lucru obişnuit la Moscova. Oricum, el nu cunoştea numele femeii. În ajun, ea se arătase atât de dornică să-şi vândă ouăle lăcuite...

Mai aşteptă încă vreo douăzeci de minute din ce în ce mai înfrigurat. Apoi, se văzu nevoit să renunţe şi începu să se uite după un taxi. Cu un pachet de ţigări Marlboro, agitat cu ştiinţă, reuşi să smulgă unul de sub nasul a patru ruşi care se uitară resemnaţi cum pleacă...

Animaţia de la *Mejdunarodnaia* nu reuşea să-i alunge decepţia. Ca de obicei, holul era plin de japonezi şi de târfe, care se agitau sub ochii cocoşului de bronz. Ca să-şi liniştească conştiinţa, el se uită să vadă dacă nu cumva este şi Alona pe acolo. Îşi zise că nu-i mai rămânea decât să mai dea o raită a doua zi prin Arbat unde artiştii liberi îşi expuneau operele. Tot ce mai putea să facă, era să meargă la KGB şi să-i prevină. Aceştia puteau să o găsească uşor pe Alona, chiar dacă ar fi fost nevoiţi să-i aresteze pe toţi chiriaşii imobilului de pe strada *Ruzakovskaia.* Deprimat, Malko se gândi că cel mai nimerit lucru ar fi să se ducă la masă.

Dintr-odată îşi aminti de Zvetlana! Era mai bine decât dacă ar fi mâncat singur!...

Formă numărul ei de telefon într-una din cabinele publice din

faţa ascensoarelor, iar ea răspunse imediat cu o voce ironică:

— Ai şi venit? Frumoasa ta nu te-a putut reţine mai mult?

— Mi-a tras clapa, făcu Malko. Probabil că nu mai avea nimic de vânzare. Vrei să cinezi cu mine?

— De ce nu? răspunse Zvetlana după o scurtă ezitare. Unde anume?

— Nu ştiu încă, voi rezerva o masă undeva.

— Foarte bine, trec să te iau peste o jumătate de oră.

Ar fi fost inutil ca să o mintă. Oricum era urmărit, iar ea precis ştia că Alona nu venise la întâlnire. El făcu o rezervare la restaurantul japonez de la parter şi urcă apoi să facă un duş.

Când deschide uşa camerei, observă pe jos un plic. Era scris de mână, cu majuscule. Înăuntru era un bilet cu următorul conţinut: VENIŢI SA CINĂM ÎN ACEASTĂ SEARĂ LA RESTAURANTUL OLIMP. VĂ VOI CONTACTA ACOLO. AM NOUTĂŢI DESPRE ALI.

Biletul nu era semnat, dar nu putuse fi scris decât de Said Ghanari.

Malko trase o înjurătură printre dinţi. Şi el care tocmai o invitase pe Zvetlana la cină! Era cum nu se poate mai potrivit pentru un contact discret... După ce mai reflectă câteva secunde, Malko îşi schimbă părerea. Zvetlana putea fi un paravan excepţional pentru el. KGB-ul ar fi slăbit supravegherea, ştiindu-l în tovărăşia ei. Nu-i mai rămânea decât să găsească un mijloc ca să o neutralizeze, lucru de altfel destul de greu. Said Ghanari era un tip bănuitor. Cât despre Zvetlana, ea părea mai degrabă o cochetă decât o agentă a KGB-ului.

Oricum, nu prea avea de ales. Dacă ar fi anulat întâlnirea cu Zvetlana, ar fi trezit şi mai multe bănuieli. Îi mai rămânea de rezolvat o problemă: pistolul său extraplat. Camera lui nu era un loc sigur, iar găsirea unui pistol ar fi băgat KGB-ul la bănuieli. Dacă îl lua cu el, Zvetlana l-ar fi observat cu siguranţă. Până la urmă, îl ascunse în bazinul de la toaletă, fără să-şi facă prea multe iluzii în privinţa siguranţei acestei ascunzători.

Mai era de rezolvat problema restaurantului. La Moscova nu puteai să iei cina fără a face o rezervare din timp. Poate că o bancnotă de douăzeci şi cinci de ruble fluturată pe sub nasul şefului de sală va rezolva problema...

*

* *

— Dar aici sunt numai uzbeci!

În vocea Zvetlanei Zorin era un amestec de amuzament şi

dispreţ.

Le trebuise o grămadă de timp să găsească restaurantul *Olimp,* după o căutare de jumătate de oră prin imensul parc ce se afla lângă stadionul Lenin, pe aleile căruia nu se vedea nici un indicator şi nici un trecător care să-i ajute. Aproape din întâmplare găsiră locul pe una din aleile ce şerpuiau de-a lungul râului Moscova, faţă în faţă cu colinele Lenin.

Olimp era un restaurant uzbec, fără prea mari pretenţii în ceea ce priveşte stilul decoraţiunilor interioare. Plafonul era din tablă simplă ondulată, iar pereţii cu desăvârşire goi. O sală mare, dreptunghiulară, cu o estradă amplasată în partea stângă a intrării, pe care evolua un cântăreţ cu mustaţă ce încerca să interpreteze „Sunt doar un gigolo” în limba uzbecă... Vreo patruzeci de persoane aplaudară cu frenezie de la o masă lungă aşezată chiar lângă masa la care stăteau Malko şi Zvetlana. Tânăra se aplecă la urechea lui Malko şi îi spuse:

— Uită-te la cei de la masa de lângă noi. Sunt nişte sălbatici, nişte mitocani!

Bărbaţii şedeau pe o latură a mesei, iar femeile pe cealaltă latură. Votca însă curgea în pahare la fel pe ambele laturi... Uzbecii aveau tenul măsliniu, mustăţi impresionante, iar părul lor era negru cărbune. O pereche începu să intoneze un cântec popular şi imediat li se alăturară şi ceilalţi. Femeile se legănau stând pe scaune şi mişcându-şi pântecele în ritmul muzicii. Zvetlana Zorin îşi goli paharul cu o figură ce arăta un dispreţ profund.

— Cum de ai ales tocmai localul ăsta?

— Am fost sfătuit de personalul de la hotel, spuse Malko la întâmplare. Mi s-a spus că este un loc vesel care are şi show.

Privirea sa urmărea cu discreţie lumea din restaurant. Said Ghanari nu apăruse încă, dar multe mese erau încă neocupate.

Chelnerul destupă o sticlă de şampanie de Crimeea, iar el ciocni cu Zvetlana. Cumetre de un gabarit impresionant dansau acum pe estradă şi în sală în ritmul unui cântec uzbec, ceva între cadril şi dansul din buric. Apoi, primul cântăreţ se întoarse pe scenă şi interpretă cu mult sentiment un cântec de dragoste. Malko o invită pe Zvetlana la dans în ringul înălţat pe un podium. Ea dansa cu graţie, în timp ce rochia sa despicată într-o parte lăsa să i se vadă picioarele lungi, la care priveau leşinaţi toţi bărbaţii de la masa din apropiere. Perechea de lângă ei încetase să mai danseze. Bărbatul, cu amândouă mâinile prinse pe crupa partenerei sale, se freca de ea ca un vier în călduri.

Zvetlana nu se mai putut stăpâni.

— Oamenii ăştia nu merită să fie ruşi! Nu trăiesc decât din piaţa neagră şi din trafic şi nu se gândesc decât la regulat.

— Se distrează şi ei cum pot, spuse Malko surprins de pudoarea afectată a Zvetlanei.

Sala se umplu foarte repede. Deodată observă o pereche ce tocmai se aşeza la o masă de lângă uşă. Era Said Ghanari, însoţit de fata care lucra la *Inturist!* Inima începu să-i bată mai repede. Era o adevărată acrobaţie să contactezi pe cineva chiar sub nasul KGB-ului! Şi mai ales, periculos... Zvetlana continua să facă observaţii dure la adresa uzbecilor. Când dansul se termină, ei se întoarseră la masa lor. După ce terminară de mâncat zacusca, băiatul le aduse o bucată de carne de vită înecată într-un sos negricios. Pentru aşa ceva ar fi fost mai nimerit un satâr în loc de cuţit...

— Sper că nu mai rămânem prea mult aici, observă Zvetlana.

Malko se uită la ea cu un aer răutăcios şi îi şopti la ureche:

— Şi mie mi-e dor de tine, zise el. Dar este bine să mai aşteptăm puţin.

Spunând aceasta, ei îşi strecură mâna pe sub nailonul ciorapului ei, atingând pielea goală. Zvetlana îşi strânse cu brutalitate coapsele şi spuse cu un ton rece:

— Ce te face să crezi asta? Pur şi simplu, acest local mi se pare abject!

Cu un pic de noroc, mai avea puţin şi se scula să plece... Dar cum era în misiune, ea nu se mişcă din loc.

Începea show-ul. Malko se întreba dacă Said Ghanari îl reperase în sala plină de lume. Zvetlana îşi umplu şi îşi goli paharul cu şampanie cu un aer furios. O cohortă întreagă de fete se urcă pe scenă. Zvetlana se înecă, sufocată de un val de furie.

Toate fetele purtau şapcă de miliţian cu şireturi roşii, nişte bikini minusculi din piele neagră şi nişte cizme din aceeaşi piele, foarte strânse pe picior. Ele începură să danseze la fluierul unei femei îmbrăcate în miliţian, ce avea o tunică lungă cenuşie, cu centură şi baston alb... Zvetlana nu putea să-şi creadă ochilor.

— Dar este dezgustător! explodă ea. Cum pot să-şi bată joc în aşa hal de bravii noştri miliţieni. Ar trebui...

KGB-ul trecea prin Perestroika fără să înţeleagă nimic, fără să-şi schimbe mentalitatea. Zvetlana tăcu fiind conştientă că nimeni altcineva din sală nu-i împărtăşea indignarea. Toţi uzbecii erau în delir. Fetele ridicau picioarele cât puteau de sus

şi se întorceau cu spatele, oferindu-şi crupele pline asistenţei nesătule... Unele dintre ele nu erau depilate, iar bikinii nu reuşeau să ascundă tufele de păr... Malko remarcă pe una deosebit de frumoasă, o fată înaltă, cu ochii negri şi cu pielea foarte aibă, care avea nişte fese extrem de obraznice şi mai excitante datorită slipului din piele neagră. Gura ei un pic prea mare strălucea ca un far.

— Acesta este rezultatul Perestroikăi! şopti Zvetlana la urechea lui Malko. Înainte nu ar fi existat un loc ca ăsta.

Malko nu se putu abţine să nu spună:

— Atunci de ce nu-i lăsaţi pe duşmanii lui Gorbaciov să facă ce şi-au pus în gând? întrebă el. Cu siguranţă că ar fi înlocuit cu un om mai conservator.

Rusoaica îl privi sincer şocată.

— Mihail Sergheievici este preşedintele nostru, zise ea. Chiar dacă nu-l iubim, suntem datori să-l protejăm. Nu suntem ca uzbecii sau ca azerii care îşi decapitează şefii de trib. Uniunea Sovietică este o ţară mare, un stat de drept.

Fetele-miliţieni îşi terminară numărul, iar Zvetlana se calmă. O orchestră începu să cânte în timp ce lumea se înghesui din nou în ringul de dans. Malko o apucă pe Zvetlana de mână, iar ea acceptă fără prea mult entuziasm... în timp ce dansau, Malko o zări pe fata cea înaltă, îmbrăcată acum cu nişte blugi ce se mulau perfect pe fundul ei fenomenal, îndreptându-se spre masa tunisianului şi aşezându-se lângă el. Se părea că sunt cunoştinţe vechi. Fata de la *Inturist* avea de ce să fie neliniştită.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Zvetlana.

— La tine, zise Malko strângând-o lângă el. Mă întreb cum oare se va termina seara asta.

Ea îl privi cu o surpriză sinceră în ochi.

— Treaba este foarte simplă. Te conduc la *Mejdunarodnaia* şi apoi mă duc să mă culc.

— Te doresc, zise Malko.

Zvetlana zâmbea ironic.

— Nu mai mult decât pe bruneta cea înaltă pe care o sorbi tot timpul din ochi. Sunt sigură că o poţi avea uşor pentru o pereche de blugi şi un parfum ieftin. Se pare că este femeia perfectă pentru gusturile tale...

— Înseamnă că atunci ai jucat teatru tot timpul?

Privirea ei se tulbură imperceptibil.

— Nu. Aveam ordin să fac dragoste cu tine. Dar acest lucru ar fi putut deveni agreabil. Datorită noutăţii. Nu mi-a plăcut însă

deloc faptul că m-ai tratat ca pe un animal.

— Există unele femei care apreciază treburile astea.

— Eu, nu, cu siguranţă. Mă simt înjosită.

Malko nu mai insistă. Tocmai observase că Said Ghanari se ridica de la masă odată cu fata cea înaltă. Ea se îndreptă spre culise, iar el ieşi din restaurant. Cum prietena lui rămăsese la masă, Malko deduse că s-a dus la toaletă. Înainte de a ieşi din restaurant, tunisianul se întoarse cu faţa spre Malko, pentru a vedea dacă acesta l-a reperat, apoi dispăru. Malko se aplecă spre Zvetlana.

— Unde pot să mă spăl pe mâini?

Ea ridică din umeri.

— Habar n-am. Grăbeşte-te însă. M-am săturat de locul ăsta.

Malko se adresă unui chelner care îi indică locul unde se aflau toaletele. Tot pe acolo dispăruse şi Said. Malko văzu cu coada ochiului cum un uzbec o invită pe Zvetlana la dans. Tipul risca să se aleagă cu ochii scoşi...

*

* *

Malko intră pe uşa pe care scria „Bărbaţi”. Câţiva şoferi de taxi discutau aprins lângă intrare. Mai departe, Said Ghanari se spăla pe mâini. El se îndreptă către Malko şi îi spuse încet:

— Ali mi-a telefonat mai spre seară. Voia să mă vadă. Trebuie să mă întâlnesc cu el imediat.

— Unde?

— Nu de parte de aici, mă aşteaptă pe o alee. Ce trebuie să fac? Aţi avut timp să-i preveniţi şi pe ceilalţi?

O minunată carieră de turnător i se deschidea în faţă. Uneori este nevoie de un lucru mărunt pentru ca cineva să-şi descopere o adevărată vocaţie. Malko ezită. Momentul era crucial. Zvetlana ar fi putut alerta KGB-ul în numai cinci minute, cu un singur telefon. Dar risca să încalce ordinele primite. Putea fi unica şansa pe care o mai avea de a-l întâlni pe Ali Jafar. Era obligat să-şi asume riscul.

— Nu, spuse Malko. Vin cu dumneavoastră, căci trebuie să-i vorbesc. Este departe?

Nu putea să o lase pe Zvetlana să-l aştepte prea mult timp...

— Nu. Să mergem.

În momentul în care ieşeau, se ciocniră de bruneta înaltă care se uită surâzând la Said. Tunisianul i-o prezentă lui Malko:

— Ea este Mirna, cea mai bună dansatoare din grup! A dansat înainte la Balşoi.

Mirna îi aruncă lui Malko o ocheadă înainte de a dispărea în toaletă. Said Ghanari privi în urmă cu părere de rău.

— Este superbă, nu seamănă cu tipa cu care am ieşit în seara asta.

— Doar nu sunteţi silit să o faceţi.

Tunisianul frecă degetul arătător de degetul gros.

— Afacerile o cer. Asta îmi schimbă ruble pe dolari. Dacă aş trăi numai cu bursa pe care o primesc, ar trebui să mănânc numai varză şi slănină ca majoritatea ruşilor. Am de gând să mă întorc la Mirna. Aţi văzut ce crupă are!

Trebuia să fii orb ca să nu vezi aşa ceva...

Un frig năprasnic biciui obrajii lui Malko. În faţa restaurantului aşteptau vreo douăsprezece maşini. Said Ghanari se îndreptă cu paşi repezi în partea stângă, intrând pe o alee ce era paralelă cu râul Moscova. La treizeci de metri mai departe, Malko observă silueta neagră a unei maşini ce stătea în mijlocul aleii, cu farurile stinse.

— El este acolo! îi şopti tunisianul. Aşteptaţi-mă, vreau să merg eu mai întâi, ca să-l previn.

Malko se opri lângă un copac. Said Ghanari se îndreptă spre maşină călcând peste peluză. O portieră se deschise şi un bărbat coborî din ea, ieşindu-i în cale. Malko îşi simţea bătăile inimii accelerându-se. Bărbatul care coborâse din maşină era cu mult mai înalt decât Ali Jafar. Cele două siluete erau acum foarte aproape una de cealaltă şi se părea că discută. Brusc, Malko mai mult ghici decât văzu un gest al necunoscutului. Se auzi un ţipăt scurt şi oribil. Said Ghanari se clătină, apoi se îndoi din şale cu mâinile pe burtă. Bărbatul care coborâse din maşină îl mai lovi de două ori cu ceva ce părea a fi un cuţit cu lama foarte lungă.

Capitolul XII

Malko făcu un salt în direcţia tunisianului. După ce îl lovise din nou, agresorul său se îndepărtase de el, încercând să se urce în maşină. Said Ghanari reuşi să mai facă doi paşi înainte să se prăbuşească. Toată scena nu durase mai mult de zece secunde, în momentul în care se urcă în maşină, asasinul îl văzu pe Malko. Imediat, maşina porni în marşarier trecând direct peste peluză şi tăindu-i acestuia drumul spre restaurant. Apoi se opri şi, de data asta, din ea coborâră doi bărbaţi. Cel cu siluetă masivă nu era altul decât Vladimir Timocek, kirghizul care voise să-l ucidă în aşa-zisul taxi. Malko blestemă clipa în care îşi lăsase pistolul în hotel... Cei doi ucigaşi se năpusteau asupra sa ca nişte lupi turbaţi. Cel mai înalt avea încă în mână cuţitul care curmase viaţa lui Said Ghanari.

Malko o luă la fugă de-a lungul parapetului ce domina râul Moscova, dar cei doi fură mai iuţi decât el şi îi tăiară drumul. Malko se uită la râu. Desigur, ar fi putut sări în el, dar ar fi avut prea puţine şanse să iasă din apa rece ca gheaţa.

Asasinul lui Said Ghanari se năpusti asupra lui cu şişul în poziţie orizontală. Malko îl recunoscu pe şoferul falsului taxi, a cărui fotografie îi fusese arătată la Miliţie. El se oprise la un metru distanţă, aşteptându-şi complicele să se apropie. Acesta încerca să-l înjunghie pe Malko. Lama ascuţită a cuţitului strălucea. Erau treizeci de centimetri de oţel. Cu un rictus duşmănos, ucigaşul avansă un pic, fandând ca la scrimă. Malko se feri în ultimul moment. Simţi totuşi o izbitură undeva în partea stângă. Lama lungă a cuţitului îi străpunsese haina de blană.

Ocupat să se ferească de a doua lovitură, el nu îl văzu pe kirghiz. Acesta îi apăru pe la spate şi îl prinse de mijloc săltându-l de la pământ. El îi strigă complicelui său:

— Acum, bagă-i cuţitul!

Celălalt rânji cu un aer gurmand. Malko se zbătea cu disperare neavând în faţa ochilor decât acea lamă de oţel imensă ce era gata ca să-l înjunghie. Mişcările lui îl incomodau pe Alexander Kulaghin care se învârtea în jurul lui, căutând un punct vulnerabil. Brusc, complicele lui ţipă:

— Hei, fii atent în spatele tău!

Ucigaşul se întoarse. O siluetă se apropia în goană. Era o

femeie.

Malko simţi că leşină. Era Zvetlana!

Alexander Kulaghin se întoarse spre ea odată cu Malko. Îi lăsa gura apă să poată ucide şi o femeie, Malko ţinut în continuare în menghina kirghizului, îl auzi spunând:

— Vino aici, porumbiţa mea! Întâi îţi voi scoate ochişorii şi pe urmă îţi scot maţele!

Zvetlana se opri. Malko o văzu cum întinde braţul la orizontală. Se auzi o bufnitură imperceptibilă şi Alexander Kulaghin scoase un ţipăt înăbuşit. El îşi duse mâna stângă la frunte, apoi se prăbuşi ca un bolovan cu faţa în jos. Imediat, Vladimir Timocek începu să meargă înapoi de-a lungul parapetului, servindu-se de Malko ca de un scut.

Odată ajuns în faţa maşinii, el îl împinse înainte şi se aruncă în maşina care rămăsese cu motorul în funcţiune. Malko încercă să-l oprească, iar Zvetlana, să-i taie calea. Maşina demară în forţă, iar Vladimir Timocek, cu braţul scos pe fereastră, trase trei focuri în direcţia lor. Malko şi Zvetlana se feriră. Malko o întrebă:

— De ce nu ai tras în el?

— Am avut un singur glonte.

Cu o voce din care răzbătea mânia, ea spuse:

— Dacă nu m-aş fi plictisit aşteptându-te, erai acum un om mort.

— Cum ai reuşit să mă găseşti?

— Când am vrut să plec, am întrebat garderobiera dacă te-a văzut. Mi-a spus că ai ieşit cu un alt client. Cu acela.

Ea arătă cadavrul lui Said Ghanari. Malko nu putuse încă să vadă dacă murise sau nu.

— Cine este acest bărbat? întrebă Zvetlana.

Malko ştia că ar fi inutil să o mai mintă. Said ar fi fost oricum identificat, s-ar fi aflat adresa sa şi precum şi faptul că Malko îi făcuse deja o vizită.

— Este Said Ghanari, un tunisian, prieten cu Ali Jafar. Aveam întâlnire cu el. Trebuia să-mi spună unde se află Ali. El mi-a lăsat un mesaj imediat după ce te sunasem ca să te invit la cină.

Un miliţian care venise în grabă îi întrerupse. El îl apostrofă pe Malko, îndreptând un revolver Makarov către el. Zvetlana îl calmă însă imediat, cu o voce rece şi cu ajutorul legitimaţiei de culoare roşie a KGB-ului. Ea începu să-i percheziţioneze buzunarele lui Ghanari cu ajutorul unei lanterne minuscule. Puse toate hârtiile găsite asupra acestuia într-un săculeţ de

plastic pe care îl scoase din poşetă. Apoi se ridică. Ochii ei albaştri erau duri ca oţelul.

— Deci şefii mei aveau dreptate. Ne-ai minţit de la început.

— Lucrurile nu stau chiar aşa, zise Malko. Am vrut numai să acţionez cu mai multă prudenţă şi să-l contactez eu mai întâi.

— Cum l-ai cunoscut pe acest bărbat?

— Prin intermediul CIA. Avem un dosar despre el şi sora sa care se întâlneşte în Tunis cu un agent de-al nostru.

— De ce?

— Făcea parte dintr-un grup de integrişti care se ocupau de transportul materialelor explozive.

— Şi ce legătură era între el şi Ali Jafar?

— Au lucrat împreună un timp. Noi ne gândim că ar putea să ne dea anumite indicaţii în privinţa lui Ali Jafar, dacă acesta s-ar fi aflat în Moscova.

— Şi ai putut să afli ceva de la el?

— Era de aşteptat ca el să aibă o întâlnire cu Ali Jafar, spuse Malko. Dar informaţia a fost falsă. În maşină nu se aflau decât doi bărbaţi. Ai văzut şi tu.

Zvetlana îşi scutură pletele blonde.

— Bineînţeles. Dar cei doi ştiau cu siguranţă unde se ascunde Ali Jafar. Ce ghinion! Dacă ne-ai fi prevenit, am fi pus în acţiune un întreg dispozitiv ca să dăm de urma lui. Acest tunisian nu ar fi fost omorât şi am fi avut o pistă...

Ce putea să mai răspundă la toate astea? Rusoaica clocotea de furioasă ce era.

Farurile mai multor maşini printre care girofarul unei dube a Miliţiei luminară aleea. Peste doisprezece bărbaţi invadară locul crimei. Unii purtau uniformă, alţii erau civili. Zvetlana îi puse la curent cu o voce coborâtă, apoi se îndreptă către una dintre maşini. Malko o văzu cum se instalează în ea şi ridică receptorul telefonului instalat la bord, în timp ce ceilalţi se agitau în jurul cadavrului.

Ea coborî după câteva minute şi-i spuse lui Malko:

— Aici nu mai avem ce face. Vino, trebuie să dăm raportul.

El o urmă într-o Volgă anonimă al cărei şofer rămăsese înăuntru. Un alt KGB-ist se aşeză în faţă, lăsând bancheta din spate liberă pentru Zvetlana şi Malko.

Maşina ieşi din parcul Lenin, apoi se îndreptă către partea de nord a Moscovei. La un moment dat, Malko zări un indicator pe care scria „Leningradski Prospekt”. Un bulevard mare se deschise în faţa lor. La ora aceasta târzie, nu era nici ţipenie de

om pe străzi. Douăzeci de minute mai târziu, Volga intră pe o stradă înfundată, cu clădiri sobre, de uz administrativ şi se opri în faţa unei porţi duble din oţel cenuşiu. Şoferul claxonă scurt şi cele două canaturi se deschiseră. Imediat drumul le fu barat de o santinelă îmbrăcat în uniformă de grănicer şi înarmată cu o carabină Kalaşnikov. Şoferul îi flutură pe la nas legitimaţia roşie şi acesta se dădu la o parte. Maşina intră într-un parching subteran unde se mai aflau vreo douăsprezece maşini.

— Unde ne aflăm? întrebă Malko.

— Într-unul din posturile noastre de permanenţă, îi răspunse Zvetlana Zorin. La ora asta, Centrala nu funcţionează.

Ea îl conduse de-a lungul unui coridor de ciment luminat de nişte becuri protejate de un grilaj. Toate uşile erau din oţel cenuşiu închis şi aveau pe ele câte un număr format din trei cifre. În cele din urmă, intrară într-o încăpere mică în care se afla doar o masă din fier în jurul căreia erau patru scaune asortate. Agentul KGB dispăru lăsându-i pe Malko şi pe Zvetlana singuri. Aceasta se scuză la rândul ei.

— Poţi să iei loc. Mă întorc imediat.

Trecură zece minute şi ea nu se întorsese încă. Malko făcu ocolul încăperii. Aceasta nu avea nici o altă deschidere în afară de uşa pe unde intrase. Realiză cu stupoare că aceasta nu avea clanţă pe dinăuntru: era imposibil de deschis. Malko începu să bată în uşă, când o voce se auzi dintr-un difuzor aflat în plafon. Era vocea Zvetlanei Zorin:

— Malko, vă aflaţi acum într-unul din centrele de interogatoriu ale celui de al Şaptelea Directorat, spuse ea uitând să-l mai tutuiască. Nimeni nu ştie că vă aflaţi aici. În mod oficial, aţi fost răpit în această seară de nişte necunoscuţi, la ieşirea din restaurantul *Olimp* după o întâlnire cu un personaj suspect, Said Ghanari, care a fost asasinat. Dacă martorii vor fi interogaţi, aceasta va fi versiunea lor.

— Sunteţi nebună! explodă Malko. Eu mă aflu aici în misiune oficială.

Din difuzor se auzi râsul metalic.

— Bineînţeles! De altfel doar trei persoane sunt la curent cu ce s-a întâmplat în realitate în seara asta. Chiar şi al Doilea Directorat va avea o altă versiune.

— Treaba asta o să vă coste mult, observă cu răceală Malko.

— Şefii mei ştiu prea bine, ce fac, răspunse ea sec. De altfel, dumneavoastră aţi încălcat primul acordul încheiat cu KGB-ul de a nu divulga informaţii de primă importanţă pentru securitatea

statului. Aşa că nici noi nu mai suntem obligaţi să ne respectăm cuvântul.

— Ce înseamnă acest lucru?

— Veţi fi interogat şi va trebui să vorbiţi. Vă sfătuiesc să spuneţi tot adevărul. Fără nimic în plus. Specialiştii noştri au la dispoziţie tot timpul din lume precum şi tehnica necesară pentru a vă face să mărturisiţi oricum.

— John Packard va face un scandal monstru.

Urmă o clipă de tăcere, apoi vocea dulce a Zvetlanei spuse cu suavitate:

— Vă amintiţi de acel traficant armean dispărut la Moscova acum şase luni? Nimeni nu a putut să-l găsească până acum...

Clac. Conversaţia se întrerupse brusc. Malko se aşeză pe un scaun ca să reflecteze. Ce ar fi putut el să spună KGB-ului? De pildă, ar fi putut să le dezvăluie tot ce ştia despre Said Ghanari. Dar restul? Să le spună despre adresa din strada Ruzakovskaia? Acesta era singurul fir conducător care îi mai rămăsese la dispoziţie şi la care nu voia să renunţe decât atunci când nu va mai avea încotro. El reconstitui în minte tot ce s-ar fi putut întâmpla. Alona ar fi putut vorbi cu cineva despre el, cu vreun coleg sau cu altcineva, iar acesta a stabilit vreo legătură între străinul amator de ouă pictate şi agentul CIA, venit în căutarea lui Ali Jafar.

Cum informaţia nu putea să vină decât din partea lui Said Ghanari, au hotărât să-l amuţească pentru totdeauna... Era vorba de aceeaşi ucigaşi care încercaseră să-l ucidă şi pe el.

Difuzorul scoase un hârâit, apoi vocea suavă a Zvetlanei spuse:

— *Tavarişci* Malko, întrebă ea dulce. Sunteţi hotărât să ne spuneţi unde se află Ali Jafar?

— Habar n-am, răspunse Malko la microfonul invizibil.

Urmară câteva minute de tăcere, apoi vocea tinerei agente continuă pe acelaşi ton suav:

— În cazul acesta, interogatoriul va începe peste o oră. Avem nevoie de câteva pregătiri de ordin tehnic. Noapte bună.

Malko simţi cum se înfioară carnea pe el. Coşmarul său dintotdeauna avea să se transforme în realitate. Şi asta tocmai în ţara în care KGB-ul reprezenta legea.

*

* *

Igor Vartanian tocmai se pregătea să se culce într-una din camerele hotelului *Rossia* cu una din târfele ce împânzeau

barul, când sună telefonul. Puţină lume avea acest număr, iar acest apel, în miezul nopţii nu părea să anunţe nimic bun... El ridică receptorul şi recunoscu vocea răguşită a lui Vladimir Timocek.

Cele auzite îl făcură să-şi piardă interesul pentru o partidă de sex, în ciuda eforturilor depuse de partenera sa.

— Vin acum, răspunse el.

Se îmbrăcă repede, puse pe masă o bancnotă de cincizeci de dolari şi ieşi din cameră. Un taxi îl duse la el acasă, pe o mică străduţă aflată undeva, în spatele străzii Arbat. Vechea maşină Volga care servise cu puţin înainte la întâlnirea din Parcul Olimpic, era parcată în curte, având deja schimbate plăcile de înmatriculare. Vladimir Timocek ieşi din umbră, ţinând în mână fesul de lână, cu un aer umil şi neliniştit. Cei doi urcară în apartamentul lui Vartanian, încărcat până la refuz cu tablouri, obiecte de artă, tablouri şi chiar de canistre cu benzină. Vechiul luptător îi relată acolo despre eşecul misiunii sale.

Vartanian ascultă în timp ce era să îşi smulgă mustaţa de nervi. Era chiar mai rău decât se aşteptase. Pentru prima dată în cariera sa, avea KGB-ul pe urmele sale şi asta, nu pentru ceva care s-ar fi putut aranja cu un bacşiş. Un atentat la siguranţa statului socialist era un delict care se pedepsea cu mulţi ani de detenţie într-un lagăr, dacă nu, chiar cu trimiterea în faţa plutonului de execuţie... El îl blestemă în gând pe prietenul său, Ter Petrossian, care îl antrenase în porcăria asta, făcându-l să dea cu piciorul unui viitor plin de promisiuni, când ar fi putut deveni de neatins. Atunci când la putere aveau să vină prietenii săi... Iar ticălosul acela dormea acum la adăpost, la căldurică...

— *Haraşo!* Nu te mai gândi la asta, îi spuse el cu o voce slabă lui Timocek. Ai însă grijă să nu mai dat greş data viitoare.

Luptătorul kirghiz rânji, făcând cu mâinile un gest, ca şi cum ar răsuci gâtul cuiva. Apoi se făcu nevăzut, ducându-se probabil într-una din numeroasele sale ascunzători. Pe moment, era găzduit de un pensionar care nu primea decât şaptezeci de ruble pe lună ca să poată trăi. Acesta locuia într-o cabană de lemn fără încălzire, aflată în fundul unei grădini, dar locul era oricum mai bun decât o celulă din strada Petrovka, numărul 38...

Igor Vartanian îşi aprinse o ţigară, cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă apucă în mod maşinal telefonul. Avea numărul de acasă al contactului său personal din KGB, bărbatul căruia îi procura valuta. Dacă s-ar fi hotărât să vorbească, KGB-ul ar fi

pus mâna în doar câteva minute pe oamenii pe care îi ascundea. Dar ce ar fi urmat mai departe? KGB-ul l-ar fi interogat şi pe el şi nimeni nu ar mai fi putut să-l ajute într-o afacere atât de gravă.

Aşadar, era obligat să meargă până la capăt, blestemând clipa în care se lăsase antrenat în acest joc periculos. Fără logistica sa, operaţiunea nu ar fi putut avea loc. Acum însă era momentul să se gândească şi la el. Alta era problema cea mai importantă! Era vorba de agentul americanilor care îl căuta pe Ali Jafar, şi care se afla încă în viaţă. Acesta vorbise cu tunisianul. Nu se ştia ce putuse acesta să-i spună, dar era clar că ştia adresa din strada Ruzakovskaia.

Erau două lucruri de făcut. Mai întâi, trebuia evacuat palestinianul ce dormea în camera de alături şi dus într-o ascunzătoare nouă. Apoi, americanul trebuia atras într-o cursă şi eliminat definitiv, dacă era necesar acest lucru. Vartanian se gândi la una din camerele din hotelul *Rossia,* pe care el o închiriase pentru un an. Chiar dacă hotelul era plin de miliţieni şi de spioni, era locul cel mai sigur, cu condiţia ca pensionarul lui să nu-şi scoată nasul pe afară. El strivi ţigara şi se sculă oftând.

Noaptea încă nu se terminase.

*
* *

— Nu mişca!

Malko era de fapt împiedicat să se mişte. Două namile îl ţineau cu forţa pe unul din scaunele metalice, şi nu putea să se mişte nici măcar un centimetru. Îi scoseseră vesta şi îi suflecase mâneca stângă. O femeie indiferentă, între două vârste, care ţinea în mână o seringă plină cu un lichid gălbui, îi apăsa antebraţul pentru a scoate în relief o venă. Acul îi străpunse vena şi Malko simţi o arsură uşoară, apoi fu cuprins de o senzaţie agreabilă de căldură în timp ce lichidul îi pătrundea în sânge.

Infirmiera scoase din venă seringa goală cu un gest profesional şi părăsi încăperea fără să-i mai arunce vreo privire.

Avea impresia că se scufunda încet-încet într-un abis. Ce anume îi injectaseră? Ştia că KGB-ul renunţase de multă vreme la metodele brutale de interogatoriu pentru a adopta mijloace cu mult mai sofisticate. Simţi cum căldura îi ajunge la cap. În faţa sa, un bărbat îmbrăcat în halat alb supraveghea un cronometru, cu un aer indiferent. Malko luptă cu senzaţia

ciudată care îl cuprindea.

Un gând deprimant îl invadă înainte de a se scufunda în neant. După un asemenea tratament, ruşii nu ar mai fi îndrăznit niciodată să-l mai elibereze. În clădirea în care se afla, putuse observa un cuptor de crematoriu. Acolo avea să se încheie întreaga sa carieră, odată ce torţionarii săi îşi vor da seama că nu au ce afla de la el.

Capitolul XIII

La început, Malko se întrebă unde se află, fără a fi cuprins de o angoasă excesivă. Simţea că îşi poate mişca uşor membrele. Deschise ochii, dar era înconjurat de un întuneric total. Nu se simţea rău. Îi trebui un timp până să-şi dea seama că pe faţă avea o mască ce îi acoperea şi nasul şi gura. El o pipăi, încercând să o smulgă. Efortul se dovedi inutil, pentru că nişte curele solide o fixau bine la ceafă. Atunci el îşi întinse braţul şi reuşi să atingă un perete suplu ca o piele. Timp de o secundă, i se păru că se află în pântecele unei balene. El încercă să se redreseze, dar punga în care se afla se deplasă şi ea, uşor, de parcă ar fi plutit într-un lichid.

Malko avea impresia că se scufundă într-un abis din care nu vrea să mai iasă niciodată. Se zbătu, vrând să găsească o ieşire. Nu găsi însă nimic. Mişcările sale dezechilibrară nacela suplă care îl înconjura şi ea păru că se scufundă undeva, într-un loc aflat mai presus de înţelegerea sa.

Aceste senzaţii îi provocară o stare de panică iraţională, încercă să strige, dar masca îl împiedica. Răsucindu-se din nou, el continuă să se zbată fără să ştie de ce. Nu avea nici un punct de reper şi acest lucru îl făcea să înnebunească. Încet, încet, simţi cum amintirile îi revin în minte. Ali Jafar, Zvetlana, apoi cuţitul lung, mânjit cu sânge. În cele din urmă, o voce de neidentificat îl întrebă.

— Unde este Ali Jafar?

El închise ochii şi imediat simţi cum este cuprins de o puternică ameţeală. Simţea nevoia să vomite. Nacela părea că se învârteşte în jurul axei ei, apoi simţi că se scufundă iar în abisul demenţial.

El urlă cât putu, dat tot ce se auzi era doar un sunet înăbuşit. Imagini multicolore şi violente se adunau înaintea ochilor săi. Avea nişte halucinaţii oribile. Avea impresia că nişte monştri înfiorători se pregăteau să-l sfâşie. Cuprins de panică, el se strânse ghem şi redeschise ochii. Monştrii continuau să-i impregneze retina şi, în întunericul care îl înconjura, i se părea că vede dinţii oribili ai unui rechin. Apoi simţi cum îl atinge ceva vâscos. Pielea i se încreţi de oroare, în timp ce senzaţia aceea abominabilă îi ajunsese până la ceafă... îşi prinse gâtul cu ambele mâini cu senzaţia că un şarpe era încolăcit în jurul lui,

rece şi vâscos totodată.

— Ajutor!

El rupea în bucăţi şarpele, îndepărtând fâşiile din preajma lui. Apoi avu senzaţia unei dureri atroce şi brusc realiză că îşi sfâşia carnea de pe gât... Chiar în acel moment, halucinaţiile dispărură. Nu avu însă răgaz să se bucure de aceasta. Un frig glacial îi cuprinse tot trupul. Începu să-şi mişte braţele şi picioarele ca să se încălzească. Până în clipa în care îşi dădu seama că frigul venea din interiorul său. Ideea aceasta îl paraliză. Nu era închis într-un bloc de gheaţă, ci el însuşi urma să fie transformat într-unul. Simţi cum frigul porneşte de la picioare, îi cuprinde bazinul şi apoi pieptul. Când ajunse la cap, Malko căută cu disperare un gând care să-l reconforteze şi sfârşi prin a-şi pierde cunoştinţa, în timp ce era încredinţat că moare.

*

* *

— Sunteţi sigur că veţi ajunge la un rezultat?

Figura severă a generalului Alexei Fedorovici Fanganov era şi mai glacială decât de obicei. Ochii săi negri îl fixau ca două lasere pe tehnicianul Departamentului Opt. Acesta înghiţi în sec.

— *Tavarişci gheneral,* noi am obţinut întotdeauna rezultate excelente cu această metodă nouă. Sigur că este un pic cam obositoare pentru inimă, căci angoasa provocată în mod artificial poate declanşa un ritm cardiac atât de ridicat, încât inima poate să cedeze uneori... Până acum nu am atins încă zona roşie. Nu am trecut de 140. Subiectul nostru se află într-o formă fizică excelentă, iar un accident este foarte puţin probabil.

Ofiţerul KGB privi la enorma cuvă cu un diametru de zece metri, asemănătoare cu o piscină. În mijlocul ei plutea o nacelă de polivinil transparent prin pereţii căreia putea fi văzut prizonierul care purta pe faţă o mască de oxigen. Pereţii cuvei erau pictaţi în negru pentru ca să nu fie posibil să se stabilească nici un fel de reper. Acest sector al Departamentului Opt era interzis tuturor, cu excepţia înaltelor grade ale KGB-ului ce aveau o autorizaţie primită de la comandantul general al Primului Directorat.

— Ce faceţi aici, mai exact? întrebă el.

Tânărul medic spuse cu un ton îngâmfat:

— *Tavarişci gheneral,* avem un dublu concept. La început, prin intermediul măştii de oxigen, noi îi administrăm un anumit

număr de substanţe halucinogene, care sunt nişte derivaţi ai LSD cu mescalină, combinaţi cu alţi produşi de sinteză. Fiecare produs are un efect special. Subiectul cade pradă unor grave tulburări ale personalităţii şi experimentează nişte senzaţii senzoriale atât de puternice, încât crede că sunt reale.

— Dar cuva?

— Ea este un element suplimentar de destabilizare. Subiectul nu poate să ştie unde se află. Este o reproducere la scară mare a uterului matern, în care noi putem regla temperatura după dorinţă, încetul cu încetul, subiectul pierde orice contact cu realitatea.

Generalul Fanganov clătină din cap, impresionat. El ştia că KGB-ul poseda tehnici de interogatoriu extrem de sofisticate, dar până atunci nu le văzuse aplicate în practică.

— *Haraşo, haraşo!* aprecie el. Este o metodă foarte ingenioasă. Dar cum obţineţi mărturisirile?

Tehnicianul zâmbi cu modestie.

— Peste un sfert de oră, voi scoate subiectul din cuvă. El a pierdut deja noţiunea timpului păstrând numai percepţia îngrozitoare că i se va întâmpla ceva oribil. Ar fi în stare să facă orice, cu condiţia să nu mai treacă prin asta. Deci, va răspunde la întrebările noastre.

— Şi dacă nu va răspunde?

— O luăm de la capăt, până când nervii îi vor ceda, va înnebuni sau îl va lasă inima. Incidentul din urmă se produce foarte rar. Din păcate, tratamentul acesta se poate aplica numai persoanelor care se bucură de o sănătate perfectă.

Iată o lacună regretabilă a metodei.

— Foarte bine, aprobă generalul. Continuaţi-vă treaba.

*

* *

O nouă injecţie îl aduse pe Malko la realitate. El deschise ochii şi siluetele şterse ce se mişcau în faţa sa prinseră consistenţă. Putu atunci să vadă o infirmieră, un bărbat bărbos destul de tânăr, îmbrăcat în halat alb, şi un al doilea bărbat, îmbrăcat în civil, care avea pe genunchi un bloc de notiţe. Camera video era îndreptată asupra sa ca un uriaş ochi rece. Simţi nevoia nebună să-şi pună gândurile în ordine. Numai amintirea celor simţite mai înainte îi dădea fiori de groază.

— *Gospodin* Linge, începu civilul cu o voce dulce şi măsurată, simţim nevoia să discutăm puţin cu dumneavoastră. Sunteţi de acord?

Malko încercă să răspundă, dar limba nu îl ascultă. Părea că este enormă în gura sa. Malko îşi aminti de şarpe şi fu scuturat de un frison. Bărbatul continuă:

— Trebuie să ne spuneţi unde se află Ali Jafar. Este un lucru extrem de important pentru noi, pentru statul sovietic. Noi ştim că deţineţi această informaţie. Este inutil să pierdem timpul.

Omul putea fi văzut acum cu mai multă claritate. Malko îşi înghiţi saliva.

— De cât timp mă aflu aici?

— De trei zile. Vreţi să vorbiţi?

— Eu nu ştiu unde se află Ali Jafar.

Bărbatul începu să lovească sacadat blocul de notiţe cu vârful creionului terminat cu o gumă.

— Tovarăşe, reluă el cu un ton agasat. Dacă sunteţi atât de prost încât să nu vreţi să răspundeţi, vom fi obligaţi să repetăm tot tratamentul, dar pentru un timp mai îndelungat.

Malko avu impresia că inima i se strânge în piept. Protestă cu vocea sugrumată:

— V-am spus doar că nu ştiu unde se află!

— Habar nu aveţi ce vă aşteaptă...

Interogatoriul continuă, cu aceeaşi întrebare obsedantă. Despre Ali Jafar, despre legăturile acestuia cu CIA, despre locul în care se ascundea la Moscova.

Malko trecea prin chinurile morţii. Răspundea automat la aceleaşi întrebări. Brusc, agentul care îl interoga aruncă foaia de hârtie şi spuse cu un ton enervat:

— Bine, văd că nu aţi înţeles încă. Vom relua tratamentul.

De această dată fu nevoie de trei bărbaţi care să-l imobilizeze pe Malko pentru ca infirmiera să-i poată face injecţia. El se zbătu, urlând, până ce drogul începu să-şi facă efectul. Malko se simţi cuprins de o panică necontrolată.

Generalul Fanganov închise monitorul prin care urmărise interogatoriul lui Malko şi se uită la ceas. Mai avea încă timp să-şi ia micul dejun la Ministerul Apărării. Înainte de plecare, el anunţă la microfon:

— Am neapărată nevoie de rezultate în seara asta.

*

* *

Secretara lui John Packard forma pentru a douăzecea oară numărul de telefon al camerei de hotel de la *Mejdunarodnaia.* Nu răspundea nimeni. Şeful Centralei CIA simţi cum este cuprins de o puternică nelinişte. Abia sosise de la Paris şi chiar

la coborârea din avionul companiei Air France, aflase că Malko nu mai dăduse nici un semn de viaţă de la începutul weekendului... El sună acasă la el, dar nici acolo nu ştiau nimic.

— Mă duc la *Mejdunarodnaia,* o anunţă el pe secretară.

Peste zece minute, dădea un dolar femeii de pe etaj ca să-i deschidă uşa camerei lui Malko. Inima i se strânse: patul nici nu fusese desfăcut... El inspectă repede camera, fără a putea găsi nici un indiciu nou şi plecă mai îngrijorat ca niciodată. Imediat ce ajunse la ambasadă, ceru o audienţă la ambasador, care îl primi imediat. Diplomatul fu extrem de îngrijorat la auzul veştii privind dispariţia lui Malko, dar nu se putu abţine să remarce cu un simţ extrem de diplomatic:

— Domnul Linge nu este american şi, în consecinţă, nu pot să protestez în mod oficial. Va trebui să folosiţi propriile dumneavoastră canale.

Chinuit de nelinişte, John Packard începu să dea telefoane. Mai întâi îl căută pe generalul Fanganov care era plecat din Moscova. Apoi sună alte două „contacte” ale sale din cadrul KGB-ului. Tot fără nici un rezultat. În cele din urmă, se resemnă să-l sune pe generalul Kotov care era responsabil cu străinii care locuiau la Moscova, pe care nu-l cunoştea personal şi căruia trebui să-i explice întreaga situaţie: un cetăţean austriac, care lucra într-un caz în care erau interesaţi atât şefii statului sovietic cât şi CIA, dispăruse.

Generalul Kotov ceru toate datele şi îi promise că îl va suna.

John Packard anulă un prânz şi îşi comandă nişte sandvişuri la barul ambasadei. Telefonul sună la ora două şi jumătate. Era chiar generalul Kotov în persoană. Era deosebit de amabil.

— Am ordonat o anchetă foarte amănunţită şi profundă, îl anunţă el. Omologul meu de la Miliţie, generalul Bogdanov, mi-a comunicat un fapt foarte interesant. Duminică seară, un incident inexplicabil a avut loc în parcul olimpic, lângă restaurantul *Olimp.* Acolo a avut loc o încăierare care s-a soldat cu înjunghierea unui tunisian şi cu uciderea lui. Potrivit depoziţiilor unui miliţian şi a altor martori, un client al restaurantului ar fi fost ridicat cu o maşină Volga neagră, care nu a mai putut fi găsită. Dacă doriţi să aflaţi mai multe amănunte, adresaţi-vă din partea mea la secţia din strada Petrovka numărul 38, la maiorul Konstantinov.

John Packard nu putea să-şi creadă urechilor.

— A fost implicat un străin şi dumneavoastră, cei din KGB, nu aţi intervenit?

Generalul Kotov izbucni în râs.

— Asta este numai în teorie, *tavarişci* Packard... într-o bună zi, dacă birocraţia din jur o va permite, va ateriza acest dosar şi pe biroul meu.

Nici nu închise bine telefonul, că John Packard se afla deja în faţa liftului. Simţea că are un pietroi în stomac. Nu ştiuse nimic despre cina de la restaurantul *Olimp.* Moartea unui tunisian nu putea să fie doar o coincidenţă. Îi trebuiră zece minute ca să ajungă în strada Petrovka. Maiorul Konstantinov îl primi imediat şi îi oferi un ceai. Un dosar gros trona în faţa lui.

— Iată o afacere curioasă, remarcă el. Aţi putea să-mi oferiţi câteva date suplimentare?

John Packard simţi că se sufocă de furie. Interlocutorul său îi oferi dosarul cu amabilitate. În el se găseau mărturisirile miliţianului, ale şoferilor de taxi şi ale clienţilor restaurantului. Totul concorda perfect. Malko fusese luat de cei doi indivizi care îl asasinaseră pe tunisian. După ce mulţumi maiorului, el îi dădu înapoi dosarul, îi lăsă o carte de vizită şi părăsi cartierul general al Miliţiei cu o numită certitudine. Malko fusese ridicat de KGB. Altfel, având în vedere încetineala cu care se rezolvau dosarele în birocraţia sovietică, niciodată dosarul nu ar fi fost complet numai după câteva ore după consumarea faptelor... Clocotind de mânie, Packard se întoarse la biroul său.

Două ore mai târziu, încercă iar să-l contacteze pe generalul Fanganov, dar tot fără nici un rezultat. Înnebunit, îl sună pe Kotov, care era la fel de amabil.

— Generale, vă previn că această conversaţie este pur oficială. Ţin să vă spun că nu am nici un chef să mai suport toată această comedie. Unul dintre serviciile dumneavoastră l-a răpit pe domnul Malko Linge pentru un motiv ce-mi este încă necunoscut. Vă declar responsabil pentru ceea ce i s-ar putea întâmpla. Şi vă anunţ că dispunem de mijloace importante de replicare.

El trânti telefonul în furcă, fără a mai lăsa timp generalului sovietic să mai răspundă. Apoi începu să redacteze un raport pentru Langley cu privire la operaţiunea „Vulturul cu două capete”. Spera ca ameninţările sale să-i impresioneze pe agenţii KGB-ului. Era în joc securitatea statului şi cu asta nu era de glumit. Fusese trimis la plimbare, dar îşi spuse că şi el, dacă ar fi fost în locul ruşilor, ar fi procedat absolut în acelaşi fel. Aceste gânduri nu erau deloc încurajatoare.

*

* *

Ali Jafar îşi răsese mustaţa, dar tot nu era prea liniştit. Oraşul forfotea de miliţieni, fără a-i mai pune la socoteală pe informatorii KGB-ului. Din fericire, la hotelul *Rossia* erau o grămadă de asiatici: uzbeci, tadjici, azeri, turkmeni. Nimeni nu semăna mai bine cu un uzbek sau cu un tadjik decât un palestinian.

El plecă pe jos, trecând prin faţa magazinului Gum pentru a ajunge la staţia de metrou Marksa. Era prima zi când îndrăznea să scoată nasul pe afară de la „transferul” său făcut în toiul nopţii. Strivit de mulţime într-un vagon de metrou, se simţea un pic mai încrezător. Mai schimbă o dată vagonul, apoi coborî în staţia Kurskaia care deservea gara din Kursk, unde soseau toate trenurile din sudul Uniunii Sovietice: Tbilisi, Erevan, Baku. Deşi costul unui bilet de avion nu era prea mare, multă lume mai prefera încă transportul cu trenul, în ciuda faptului că trebuia să meargă câte şaizeci de ore chiar şi în cazul în care totul era conform orarului. Şi asta din două motive: se puteau duce mult mai multe bagaje şi controlul era nul. Pentru avion – Miliţia şi KGB-ul foloseau poarta magnetică şi era necesar un paşaport intern.

Scara rulantă îl lăsă în enormul hol central, aglomerat până la refuz de vânzătorii de clătite, de cârnaţi şi de postere. El intră în sala de aşteptare în care o mulţime de călători aşteptau cu răbdare şi resemnare. Trenurile aveau de obicei întârzieri cuprinse între patru şi opt ore... împrejur era o mulţime pestriţă şi posomorâtă, ca o turmă de oi. Ali Jafar se uită la tabelul sosirilor. Trenul de la Erevan trebuia să sosească la 14 h 30, având numai şase ore de întârziere. Ningea mărunt şi el se adăposti sub copertina de pe peronul cu numărul doi. Cineva îl atinse pe umăr, făcându-l să tresară puternic. Era Ter Petrossian, armeanul.

— Eşti cam nervos, Ali, remarcă acesta cu un surâs în colţul gurii.

Ali murmură printre dinţi o înjurătură.

— Ai fi şi tu la fel dacă Miliţia şi KGB-ul ar fi pe urmele tale la tot pasul.

Ter Petrossian rânji.

— Ţi-ai făcut-o singur. Chiar şi aici în ţara asta nenorocită, oamenii legii nu pot privi în linişte cum tai gâtul târfelor. Mai ai ceva bani?

— Da.

— OK. Iată şi trenul nostru.

În gară tocmai intra un şir lung de vagoane verzi. Ter Petrossian începu să-l caute cu privirea prin mulţime pe vărul său. Bărbaţi şi femei coborau încărcaţi cu tot felul de bagaje. Începea să se simtă un pic neliniştit. În toată această magmă forfotitoare erau cu siguranţă şi iscoadele KGB-ului. Din instinct, se îndepărtă de Ali Jafar. Dacă acesta ar fi fost înhăţat, s-ar fi prefăcut că nu-l cunoaşte. Celălalt, ascuns după un stâlp, abia se vedea. Neliniştea îl cuprinse şi mai mult. Dacă vărului său i s-a întâmplat ceva pe drum? Din când în când, se mai făceau unele controale... Miliţienii erau în permanenţă gata să confişte alimentele. Dintr-odată, el observă în penultimul vagon un bărbat scund şi masiv, cu faţa rotundă, pe cale să dea jos pe fereastră două valize imense. El se uită spre Ali.

— Vino, a sosit.

Ali Jafar înaintă în silă. Ter Petrossian îl strângea deja în braţe pe vărul său. Acesta îi ajungea doar până la umeri. El suspină:

— Doamne, ce grele sunt!

— Iată-l pe tovarăşul meu, Ali, făcu prezentările Ter Petrossian. Vărul meu, Babkenovici.

Cei doi îşi dădură mâna fără entuziasm. Apoi Ter luă un geamantan, iar Ali îl ajută pe văr să îl ducă pe celălalt. Ei se amestecară în mulţimea călătorilor. Teoretic, nu prea aveau de ce să se teamă de un control, dar asemenea valize puteau oricând trezi suspiciuni... Ei traversară sala de aşteptare, apoi holul, şi se urcară pe scara rulantă. Ali Jafar întrebă gâfâind:

— Le lăsăm aici?

— Nu, ar putea fi ceva controale. La Komsomolskaia.

Ei răsuflară uşuraţi când se văzură pe peronul metroului. După ce merseră trei staţii, folosiră scările ultrarapide ale staţiei Komsomolskaia. Aceasta semăna cu o adevărată catedrală. Când ajunseră la primul nivel, se îndreptară către serviciul de bagaje. Cele două valize fură băgate în nişte casete care se închideau automat contra a două monede de câte douăzeci de copeici. Babkenovici îşi puse cheia în buzunar şi îşi frecă mâinile.

— Ce-ar fi să terminăm treaba lângă o ceaşcă cu ceai, propuse el.

Ali Jafar se uită la el neliniştit.

— Ai de gând să laşi totul aici?

Celălalt îl privi mirat.

— Da, de ce mă întrebi? Nimeni nu va umbla acolo.

Ei părăsiră staţia de metrou, îndreptându-se spre o cafenea unde băuturile erau servite în picioare. Chelneriţa era îmbufnată şi lălâie. Ei se grupară în jurul unei mese înalte. Vărul lui Petrossian se uită cu o privire pătrunzătoare la Ali Jafar.

— Ai banii?

— Da.

— Atunci, dă-mi-i!

— Dar...

— Eu îţi dau în schimb cheile. Pentru mine, treaba s-a terminat chiar acum.

Ali se revoltă brusc.

— Nu, nu se poate aşa... Nu am văzut nimic! De unde pot să ştiu că totul este în stare de funcţionare?

— Îţi spun eu că este, făcu simplu Babkenovici. Am verificat totul în amănunt înainte de plecare. Suntem doar oameni serioşi. Dacă nu vrei, îmi găsesc imediat alţi cumpărători. Numai când mă gândesc că un simplu Kalaşnikov costă şase mii de ruble... toate şmecheriile mele valorează greutatea lor în lingouri de aur.

— Nimeni nu are nevoie de şmecheriile tale, i-o tăie furios Ali.

Se făcu linişte. Apoi, în silă, Ali scoase din buzunar un plic mare şi umflat. Ter Petrossian îl înşfăcă imediat şi dispăru în direcţia toaletelor. După câteva minute, apăru cu o faţă radioasă.

— Totul este în perfectă ordine.

Vărul său scoase cheile de la bagaje şi le puse pe masă.

— Iată cheile şi noroc bun.

Ali Jafar îl privi întunecat la faţă.

— Dacă mă bagi în rahat, zise el, te găsesc oriunde te-ai afla şi te fac să-ţi înghiţi fuduliile...

Celălalt se bătu vesel cu palma peste buzunarul unde îşi pusese banii.

— Nici o grijă, prietene! Ştii doar unde mă găseşti. Strada Gavroşka, numărul 43, Erevan. Eu o întind cu primul avion, cu bănuţii mei frumoşi.

Apoi, cu un ton confidenţial, se aplecă şi îi spuse:

— Dacă însă ai de gând să vii, fii cu ochii-n patru. Noi, armenii tăiem fuduliile arabilor, dar ca să le dăm la porci...

Cu un hohot de râs homeric, el părăsi masa. Ali Jafar era alb ca hârtia. Dacă ar fi putut, i-ar fi tăiat pe loc gâtul. Şi când se gândea că a ajuns să ceară ajutorul unor mizerabili ca ăştia!

Ter Petrossian surâdea albastru. În afaceri, nu este bine să-ţi arăţi opiniile pe faţă.

— Nu-l băga în seamă, glumeşte doar, zise el împăciuitor.

— Sper ca marfa este în stare bună, mormăi el. Altfel, tu vei fi cel care va rămâne râde cu glas subţire.

Ali Jafar se putea considera satisfăcut. Nu-i mai rămăsese decât să facă ultimele pregătiri în legătură cu amplasarea materialului.

*

* *

Tânărul medic bărbos puse stetoscopul pe pieptul lui Malko, arborând un aer neliniştit. După ce pulsul acestuia urcase până la 170, inima dădea acum semne de oboseală. Cea de a doua imersie decursese prost. În circumstanţe normale, ar fi oprit totul imediat. Ordinele generalului Fanganov erau însă imperativ, şi nu avea de ales. În forul său interior, medicul simţea că ceva nu era în ordine. Dacă subiectul supus torturii ar fi ştiut ceva, ar fi mărturisit totul până acum.

Medicul schimbă o privire cu infirmiera care ridică o pleoapă a victimei lor. Situaţia era elocventă. Chiar şi el era neajutorat. Victima nu mai reacţiona deloc. El se mai aplecă o dată asupra lui Malko şi îi spuse:

— Dacă nici de data asta nu vorbeşti, nici că te mai scoli de aici.

Malko nu avu nici un reflex. El îşi adunase ultimele resurse interioare pentru a combate panica ce începea să-l cuprindă.

Torţionarul său se uită la ceas. Îi era foame. Dacă nu începea treaba imediat, risca să nu mai găsească cârnaţi la cantină.

— Să începem, hotărî el. El a vrut-o!

Infirmiera umplu seringa, ştiind prea bine ce va face. Necunoscutul pe care îl aveau în faţă urma să se stingă sub ochii lor.

Capitolul XIV

Timp de două ore, John Packard lucră pe un terminal de calculator conectat la Centrala de la Langley. Schimbul de mesaje fusese intens de îndată ce părăsise sediul din strada Petrovka. Evaluările finale ale şefilor de la Langley coincideau cu concluzia la care ajunsese şi el. KGB-ul, dintr-un motiv pe care nu îl ştia încă, îi sechestrase pe Malko, convins că acesta ştia mult mai mult decât pretinsese. Era vorba de numele ruşilor implicaţi în complotul organizat împotriva lui Mihail Gorbaciov. Odată ce exista această presupunere, tot ceea ce decurgea de aici nu era deloc de bun augur. După ce îşi asumaseră riscul de a-l interoga, era foarte puţin probabil că îl mai puteau elibera. Malko risca deci să sfârşească într-o baie de acid, sau la fel ca Paul Wallengerg[23], să dispară pentru totdeauna într-una din ultimele insuliţe ale Arhipelagului Gulag.

Din păcate, CIA nu avea prea multe mijloace de a face presiuni asupra KGB-ului. Orice demers diplomatic normal era sortit de la început eşecului. Ameninţările nu ar fi avut nici un efect, iar acţiunile legale erau pur şi simplu de domeniul visului.

Tot rumegând în minte aceste triste constatări, John Packard avu deodată o idee. Nu era sigur dacă va merge, dar treaba merita o încercare. După ce îi consultase pe şefii de la Langley, dăduseră undă verde cu un mare entuziasm şi deblocaseră codul de acces la informaţiile clasate „eye only” pentru şeful Centralei CIA de la Moscova.

Cu mânecile suflecate, acesta se dedică unei munci de furnică. Verifică cu lux de amănunte o sumedenie de date până ce consideră că a obţinut ce avea nevoie. O singură eroare strecurată în tot eşafodajul construit de el şi manevra sa s-ar fi putut întoarce împotriva sa şi ar fi pecetluit pentru totdeauna soarta lui Malko...

Pentru ultima dată, el verifică datele obţinute. Apoi, luă legătura cu Langley şi, pe o linie directă protejată, dezvălui planul făcut. Cinci minute mai târziu, un alt mesaj codat îi dădea dezlegare. El îşi turnă o porţie de Johnny Walker numai cu cuburi de gheaţă – orice tip de apă minerală era de negăsit în Moscova – lăsă alcoolul să-şi facă efectul şi să-i insufle o

[23] *Diplomat suedez răpit de ruşi în 1945 şi dispărut de atunci (n.a.).*

oarecare euforie, apoi puse mâna pe telefon.

Generalul Fanganov era şi de astă dată în deplasare.

Secretara generalului Kotov se scuză cu o politeţe exagerată: generalul tocmai fusese chemat grabnic la Kremlin.

Alte două contacte avură acelaşi rezultat. John Packard începu să transpire: nu se aşteptase să întâlnească astfel de piedici. Şi totuşi, trebuia să se întâlnească cu unul dintre omologii săi sovietici. Timpul nu mai suferea nici o amânare. Amestecând cuburile de gheaţă în pahar, îşi storcea creierii în căutarea unei soluţii. Cum să intre în legătură cu KGB-ul? Nu putea să meargă la poarta imobilului din strada Dzerjinski.

Brusc, amintindu-şi de un articol din presa recentă, fu luminat de o idee.

— Rose, strigă el, găseşte-mi imediat numărul de acum cinsprezece zile din „Noutăţi din Moscova”.

Secretara reveni după un sfert de oră cu numărul cerut. În pagina a opta, găsi ceea ce căuta. Nu-i mai trebuia decât să sune la 224 48 484.

I se răspunse la cel de al treilea apel.

— Aici, colonel Igor Prolin.

— Colonele, dumneavoastră sunteţi ofiţerul care răspunde de relaţiile publice în cadrul KGB-ului?

— Da, răspunse rusul. Cine sunteţi?

— Sunt John Packard, răspunse americanul. Şeful Centralei CIA din Moscova.

Urmă o scurtă pauză la celălalt capăt al firului. Era clar că interlocutorul nu se aşteptase la un asemenea apel. Apoi răspunse cu o voce ceva mai respectuoasă:

— Ce pot face pentru dumneavoastră, *gospodin* Packard?

— Mă aflu în posesia unei informaţii extrem de importante privind securitatea de stat şi mi-ar face plăcere să pot lua legătura cu şefii dumneavoastră ierarhici, anunţă americanul cu un calm desăvârşit.

Urmă un nou interval de tăcere. Rusul se întreba cu siguranţă dacă nu are de-a face cu un nebun sau cu un glumeţ... Cu toate acestea, continuă să-l chestioneze cu o voce plină de curtoazie:

— Puteţi să ne spuneţi mai precis despre ce este vorba?

— Desigur. Unul dintre serviciile dumneavoastră, mai precis, Al Şaptelea Directorat, se ocupă în prezent de anchetarea unui proiect de atentat împotriva lui Mihail Sergheievici Gorbaciov, pus la cale de către un grup de străini şi de câţiva sovietici de la cele mai înalte niveluri, aparţinând organelor dumneavoastră.

Packard dădea toate aceste detalii pentru a-l obliga pe colonelul Prolin să primească provocarea.

Ofiţerul KGB simţi că se sufocă.

— Este vorba de o provocare, *gospodin*? Eu nu mai pot continua această conversaţie. Cine sunteţi? De unde sunaţi?

— V-am spus deja cine sunt, răspunse americanul cu un ton sec. Iată numărul de la linia mea directă: 205 8409. Serviciile dumneavoastră îl cunosc de altfel foarte bine, chiar dumneavoastră mi l-aţi instalat. Anunţaţi-l pe unul dintre şefii dumneavoastră să mă sune de urgenţă. Este vorba de o problemă de viaţă şi de moarte. Şi vă sfătuiesc să nu vă răzgândiţi, deoarece consecinţele ar putea fi extrem de neplăcute.

El închise telefonul înainte ca interlocutorul său să poată să spună vreo vorbă. Colonelul Igor Prolin se şi repezea la *vatruşka*[24].

Packard se răsfăţă cu un al doilea pahar plin cu Johnny Walker, apoi se adânci în lectura revistei *Sports Illustrated,* ca să mai omoare timpul.

*

* *

Telefonul de pe linia directă sună exact peste douăsprezece minute. Vocea plină de căldură a generalului Alexei Fanganov îl anunţă:

— Tocmai m-am întors din împrejurimile Moscovei. Mi s-a raportat că un cetăţean, care s-a dat drept dumneavoastră, ar fi povestit nişte lucruri cam bizare...

— Chiar eu am sunat, confirmă John Packard. Tocmai l-am descoperit pe „corespondentul” sovietic al lui Ali Jafar. Cel care a comandat atentatul contra lui Mihail Gorbaciov.

— A, bun. Şi cine este?

Tipul avea tupeu, nu glumă! John Packard reuşi să-şi păstreze calmul.

— Aş fi nespus de încântat să vă spun personal despre ce este vorba.

Urmă un moment de linişte. Apoi, Fanganov propuse:

— Doriţi să veniţi la noi, în piaţa Dzerjinski?

— De ce nu aici, la noi?

— Acest lucru este cam dificil, recunoscu rusul.

— Atunci, vom alege un teren neutru, propuse şeful Centralei

[24] *Telefonul guvernamental (n.a.).*

CIA. Ce părere aveţi de barul hotelului *Savo*y?

— Când?

— Imediat, dacă se poate.

*
* *

Generalul Fanganov era deja la barul de la *Savoy* când John Packard ajunse acolo. Rusul venise pe jos de la sediul său din piaţa Dzerjinski. Era însoţit de un bărbat pe care îl prezentă ca fiind Ilici Luvienko, fără să specifice cu ce anume se ocupa acesta. Pentru o afacere de o asemenea importanţă, el fusese nevoit să ceară asistenţa unui agent al KGB-ului din secţia de contraspionaj. Cei doi sovietici îşi ascundeau nervozitatea sub o mască bonomă. Ei aşteptară până ce barmanul se îndepărtă cu comanda lor, apoi începură discuţia. John Packard îl privi zâmbind pe general.

— Generale, spuse el fără nici un preambul, vreau să vă propun un târg. Eu cunosc numele omului dumneavoastră care l-a recrutat pe Ali Jafar. Este vorba de un ofiţer superior şi, în acelaşi timp vă pot oferi toate probele necesare. În schimbul acestei informaţii, vă cer eliberarea imediată a domnului Malko Linge.

Generalul sovietic protestă energic:

— Dar domnul Linge nu a fost arestat de serviciile noastre şi nici de vreun alt organ de securitate.

John Packard simţi cum îi sare muştarul. El se aplecă spre cei doi şi spuse furios:

— Desigur că nu a fost arestat. A fost răpit şi aţi încercat să-l faceţi să vorbească. Însă, potrivit informaţiilor pe care le am, el nu ştie adevărul. Ali Jafar a comunicat numele sovieticului numai ofiţerului CIA de la Viena. Este adevărat că v-am minţit. Noi aveam o pistă pentru a da de Ali Jafar la Moscova. Dar această pistă a dispărut odată cu asasinarea lui Said Ghanari.

— Şi de ce aţi procedat în acest mod? nu se putu abţine generalul Fanganov să întrebe.

— Acestea au fost ordinele primite de la şefii mei, îi tăie vorba John Packard. Voiam să vă dăm pe mână afacerea rezolvată gata. Şi acum, vreau să ştiu dacă vă interesează povestea mea.

Cei doi interlocutori păstrară câteva minute de tăcere. Era clar că generalul sovietic era strâns cu uşa. El îşi trecu mâna prin păr şi spuse:

— Mai întâi trebuie să dau un telefon.

El se ridică de la masă şi dispăru în direcţia vestiarului,

lăsându-i pe Nici Luvienko şi pe John Packard să se uite unul la celălalt ca doi câini de porţelan. După cinci minute, reveni la masă şi se instală în faţa şefului Centralei americane.

— Am fost autorizat să tratez cu dumneavoastră, spuse el fără nici un fel de comentarii în plus. Vă ascult.

John Packard clătină însă din cap.

— *Tavarişci gheneral,* dumneavoastră mă trataţi ca pe un imbecil. Eu vă propuneam un schimb. Înainte de toate, doresc să-l recuperez *viu* pe domnul Malko Linge. Viu şi în bună stare, sper.

Rusul ridică uşor din umeri.

— Domnule Packard, noi...

— *Bullshit!* ripostă americanul. Ne aflăm în aceeaşi afacere şi poate că nici eu nu aş fi procedat altfel decât dumneavoastră.

— Atunci, ce propuneţi?

— Aduceţi-mi-l pe Malko Linge la ambasadă. Eu rămân cu dumneavoastră. Imediat ce voi avea certitudinea că este viu şi sănătos, vă voi da toate informaţiile de care dispun.

Din nou se lăsă liniştea. Apoi generalul se sculă, de data aceasta mai ţeapăn ca prima dată.

— Mă duc să raportez.

O nouă aşteptare urmă, având ca singură distracţie contemplarea meselor goale din restaurant şi a plafonului vopsit. John Packard ajunsese la a şasea ţigară. Ilici Luvienko privea la stucaturile aurite ale pereţilor ca şi cum ar fi avut în faţa ochilor bustul aurit al lui Lenin. Generalul Fanganov reveni cu o figură la fel de impasibilă.

— Nu-l vom aduce la ambasadă, ci în camera sa de la hotelul *Mejdunarodnaia.*

John Packard încuviinţă.

— De acord. O voi trimite pe secretara mea acolo. Imediat ce îl va vedea, vom începe. Credeţi că are nevoie de un tratament medical?

Rusul se făcu că nu aude. John Packard merse la rândul său la o cabină telefonică.

*

* *

O tăcere grea se aşternu peste cei trei bărbaţi. Mai mult de o jumătate de oră se scurse de la telefonul dat de Packard. Toate tentativele de conversaţie se soldaseră cu un eşec total. Barmanul care răsări lângă ei pe neaşteptate îi făcură să tresară.

— *Gospodin* Packard?

Şeful Centralei CIA se repezi spre telefonul public scos din furcă aflat în faţa vestiarului. Vocea liniştitoare a Rosei Simpson, secretara sa, îi puse parcă balsam pe inimă.

— Tocmai a sosit, îl anunţă ea. A fost adus de doi bărbaţi.

— În ce stare se află?

— Ei, nu este într-o stare prea strălucită, dar am avut grijă să-l aduc şi pe doctorul ambasadei; el i-a făcut un control rapid şi nu a constatat nimic grav în afară de ingerarea mai multor droguri al căror efect s-a atenuat şi se pierde pe măsură ce vor fi eliminate din organism. Nu s-a observat nici cea mai mică rănire sau vânătaie. Se văd doar urmele injecţiilor.

— Rămâi lângă el, spuse John Packard.

El se întoarse la bar, ascunzându-şi satisfacţia, şi se aşeză. Cei doi ruşi se năpustiră asupra lui ca nişte vulturi.

— Acum vă ascultăm.

John Packard îşi deschise servieta şi scoase din ea un dosar subţire. Îşi scoase apoi ochelarii, îi puse şi începu să citească.

— Ali Jafar a fost contactat la început de unul dintre ofiţerii dumneavoastră din Primul Directorat, un maior Vădim Drujinin, originar din Baku, care vorbeşte la perfecţie limba arabă. Contactul a durat din 1982 şi până în 1984, la Beirut.

— Care este natura raportului dintre ei?

Ilici Luvienko fusese cel care întrebase.

— Prin intermediul lui Ali Jafar, Drujinin era la curent cu operaţiunile secrete ale anumitor grupuri de palestinieni. Asta nu este însă totul. Drujinin avea o amantă, o anume Leila Fatwa. Aceasta era extrem de exigentă, iar el a avut nevoie de bani ceva mai multişori.

Packard ridică privirea. Cei doi securişti îi sorbeau cuvintele.

— Datorită lui Ali Jafar, el a putut să câştige ceva mai bine. Şi, asta pentru că a deturnat anumite cantităţi de arme destinate OEP-ului în favoarea miliţiei libaneze. Era suficient să umfle comanda la plecare. În acest fel, cei doi au ajuns complici Activitatea lor a continuat timp de mai multe luni. Aş putea să vă arăt date exacte în legătură cu livrările făcute şi cu adevăraţii lor destinatari.

Generalul Alexei Fanganov înghiţi în sec şi întrebă cu o voce ce arăta că abia se mai stăpâneşte:

— Ce a mai urmat după asta?

— Vădim Drujinin a părăsit Beirutul ca să-şi ia în primire postul la Teheran. A rămas însă în continuare în contact cu Ali

Jafar, fără să raporteze acest lucru superiorilor săi. Noi ştim că cei doi s-au întâlnit o dată la Teheran, unde venise Ali Jafar. În ultimele luni, acesta din urmă s-a aflat la mare strâmtoare, fiind vânat de ucigaşii plătiţi ai OEP-ului. Fiind încolţit, s-a refugiat la Viena. De aici, a trimis un SOS lui Vădim Drujinin, care între timp se reîntorsese la Moscova.

— Cum? întrebă Ilici Luvienko.

— El avea adresa personală a lui Drujinin, care tocmai îşi cumpărase un apartament pe Kutuzovski Prospekt. Drujinin a reactivat atunci contactul său. Când a trebuit să vină la Praga ca să inspecteze *rezidentura,* el l-a întâlnit pe Ali Jafar în secret. Cu această ocazie, i-a propus el să se instaleze în Uniunea Sovietică organizând în schimb atentatul împotriva secretarului general Mihail Gorbaciov. Ali Jafar a intrat în Uniunea Sovietică cu un paşaport fals ale cărui date nu îmi sunt cunoscute. Până acum patru zile, el a locuit la prietenul şi complicele său, Said Ghanari, a cărui adresă vă este cunoscută. După această dată, nu mai ştiu unde se află. Dar Vădim Drujinin ştie cu siguranţă.

John Packard tăcu. Pe faţa generalului rus nu se mişca nici un muşchi, dar se vedea că este cuprins de durere dublată de mânie.

— Vă mulţumesc, făcu el cu o voce sugrumată. Voi încerca să verific toate aceste date.

— Poftim, zise John Packard întinzându-i dosarul. Sunt ale dumneavoastră.

Generalul Fanganov împături documentele şi le puse în buzunar.

După ce îşi dădură mâna, cei trei se despărţiră în faţa vestiarului.

John Packard se îndreptă spre maşină simţind nevoia de a sări în sus de bucurie. Sentimentul acesta era neobişnuit, dar tocmai trăsese în piept KGB-ul.

*

* *

Oglinda de deasupra chiuvetei reflecta imaginea ochilor săi încercuiţi de un albastru extrem de pal. Malko îşi umezi buzele uscate. Simţea cum capul îi vâjâie şi o senzaţie dureroasă stăruia în cutia craniană. Se simţea destul de bizar, de parcă era încă rupt de realitate. În ciuda tuturor eforturilor, nu reuşea încă să-şi amintească ce se petrecuse cu el, în afara injecţiilor. Chiar înainte de a fi eliberat, îi făcuse ultima injecţie. Infirmiera afirmase că este vorba de un întăritor. Dar el nu era aşa de

sigur că e adevărat... îşi privi antebraţul şi văzu câteva pete roşii, singurele vestigii ale torturii la care fusese supus. Restul era amintirea unui coşmar din care tocmai se trezise. Frânturi de senzaţii şi de imagini incoerente ce erau pe cale de a se şterge din memoria sa.

Câteva bătăi în uşă avură darul de a-l aduce cu oarecare întârziere la realitatea imediată. Îşi puse un prosop în jurul coapselor şi deschise uşa. John Packard, care nu era de felul său o persoană expansivă, îl strânse brusc la piept.

Ei se aşezară în fotolii cu faţa către râul Moscova. Malko încruntă sprâncenele.

— În ce zi suntem azi?

— Luni seară.

— Luni! Aveam impresia că am zăcut opt zile acolo.

— Povesteşte-mi tot ce ţi s-a întâmplat.

Cu discreţie, Rose Simpson pusese un mic magnetofon pe pat. Malko povesti pe scurt doar momentul în care fusese răpit şi i se făcuseră injecţiile. Restul era în negură. John Packard clătină din cap.

— Ultima injecţie a fost cu drogul care declanşează un fel de amnezie. Este vorba de aminazină. L-au mai utilizat şi cu alte ocazii. Are darul de a şterge amintirile recente ca şi cum ai şterge o bandă de magnetofon.

— Cum de aţi reuşit ca să mă recuperaţi? întrebă Malko.

— I-am păcălit un pic. Altfel, descreieraţii ăştia ar fi fost în stare să vă lichideze. Le-am pus pe tavă exact ce doreau să ştie: adică numele ofiţerului sovietic implicat în proiectul de atentat.

— Îl ştiaţi? întrebă Malko stupefiat.

Şeful, Centralei CIA rânji.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar am cotrobăit un pic prin arhivele aflate în reţeaua noastră şi am cernut toate datele despre contactele lui Ali Jafar cu oamenii din KGB şi GRU. Din fericire, am descoperit vinovatul perfect. Este un ofiţer din KGB, care a făcut nişte coţcării la Beirut, împreună cu Ali Jafar, pentru un ban în plus. Unul dintre informatorii noştri din OEP ni l-a pus pe tavă. Am mai adăugat şi eu ceva sare şi piper după ce m-am asigurat că tipul era la Moscova şi l-am servit cald...

— Şi au înghiţit povestea asta?

— După cum vedeţi.

Malko nu putea să-şi creadă urechilor. Credulitatea KGB-ului întrecuse orice limită.

— Au înghiţit totul pentru că numele rusului este punctul vital

pentru ei. În plus, şi-au dat seama că nu ştiaţi nimic. Altfel nu aş fi reuşit.

— Bravo!

Malko simţi o uşoară părere de rău pentru nefericitul ofiţer rus care căzuse în propria lui plasă.

— KGB-ul nu va întârzia să afle adevărul, remarcă el. Iar atunci, se vor dezlănţui cu adevărat, atât împotriva dumneavoastră, cât şi a mea...

— M-am gândit la treaba asta, spuse americanul. Dar va trebui să fim pregătiţi ca să parăm lovitura şi să vă salvăm pielea. Pentru moment, să lăsăm lucrurile până mâine dimineaţă, când veţi fi mai întremat.

*
* *

Soarele strălucea vesel deasupra Moscovei. În afara unei senzaţii vagi de ameţeală, Malko îşi revenise aproape complet. El coborî din taxi şi pătrunse în Ambasada americană unde era aşteptat la intrare de John Packard.

— Aveţi ceva noutăţi? întrebă Malko.

— Nu, dar în curând voi avea.

Cum intrară în birou, el o rugă pe Rose să-l sune pe generalul Fanganov. De data asta, îl găsi imediat. După banalităţile de rigoare, şeful centralei îl întrebă pe un ton neutru:

— Aţi putut verifica informaţiile primite de la mine?

După liniştea care se aşternu, el avu impresia că nu va primi nici un răspuns, dar în cele din urmă, Fanganov spuse cu o voce calmă:

— În parte, da. Persoana în cauză a mărturisit.

Malko, ce urmărea conversaţia prin difuzor, abia putea să creadă. După ce închise telefonul, John Packard se întoarse către el cu un aer triumfător.

— Este fantastic! Aţi auzit?

— Să fi ales din întâmplare chiar pe cine trebuia?

— Nimic nu este imposibil, dar oricum, tipul a recunoscut probabil ceea ce era adevărat din versiunea noastră, adică escrocheriile lui libaneze. Bietul de el nu-şi dă seama că îşi sapă groapa. Confirmând spusele noastre în privinţa afacerilor sale oneroase, dă credibilitate şi celeilalte părţi a poveştii noastre. De acum încolo, nu-i vor mai da pace. Cel puţin pentru moment o să vă lase liniştit! Sunt acum convinşi de faptul că nu ştiţi nimic în legătură cu omul care poate să-i ducă pe urmele lui Ali Jafar.

— Din păcate, nu pentru mult timp!

Americanul îl privi pe Malko în ochi.

— Bineînţeles, noi ştim că adevăratul vinovat se află încă în libertate şi că maşina infernală a început numărătoarea inversă. Imaginaţi-vă că ar avea loc atentatul. KGB-ul ne-ar face direct răspunzători, spunând că i-am pus în mod expres pe o pistă falsă. Aşadar, în timp ce ei se mai distrează încă cu prada lor, noi trebuie ca, vrând-nevrând, să descoperim adevărata filieră.

— Care noi?

— Noi, adică eu, dumneavoastră! preciză John Packard, cu un surâs dezarmant. Altfel, amândoi riscăm să ne încheiem sejurul moscovit punându-ne capăt vieţii.

Capitolul XV

Ca întotdeauna, pe strada Arbat nu puteai să te mişti de atâta lume câtă era. Moscoviţilor le plăcea la nebunie să hoinărească pe unica stradă pietonală din oraş, care începea de la restaurantul *Praga* din Kalinina Prospekt, şi se termina în Smolenski Bul'var, traversând unul dintre cele mai vechi cartiere ale Moscovei. Aici îşi dădeau întâlnire în permanenţă caricaturişti, portretişti ce îşi etalau şevaletele peste tot, precum şi numeroşi vânzători de tablouri, de matrioşka, de obiecte lăcuite, despre care pretindeau că ar fi vechi. Toţi aceştia îşi prezentau marfa în faţa vitrinelor prăfuite ale magazinelor de stat goale, care se înşirau pe cele două laturi ale străzii.

Câteva depozite de mărfuri adăugau o savoare specială acestei faune, atrăgând străinii în căutare de obiecte rare, practic de negăsit. Ei erau o pradă uşoară pentru hoţii de buzunare care bântuiau prin Arbat în căutare de valută.

Malko cutreiera printre oamenii înfofoliţi în mantale fără formă, cu şepci sau cu căciuli trase peste urechi. Timpul se înrăutăţise brusc. Cerul albastru al dimineţii se acoperise cu nori grei de plumb şi fulgi mari de zăpadă începuseră să cadă în linişte peste mocirla de pe jos. Umezeala dădea un aspect şi mai trist faţadelor decrepite ale clădirilor vechilor imobile, zugrăvite cu o vopsea de culoare ocru spălăcit. Malko îşi încetini paşii, examinându-i cu atenţie pe vânzătorii instalaţi în faţa bătrânei case Puşkin, transformată într-un muzeu modest. Cei mai mulţi vindeau miniaturi naive şi cutii de lemn lăcuit. El îşi ridică gulerul hainei din blană şi continua să caute.

Arbat era singurul loc unde ar fi putut să dea de urma Alonei şi de prietenul ei, pictorul Valeri. Cea mai mare parte a artiştilor „liberi" îşi vindeau marfa la sfârşitul de săptămână în Ismailovo, iar în timpul săptămânii, pe strada Arbat. Dacă reuşea să pună mâna pe Alona, ar mai fi avut o minusculă şansă de a da de urma lui Ali Jafar. Said Ghanari fusese ucis tocmai pentru că voise să-l ajute urmând această pistă, deci sigur era cea bună...

El continuă să meargă, croindu-şi cu greutate drum prin mulţimea de gură-cască. Un grup de japonezi se fotografiau alături de un uriaş urs cafeniu împăiat, iar mai departe, se întindea o coadă de mai mult de douăzeci de metri în faţa unei

barăci la care se vindeau cârnaţi de origine incertă. Adevărul era că oriunde se găsea ceva de mâncare, ruşii se îmbulzeau imediat.

Malko îşi plimbă privirea pe un şir de icoane, copii după icoanele vechi ruseşti, fiind imediat înhăţat de un tânăr cu fes roşu care îi strecură la ureche:

— Cinci mii de ruble. Sau preferaţi în *dolari*?

Malko plecă mai departe străbătând Arbatul în zigzag. Mulţimea era atât de compactă, încât nu reuşea să cuprindă cu privirea cele două laturi ale străzii în acelaşi timp. Nu putea nici să-şi dea seama dacă are în spate vreo codiţă de-a KGB-ului. Potrivit spuselor lui John Packard, aceştia încetaseră de a-l mai urmări.

Înainte de a pleca de la hotel, dorise să o întâlnească pe Zvetlana Zorin ca să-i „mulţumească”, dar dădu doar peste robotul pe care nu lăsă nici un fel de mesaj. La ce bun? Erau iar separaţi în două universuri aflate la distanţă de ani-lumină...

Câteva clipe, se opri în faţa vitrinei unui magazin ce vindea doar aparate vechi de fotografiat, apoi îşi reluă drumul. Ajunsese aproape de jumătatea Arbatului. Deodată, privirea îi fu atrasă de un uriaş tablou sprijinit de o vitrină goală. El reprezenta două păsări negre ce atârnau într-o spânzurătoare. Cu inima bătând puternic, el se apropie şi descoperi silueta deşirată a lui Valeri, prietenul Alonei. Cu un fes pentru schi îndesat până peste urechi, el mânca cu poftă un sandviş cu brânză.

Grupul de japonezi răsări în spatele lui Malko exact în acelaşi moment, gesticulând şi vorbind cu glas tare, fapt ce atrase atenţia lui Valeri. Atunci, el îl văzu pe Malko.

*

* *

Lunganul înghiţi o bucată enormă de pâine care era cât pe ce să-i rămână în gât!

— *Gospodin!*

El i se adresase lui Malko, iar acesta nu mai avu timp să se facă nevăzut. Făcu un pas spre pictor, care îi întinse mâna surâzând, apoi, cu un ton plin de reproş, îi spuse:

— Nu aţi mai venit să-mi vedeţi pânzele!

Malko rămase mut timp de o fracţiune de secundă. Valeri habar n-avea încă cine era şi ce se petrecea în jurul său! Asta, da, surpriză! Bucuros de această şansă neaşteptată, el îi spuse pictorului zâmbind:

— Asta din cauza prietenei dumneavoastră, Alona. Nu m-a aşteptat la întâlnirea fixată, iar eu nu am putut pătrunde în clădire din cauza codului de la intrare.

Valeri scutură furios din cap:

— Eram sigur! Alona nu ştie ce înseamnă o oră de întâlnire. A uitat cu siguranţă ori a venit cu două ceasuri mai târziu. Aşteptaţi, vă rog, o clipă...

Japonezii păreau extrem de interesaţi de păsările spânzurate. Discutau aprins scoţând ţipete de încântare. Apoi începu o discuţie dificilă. Zăpada începuse să se aştearnă în strat gros, iar pictorii îşi strângeau bagajele ca să plece. Cu coada ochiului, Malko vedea cum Valeri număra vesel nişte bancnote de o sută de dolari. Rusul îşi întoarse spre Malko ochii săi miopi.

— Am stat destul şi mai şi ninge. Nu aveţi timp să veniţi acum cu mine să-mi vedeţi pânzele?

Malko se uită la ceas, prefăcându-se că e grăbit.

— Da, acceptă el. Cred că am puţin timp.

Nevenindu-i încă să creadă că are un asemenea noroc, Valeri începu să-şi strângă celelalte două pânze rămase.

— Aveţi ocazia să o certaţi pe Alona. Ea mă aşteaptă la atelier unde avem o şedinţă de pozat. Să mergem.

Ei se îndreptară către Smolenski Bul'var, iar Valeri se grăbea să traverseze ca să ajungă la staţia de metrou Smolenskaia.

— Mai bine opriţi un taxi, sugeră Malko.

— Pe o vreme ca asta, sunt ocupate toate, obiectă pictorul.

Fără să ţină cont de observaţia acestuia, Malko înaintă către marginea trotuarului scoţând din haina de blană un pachet de Marlboro. Treizeci de secunde mai târziu, o Volgă tăie Smolenski Bul'var în diagonală, stropind cu noroi din cap până în picioare câţiva trecători zgribuliţi, şi se opri exact în faţa lui Malko. Pachetul alb cu roşu era magic. În faţa privirilor resemnate ale celorlalţi virtuali clienţi, cei doi se suiră în Volga.

Taxiului îi trebui o jumătate de oră ca să ajungă în strada Ruzakovskaia, derapând adesea pe pământul îngheţat. Valeri Smirnoff formă codul pe care Malko îl memoriză imediat şi intrară în clădirea veche. O vechitură de ascensor îi duse până la etajul şase.

Două femei de serviciu, cu basmale pe cap, măturau scara care era respingător de murdară. Valeri Smirnoff o luă înainte pe coridorul strâmt şi întunecat şi se opri în faţa unei uşi care avea montată pe ea mai multe sonerii. Pictorul zise, râzând:

— Nici una dintre ele nu funcţionează!

Amândoi intrară pe un alt culoar destul de întortocheat şi murdar, care deservea ceea ce, cu un secol în urmă, fuseseră camerele personalului de serviciu. Duhnea a urină, a varză şi a usturoi... în cele din urmă, Valeri băgă cheia într-o broască şi se dădu în lături pentru a-l lăsa pe Malko să treacă înainte.

Acesta trebui să se strecoare pe o uşă mică, într-un hol supraîncărcat cu tot felul de lucruri, care dădea într-un atelier cu un tavan foarte înalt, luminat de o plafonieră. Malko cuprinse cu o singură privire locul acela insolit. Peste tot, domnea o dezordine îngrozitoare. Mobilele erau îngrămădite unele peste altele, tablouri nenumărate stăteau în vrafuri pe jos sau atârnate pe unde se nimerea. Din tavan atârnau tot felul de obiecte, iar în mijlocul atelierului, pe un reşou aprins, pus pe două cărămizi, bolborosea nişte apă într-un ceainic deformat.

Cu spatele întors la Malko, Alona stătea aşezată pe un scăunel. Părul ei roşu i se revărsa pe spate. Avea pe ea numai sutienul şi un slip. În acel moment, ea încerca să picteze un ou cu o pensulă extrem de fină. Alături de ea, pe un pat de campanie, stătea lungit un bărbat.

Auzind paşi în spatele ei, fata se întoarse şi rămase pironită cu pensula în aer, când îl recunoscu pe Malko. Valeri reuşi să găsească un colţişor gol ca să-şi aşeze pânzele şi îşi scutură, zăpada de pe căciulă.

— Uite pe cine am întâlnit în Arbat! Nu mi-ai spus că i-ai tras clapa duminică.

Alona deschise gura şi apoi o închise fără să poată scoate o vorbă. Era albă la faţă. Ea lăsă jos pensula şi îşi puse un halat de molton înainte ca să poată articula:

— A, da, este adevărat! Îmi pare foarte rău.

Fata îşi ferea privirile de Malko. Bărbatul lungit pe patul de lângă ea se ridică şi, privindu-l pe Malko, mormăi în ruseşte:

— Cine este tipul ăsta?

Avea părut foarte negru şi pielea oacheşă. Era probabil originar din sudul Rusiei. Alona se întoarse brusc spre el.

— Este un cumpărător străin, Ter, dar vorbeşte foarte bine limba noastră.

Era clar faptul că îl punea în gardă. Malko reuşi să rămână extrem de calm. „Ter” era cu siguranţă numele misteriosului armean care îi telefonase lui Ali Jafar. Petrossian! Nu era un prenume obişnuit. Se pare că prinsese peştele cel mare! Bărbatul se ridică în picioare, îşi trase cizmele în picioare şi îl privi cu intensitate pe Malko, care îl salută cu o înclinare a

capului. Acesta găsi o canapea desfundată şi se aşeză. Lucrurile nu se petreceau chiar aşa cum visase. Armeanul era făcut din alt aluat. Degaja un aer dur, periculos. Intrarea intempestivă a lui Malko în atelier îl surprinsese peste măsură, dar nu exterioriza nimic. Ca să mai destindă puţin atmosfera, Malko spuse:

— În sfârşit, pot să vă admir lucrările.

Tânăra rusoaică se tulbură, strângându-şi halatul în jurul ei ca şi cum ar fi încercat să se apere.

— Eu am vândut aproape tot, spuse ea. Din cauza asta nu am mai venit la întâlnire. Abia peste vreo lună o să mai am ceva de vânzare. Am, de fapt, o grămadă de comenzi.

— Dar asta ce-i? întrebă Malko.

Tocmai descoperise un şir de ouă superbe, aliniate în spatele divanului.

Înroşindu-se, Alona se bâlbâi:

— Astea sunt din colecţia mea personală, nu le vând. Iar acum, trebuie să-i pozez lui Valeri.

— Îmi place foarte mult ce pictează el, spuse Malko.

Flatat, tânărul pictor spuse repede:

— Aţi putea rămâne aici în timp ce pictez, dacă vă face plăcere.

— Valeri, nu cred că este nimerit... protestă cu glas slab fata.

Pictorul îi zâmbi cu cinism.

— Hai, că doar nu eşti o *staruşka*[25]*?*

Fără să mai bage în seamă ifosele Alonei, el aranjă o pânză goală pe şevalet. Alona mai clocoti de indignare câteva secunde, apoi îşi scoase halatul şi se aşeză pe taburet, scoţându-şi şi sutienul. Malko nu putu să nu o privească. Sânii fetei nu se lăsară nici un milimetru. Ce frumoasă era tinereţea!... Cu ochii verzi fixaţi la zăpada care se cernea din belşug afară, ea îşi încrucişă picioarele, bosumflată. Valeri picta deja cu largi mişcări ale pensulei...

Ter îşi pusese deja canadiana, făcu un semn din cap către fată şi ieşi din încăpere. Malko întrebă cu un glas nevinovat...

— Şi el este tot pictor?

— Da, răspunse Alona, înainte ca Valeri să poată deschide gura. A venit din Armenia ca să-şi vândă pânzele aici. Cum nu are un apartament în Moscova, îl găzduim la noi în atelier pentru câteva zile.

Ea spusese totul dintr-o răsuflare, confirmând presupunerile

[25] *Fată bătrână (n.a.).*

lui Malko. Era vorba de unul dintre complicii lui Ali Jafar.

În atelier era o căldură sufocantă. Stropi grei de transpiraţie curgeau între sânii Alonei, care se frământa încurcată în timp ce Valeri o picta cu furie. Malko se întreba ce avea să mai urmeze. Era absolut necesar să rămână singur cu Alona. Dorea să afle ce rol juca ea în toată povestea asta. Cu cine vorbise ea oare despre el? Timocek şi Kulaghin nu erau decât nişte unelte. Bărbatul pe care îl cunoştea ea era cu siguranţă mult mai aproape de iţele complotului.

*
* *

— Trebuie să facem ceva!

Aplecat înainte, Ter Petrossian, cu ochii săi negri strălucind de furie, părea că vrea să-l hipnotizeze pe Igor Vartanian la care venise cu câteva minute mai devreme.

— Ce anume? întrebă acesta cu un ton calm, pregătindu-se să soarbă din ceaiul negru.

— Trimite-l pe Vladimir.

Spunând asta, el îşi trecu degetul peste gât, cu un gest destul de expresiv. Ceaşca cu ceai din faţa sa era neatinsă. El mai gâfâia încă după ce alergase într-un suflet până la micul apartament situat deasupra unui depozit de marfă de pe strada Arbat.

— Nu ştiu unde se află în clipa asta, spuse Vartanian. Tocmai se pregătea să facă un tur al restaurantelor.

Vladimir Timocek trebuia să încaseze lunar bani de la restaurantele din teritoriul aflat în „grija” lui. Şi cum votca îi plăcea la nebunie, la sfârşitul turneului său de afaceri, el se întoarse beat turtă, dar nu mai puţin periculos.

— Ticălosul de tunisian ne-a turnat! Acum tipul ăla m-a văzut şi ştie unde locuiesc. Nu trebuie să mai iasă viu de acolo. Unde este Ali?

— Alături.

— Du-te şi cheamă-l.

Fără tragere de inimă, Vartanian se duse să-l aducă pe Ali Jafar, care apăru cu ochii umflaţi, nervos şi agresiv. Din momentul în care fusese obligat să plece de la Said Ghanari, el se ascundea ori într-o cămăruţă din apartamentul lui Vartanian printre nenumăratele boarfe îngrămădite unele peste altele ori la hotelul *Rossia.*

Pe măsură ce îl asculta pe Petrossian, simţea cum îl cuprinde groaza.

— Are dreptate, izbucni el, tipul nu poate fi lăsat să plece. Trebuie să-l lichidăm.

Igor Vartanian bău puţin ceai. Nu-i plăcea deloc cum evoluau lucrurile. La bun început fusese vorba ca să ofere o ascunzătoare unor tipi „certaţi cu legea”. Pe urmă, i s-a cerut să dea o mână de ajutor ca să se debaraseze de un tip incomod. Iar acum, era obligat să participe la un masacru organizat în toată regula. Ter Petrossian, în care avusese deplină încredere, îi promisese jurându-se că, dacă îi ajută, va avea parte de un viitor strălucit. El se ferise să pună prea multe întrebări, mulţumindu-se să le furnizeze ceva logistică. Încetul cu încetul însă, din frânturi de conversaţie puse cap la cap, începu să-şi dea seama în ce se vârâse. Ter a fost nevoit să-i mărturisească faptul că un înalt ofiţer sovietic era creierul întregii operaţiuni şi că avea destui complici în posturi şi mai înalte... Toate aceste detalii îl înspăimântau şi îl depăşeau. Moartea lui Alexander Kulaghin nu l-a afectat prea mult crezând că nu vor mai exista şi alte probleme. Or, iată că indestructibilul agent al CIA reapăruse la orizont, de astă dată destul de aproape de el. Alona îl cunoştea şi exista pericolul ca să-i facă mărturisiri supărătoare.

— Dacă acest *americanski* lucrează pentru americani, a încurcat-o. Aici nu au nici o putere.

— Tipul lucrează *în acelaşi timp* şi pentru KGB, i-o tăie scurt Ali Jafar. Iar ruşii ne pot face mult rău.

Igor Vartanian nu se lăsa uşor convins.

— Dacă ar fi adevărat, nu ar fi venit singur în strada Ruzakovskaia. Locul ar fi fost imediat împânzit de miliţieni...

— Nu, făcu Ter Petrossian. Nu s-a aşteptat să mă găsească acolo. Idiotul de Valeri l-a cărat după el. Acum, dacă iese viu de acolo, se va duce glonţ la KGB sau pe strada Petrovka. Trimite-l pe Timocek. Să termine cu toţi trei.

Vartanian protestă:

— Şi pe Alona?

Petrossian îi aruncă o privire neagră.

— Ai de gând să laşi în viaţă un martor la crimă? Şi aşa tipa ştie cam multe. Riscăm să o cuprindă frica şi să meargă să ne toarne. Dacă ai chef să-ţi sfârşeşti zilele în faţa unui pluton de execuţie la Lefortovo[26]...

Logica era impecabilă. Igor Vartanian se trăgea de mustaţa căruntă, încurcat. Nici prin cap nu-i trecuse că ajutorul dat

[26] *Închisoare din Moscova (n.a.).*

prietenului său se va sfârşi într-o baie de sânge. Alona, cu sânii ei superbi, avea să-i lipsească. Şi totuşi simţea că celălalt avea dreptate.

— Şi ce se va întâmpla cu cadavrele? obiectă el. Dacă *americanski* are legătură cu KGB-ul, va fi cu siguranţă căutat. Poate că le-a spus deja despre atelier.

— Îl ajut eu pe Timocek să-i aruncăm sub gheaţa de pe patinoarul din parcul Gorki, propuse Petrossian. Vor fi găsiţi abia la primăvară. Gheaţa are acum o grosime de treizeci de centimetri.

Tăcerea se aşternu grea. Igor Vartanian se gândea la avantajele şi la dezavantajele unei astfel de rezolvări. Atunci interveni Ali Jafar.

— Mă ocup eu de ei.

— Nu, nu, făcu Vartanian. Să-l aşteptăm pe Timocek.

Uşurat, Petrossian spuse:

— *Haraşo.* Trebuie însă să fim siguri că tipul va rămâne acolo. Am o idee.

*
* *

Portretul Alonei începuse să capete formă. Era ceva cam în stilul lui Renoir... Malko începuse să se plictisească serios, dar ţinea cu orice preţ să rămână singur cu fata. Telefonul sună. Valeri răspunse, apoi spuse Alonei:

— Este pentru tine.

Tânăra ascultă un timp, apoi se întoarse şi se aşeză din nou. Malko observă imediat la ea o schimbare de atitudine. Alona nu-l mai ignora, ci, din când în când, îi arunca ocheade fierbinţi. Ea începu să-şi depărteze picioarele cu o mişcare provocator de lentă, lăsând să se vadă fâşia îngustă a slipului dantelat. Peste puţin timp, ea căscă şi spuse oftând:

— Valioşka! Sunt tare obosită, nu putem să ne oprim puţin?

Ea coborâse de pe taburet. Valeri lăsă pensulele de-o parte.

Alona întrebă cu blândeţe în timp ce îşi punea halatul:

— Valioşka, nu ai vrea să te duci până la brutărie să cumperi nişte pâine proaspătă? După aceea, nu mai găseşti... Mor de foame.

Era clar că lui Valioşka nu-i ardea acum să iasă din casă. Totuşi, el îşi trase căciula pe ochi, îşi puse canadiana şi ieşi. Ninsoarea se înteţise, nu glumă. Nici nu rămase bine singură cu Malko, că Alona se întinse atât de provocator, încât halatul se desfăcu, descoperind rozetele sânilor chiar sub nasul lui Malko.

— Adevărul este că duminică nu am venit la întâlnire din cauza lui Valeri. Este foarte gelos.

— Nu mi s-a părut că ar fi, remarcă Malko un pic neliniştit de comportamentul fetei.

Alona se lungi pe divanul desfundat.

— Nu am putea ieşi să cinăm undeva în seara asta? propuse ea. Ştiu câteva localuri foarte vesele.

— De ce nu? Mi-ar plăcea foarte mult să stăm un pic de vorbă. Acum vă las. Veniţi să mă luaţi de la *Mejdunarodnaia* pe la ora opt.

— Mai bine rămâneţi. Altfel cine ştie ce va crede Valeri? Nu vă simţiţi bine aici?

Ochii ei verzi îl fixau provocator. La fel ca şi sânii ieşiţi din halat. Era o micuţă târfă încântătoare.

— Cunoaşteţi un bărbat pe nume Said Ghanari? o întrebă el.

— Nu, de ce?

— Dar pe unul Ali Jafar?

Atunci fata se tulbură întorcând privirile.

— Nu, nu cred, făcu ea.

— El vă cunoaşte, zise Malko. Şi eu îl cunosc pe el. De altfel, aş dori să dau de el...

— A, bine! făcu fata. Şi nu ştii unde se află?

— Nu, credeam că tu ai putea să mă ajuţi.

Brusc, ea se ridică de pe canapea şi lăsă să-i alunece halatul de pe umeri, dezgolind un trup plin de curbe ameţitoare.

— S-a făcut tare cald, oftă ea. Ar trebui să te faci ceva mai comod.

Cu sânii provocatori scoşi în afară, ea îl fixa într-o atitudine fără echivoc. Era capabilă de orice numai *ca* să schimbe tema conversaţiei. Văzând că Malko nu are de gând să sară pe ea, un zâmbet vicios îi lumină faţa ascuţită.

— Ai vrea să vezi şi alte portrete de-ale mele? înainte să se întoarcă Valeri.

— Cu plăcere, răspunse Malko.

Fata se îndreptă către vraful de tablouri rezemate de perete mută din loc câteva şi întoarse spre lumină vreo douăsprezece Toate o arătau făcând amor cu o siluetă masculină, în poziţii care mai de care mai obscene. Malko fu destul de şocat. Slavii nu erau adepţii erotismului. În toate tablourile, Alona avea nişte sâni enormi, cu mult mai mari decât în realitate.

— Sunt superbe. Valeri le-a pictat?

— Da.

Ea se apropie de el, iar sânii îi atinseră spatele în timp ce o mână îi mângâia cu neruşinare partea de jos a pântecelui.

Malko se întoarse şi întâlni privirea verde a ochilor ei strălucitori. Alona îşi presa deja pântecele de el. Cu un zâmbet dulce, el o respinse uşurel.

— Vom avea destul timp diseară, făcu el.

Ea părea decepţionată.

— Nu-ţi plac?

— Cum să nu? Chiar foarte mult. Dar mă tem că va sosi prietenul tău, Valeri... Mai vrei să iei cina cu mine?

— Sigur că da.

Malko îşi puse haina de blană.

— Atunci, ne vedem diseară la ora opt, la *Mejdunarodnaia.* Dacă aş fi în locul tău, nu aş spune nimănui că am cinat împreună.

— De ce?

— Este un secret. Şi ţine minte că sunt gata să dau cinci mii de dolari persoanei care poate să-mi spună unde este Ali Jafar.

Ochii ei verzi rămaseră imobili.

— Cinci mii de dolari... repetă fata. O sută de mii de ruble...

— Da. Acum, la revedere.

De astă dată era sigur că Alona va fi interesată de el. Îl neliniştea însă mult schimbarea bruscă de atitudine ce avusese loc imediat după ce primise acel telefon. Avea certitudinea că încercase să-l reţină cu orice preţ. El coborî scările murdare fără să se grăbească. Momeala fusese aruncată. Avea codul imobilului şi ar fi putut să o găsească pe fată chiar dacă ar fi lipsit de la întâlnire. Cu un pic de noroc, putea să pună mâna pe Ali Jafar.

*

* *

Alona tocmai începuse să formeze un număr de telefon, când auzi zgomotul făcut de clanţa uşii. Alte sunete stranii veneau de la micuţa intrare. Erau parcă nişte gemete destul de puternice. Cuprinsă de un val de nelinişte, ea puse telefonul în furcă şi întrebă:

— Valeri, tu eşti?

Tânărul pictor apăru în cameră după câteva momente. Nu mai avea pe cap căciula de lână şi se mişca clătinându-se de parcă ar fi fost beat. Ochelarii îi atârnau strâmbi, agăţaţi doar de o toartă. El sughiţă şi un val de sânge îi ţâşni din gură. Apoi se prăbuşi peste teancul de pânze, strivindu-le. Cu un urlet,

Alona se repezi spre el. O pată imensă de sânge se lăţea pe haina lui. Pe culoar, se auzi un zgomot şi, din umbră, îşi făcu apariţia altă siluetă. Era Vladimir Timocek cu statura lui impozantă şi înspăimântătoare, ţinând în mână un cuţit lung şi ascuţit. Ochii îi erau injectaţi de firişoare de sânge, la fel ca lama cuţitului său. Alona se ridică cu ochii plini de groază.

— Vladimir!

Fără nici un cuvânt, kirghizul şfichiui aerul din faţa sa cu lama pumnalului. Alona făcu un salt mare înapoi, fiind cât pe-aici să fie înjunghiată. Cu un urlet dement, ea bătu în retragere. Vladimir se opri puţin, fixând-o cu ochi porcini. Halatul fetei se întredeschise, lăsând să i se vadă trupul. El îşi zise că un mic viol înainte de a-i lua gâtul nu ar fi stricat nimănui. Alona privi în spatele ei: singura ieşire era fereastra mare ce dădea către stradă... Dar aceasta se afla la etajul şase.

Ea puse atunci mâna pe telefon şi începu să formeze cu febrilitate un număr.

Capitolul XVI

Vladimir Timocek o apucă pe Alona de ceafă, intrigat de ceea ce descoperise. Creierul său înecat într-o baie de votcă Samagod[27], funcţiona şi mai prost ca de obicei. Ştia doar că Igor Vartanian o să fie foarte furios. I se spusese să lichideze cele trei persoane pe care le va găsi în atelier. Şi mai ales, pe un bărbat, spion al KGB-ului, care căuta *valuta.* Or, tocmai acesta nu se afla acolo. El privi de jur-împrejur. Nici urmă de el. Alona vorbea acum la telefon. Cu o voce îngrozită, ea îi întinse telefonul:

— Uite, vorbeşte cu Igor! El o să-ţi spună că nu trebuie să-mi faci nimic.

Timocek întinse braţul stâng. Pumnul său de fier smulse telefonul din mâna Alonei şi receptorul căzu pe jos. Fără ca măcar să se aplece, smulse firul.

Slăbi ceafa din strânsoare şi o apucă pe femeie de gât. Alona tremura sub privirile lui sălbatice. Părea că are în faţa ochilor un portret pictat de un nebun. Ea deschise gura ca să urle, dar imediat simţi vârful ascuţit al pumnalului în spate, iar vocea duhnind a votcă îi suflă în gură:

— Taci, *galubcika*[28]*!*

Oricum era inutil să-i mai spună asta. Nici un sunet nu mai putea să iasă din gâtul ei, atât era de îngrozită. Mâna care o ţinuse se desprinse prinzând-o de o parte a halatului şi încercând să i-l scoată. El rupse pânza bucată cu bucată, ca şi cum ar fi jupuit un iepure. Apoi, privirea lui lacomă fixă sânii umflaţi, pântecele şi sexul fetei. Bruta scoase un râgâit şi începu să o privească cu bestialitate, gâfâind puternic. Alona rămase imobilă, ca un iepuraş fascinat, legată de el prin lama cuţitului care îi făcuse deja o mică rană în carne. Nu avea decât un singur gând. El nu trebuia să o ucidă.

Alona simţi mâinile lui uriaşe care îi frământau sânii. Îi auzea mormăielile şi închise ochii. Făcând un efort suprem, ea spuse cu o voce dulce:

— Vladimir...

El o trânti la pământ fără nici un efort, în spaţiul dintre

---

[27] *Alcool de fabricaţie clandestină (n.a.).*

[28] *Porumbiţă (n.a.).*

perete şi canapea. Ea începu să ţipe şi să-l lovească cu pumnii în faţă cui toată puterea. Sângele începu să-i curgă din nas. Vladimir îşi puse mâna pe blugii vechi şi rânji:

— Serveşte-te, târfă mică.

Gândul la ce putea acesta să-i facă o înnebunea. Ea îl privise dintotdeauna cu dispreţ, tratându-l ca pe un mujic, cu acel dispreţ sideral cu care îi trata pe toţi *nekulturnîi*[29]. Degetele ei se crispară pe proeminenţa ce umfla pânza albastră. Aceasta era la fel de monstruoasă ca şi Vladimir Timocek.

— Descheie-mă la nasturi. Repede! ordonă kirghizul.

Ce încântare pe el să fie tratat aşa de o târfuliţă orgolioasă care în plus avea şi pielea albă! El saliva de pe acum. Cum fata ezita, el începu să se distreze plimbând vârful cuţitului în zigzag pe pielea ei. Imediat, cu mâinile tremurânde, Alona desfăcu centura groasă, pe urmă descheie nasturii pantalonului unul câte unul. El nu avea nimic sub blugi iar membrul se eliberă ca un arc. Era mare, de o culoare brună şi cu vârful violaceu. Şi era cu mult mai gros decât oricare altul ce o penetrase vreodată pe Alona.

— Ia-l în gură. La fel cum o faci cu *americanski...*

Tremurând şi cutremurându-se de scârbă, ea făcu întocmai.

Vladimir Timocek îi dădu un pumn în ceafă ca să-l înghită tot Femeia icni sufocându-se, cu ochii înotând în lacrimi. El mormăi mulţumit, iar cuţitul său desenă un nou arabesc însângerat pe pielea albă de mătase.

— Dacă verşi, te ucid pe loc!

Oricum avea intenţia să o strivească ca pe un fluture îndată ce îi satisfăcea poftele.

Făcând un efort supraomenesc, Alona îşi stăpâni greaţa cumplită şi începu să-i administreze o felaţie stângace care izbuti însă să-i smulgă namilei mormăieli de extaz. Târfele pe care le tăvălea prin maşini se mulţumeau să-l masturbeze timp de trei secunde cu un aer dezgustat. El visase întotdeauna la pielea albă şi sânii enormi ai Alonei. Când simţi că se apropie de orgasm, se retrase brusc din gura fetei. Cu o supleţe neaşteptată la o asemenea matahală, el se lăsă în genunchi în faţa ei, îi îndepărtă picioarele şi o pătrunse dintr-o singură mişcare. Cuţitul era în continuare în mâna lui.

Alona scoase un ţipăt de durere. Ea încercă să se zbată, dar Vladimir o strivea cu toată greutatea lui, ţintuind-o la pământ.

---

[29] *Persoane inculte (n.a.).*

Pentru a o poseda şi mai bine, el înfipse cuţitul în duşumea alături de el şi, apucându-i călcâiele, îi ridică picioarele îndoindu-le, pentru ca deschiderea sexului să fie în plan orizontal. În această poziţie, el putea să o pătrundă mai adânc, smulgându-i de fiecare dată câte un urlet de durere.

În alte condiţii, poate că ea ar fi apreciat acest membru enorm care o umplea aşa cum nu mai simţise niciodată. Ea ştia că va fi însă ucisă imediat după aceea.

Eliberându-i gleznele, Vladimir Timocek îi prinse sânii cu amândouă mâinile şi o muşcă cu sălbăticie de gură. Un damf dezgustător de votcă îi întoarse stomacul pe dos. El o pompa furios cu mişcări ample, iar ea simţi cum membrul devenea şi mai mare.

După ce va exploda, o va ucide ca pe Valeri, se gândi Alona. Îi mai rămânea foarte puţin timp. Vladimir scotea de acum sunete sacadate. Bruta explodă cu un răcnet.

Degetele Alonei strânseră mânerul cuţitului. Ea îl smulse din podea exact în clipa când Timocek se prăbuşea sleit peste ea cu mâinile crispate pe sânii planturoşi. Ea ridică braţul şi, cu toată forţa de care era capabilă, înfipse cuţitul în spatele bărbatului care o violase, scoţând un strigăt oribil ca să capete curaj.

Vladimir Timocek scoase un muget şi ochii lui se dădură peste cap. El încercă să se scoale, dar căzu pe spate şi cuţitul se înfipse şi mai adânc, pătrunzându-i în inimă. Atunci el căzu inert şi aproape că o strivi pe Alona sub greutatea sa neobişnuită.

Alona rămase nemişcată, încercând să-şi recapete răsuflarea, cu picioarele desfăcute de greutatea colosală a kirghizului. Inima îi bătea atât de tare, încât ea avu impresia că îi va sparge pieptul. Ceva cald i se prelingea de-a lungul coapsei: era sângele lui Vladimir Timocek. Ea ţipă, pradă unei puternice crize nervoase. Cu toată puterea, îl împinse de pe ea. I se părea că trăieşte încă şi trebui să se smulgă de sub el târându-se într-o parte. În picioare fiind, ea tremura din tot corpul, iar dinţii îi clănţăneau în gură. Se repezi la telefon, dar imediat îşi dădu seama că este inutilizabil.

Se îmbrăcă cuprinsă de nebunie şi, evitând să privească cele două cadavre, se năpusti pe uşa afară. Atingerea zăpezii avu un efect binefăcător. Alergă la cel mai apropiat telefon public, introduse o monedă de două copeici şi compuse numărul lui Vartanian.

Soneria ţârâi de două ori, apoi ea închise brusc telefonul. Un gând îngrozitor îi străbătu mintea. Timocek era omul lui

Vartanian. Or, el îl asasinase pe Valeri şi se pregătise să o lichideze şi pe ea. Ea înţelese dintr-odată motivul... începând din această clipă, viaţa ei era în pericol. Igor Vartanian avea braţul lung. Avea sub ordinul său o mulţime de criminali şi era capabil să o hăituiască fără milă.

Era absolut necesar să plece din Moscova. Să se ducă la mama ei care locuia la Volvograd. Pentru asta avea însă nevoie de bani. Atunci îi veni în minte oferta privitoare la Ali Jafar. Putea să câştige o groază de dolari. Riscurile i se păreau infime şi nu mai avea de ales.

*

* *

Igor Vartanian aştepta la volanul maşinii sale Volga în faţa maiestuoaselor porţi de fier ale parcului Gorki de pe Leninski Prospekt, trăgând nervos dintr-o ţigară. Îi aştepta pe Ter Petrossian şi pe Ali Jafar. Acum corpurile neînsufleţite ale lui Valeri Smirnoff şi Vlamidir Timocek pluteau pe sub crusta de gheaţă a patinoarului de pe lac, unde nimeni nu putea să le descopere până la primăvară. El privi în jur îngrijorat. O maşină a Miliţiei având pe acoperiş două girofaruri, încetinise puţin când trecu prin dreptul lui. Ea îşi continuă totuşi drumul mai departe până ce dispăru în tunelul ce trecea pe sub strada Dimitrova. Două siluete apărură din penumbră: Ali şi Ter. Cei doi se suiră în Volga care demară imediat, urcând pe rampa ce ducea spre Dimitrova. Primul care rupse tăcerea fu Ter Petrossian.

— Unde poate fi târfa aia?

Întrebarea asta şi-o puneau toţi trei. Văzând că Timocek nu se mai întoarce, Vartanian urcase în atelierul de pe strada Ruzakovskaia, dar ce văzuse acolo îl umpluse de groază. Cine ar fi putut să-l lichideze pe Vladimir? Starea în care se aflau hainele acestuia arăta că avusese loc un viol. Alona însă nu ar fi putut să-l ucidă. Nu avea forţa necesară pentru un asemenea colos. Singurul care putuse fi capabil de asta rămânea doar americanul, care apoi o luase cu el pe fată. Numai închipuindu-şi acest lucru, Vartanian simţea cum îl trec toate năduşelile! Alona cunoştea apartamentul de pe strada Arbat, camerele de la hotelul *Rossia* şi multe alte lucruri. El nu reuşea să înţeleagă ce urmărea acest agent al americanilor şi de ce lucra mână în mână cu KGB-ul. Ali Jafar întrebă din spatele său:

— Unde mergem acum?

Igor Vartanian îi aruncă o privire întunecată în oglinda

retrovizoare.

— Unde preferi? În strada Petrovka sau în Dzerjinski?

Ali trase o înjurătură în arabă şi apoi îi spuse:

— Dacă porcul ăla de kirghiz n-ar fi fost cu gândul la regulat, acum am sta liniştiţi!

— La fel aş fi fost şi eu, dacă nu mă vâram în rahat până în gât pentru voi şi pentru complicii voştri, completă cu năduf Vartanian. Dacă sunteţi nemulţumiţi, sunteţi liberi amândoi să coborâţi aici.

El puse frâna şi opri maşina în faţa unei staţii de autobuz de pe strada Dimitrova. Ter Petrossian îi puse conciliant o mână pe braţ şi îi spuse în armeneşte:

— Calmează-te, Igor, suntem cu toţii la capătul puterilor. Sunt dezolat pentru ce s-a întâmplat, dar când lovitura va reuşi, cei pentru care lucrăm vor şti să ne răsplătească.

— Numai dacă nu suntem împuşcaţi până atunci, remarcă Vartanian cu amărăciune.

Stratul de zăpadă întuneca parbrizul. După o scurtă tăcere, Ter spuse:

— Fie ce-o fi, trebuie să o găsim pe Alona şi s-o facem să tacă.

— Dar unde? urlă Vartanian ajuns la capătul răbdării.

— Deocamdată să plecăm de aici, căci am putea fi reperaţi.

Igor Vartanian se supuse. El conducea acum la întâmplare, tot întrebându-se unde ar putea fi Alona. Dintr-odată, îşi aduse aminte că Valeri avea un frate care locuia pe strada Babuşkaskaia, undeva în nordul Moscovei, aproape de periferie. Era posibil ca ea să se fi refugiat acolo... înainte vru să verifice. Căută un telefon public şi opri maşina lângă el.

Bărbatul care răspunse la telefon nu o văzuse pe Alona şi nimeni nu-i telefonase. Igor Vartanian se urcă în Volga sa destul de confuz. Tăcerea asta însemna că fata ghicise că vor să o suprime.

Vartanian începu să estimeze pericolul pe care îl reprezenta. Alona deţinea o singură informaţie cu adevărat preţioasă. Ştia unde se ascunde Ali Jafar. Era deci suficient să-l mute pe acesta şi pe Ter Petrossian în altă parte, într-un loc sigur, până la reuşita operaţiunii.

— Să mergem în strada Babuşkaskaia.

*

* *

Cocoşul de aramă, care domina atriumul hotelului *Mejdunarodnaia,* începu să bată din aripi şi, cu un „cucuriguuu”,

anunţă ora nouă. Pentru a o suta oară, Malko privi holul. Nici urmă de Alona. Peste tot se vedeau doar oameni de afaceri care bătătoreau drumul dintre restaurantul japonez, bar şi târfele din hotel.

Pe una din banchetele de culoare roşie stătea Claude Dalle, decoratorul francez, aflat în tranzit pentru Tokyo, care încerca să le explice unor japonezi cum avea de gând să redecoreze iahtul *Southern Star,* cumpărat de un industriaş putred de bogat de la miliardarul australian Alan Bond, omul care cumpărase cu câteva milioane de dolari „Stânjeneii” lui Van Gogh.

Malko se sculă, îndreptându-se către ieşire. Oare Alona îl păcălea iar? Cel puţin acum avea un punct de reper ca să dea de ea.

Hotărât să renunţe, el trecu prin sala în care aşteptau şoferii de taxi mai mult sau mai puţin ilegali, ce erau într-un număr atât de mare, încât fu cât pe-aci să nu observe silueta zveltă a fetei. Era albă la faţă.

Avea buza superioară tumefiată, figura răvăşită şi privirea înnebunită de frică şi nu părea că vine la o întâlnire galantă. Îndată ce îl zări, ea se agăţă de el ca o naufragiată de o bârnă şi îi spuse gâfâind:

— Să plecăm repede! Repede!

Capitolul XVII

Malko o trase pe rusoaică ceva mai departe, urmărit de şoferii de taxi, dornici de un client mai gros la buzunare. Locul putea fi plin de oamenii Miliţiei şi ai KGB-ului. Şoferul unei maşini Volga nou-nouţe acceptă contra a două pachete de Marlboro ca să-i ducă până la *Olimp,* unde Malko făcuse o rezervare, la noroc, cu ideea că ar putea să o mai întâlnească acolo pe Mirna, dansatoarea care îl cunoscuse pe Said Ghanari. Asta pentru cazul în care Alona nu i-ar fi oferit nici un indiciu. Odată ce se urcară în maşină, Alona se aruncă în braţele lui Malko.

— Te aştept de mai bine de o oră! îi spuse ea. Cum însă nu fac parte din grupul de *interdevuşki* care lucrează în hotel şi nu am avut la mine bani ca să-i dau douăzeci şi cinci de ruble, nu m-au lăsat să intru. Peştele uneia dintre fete m-a ameninţat că mă taie cu briciul dacă rămân pe aici.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Alona puse degetul la buze cu un aer înspăimântat, făcând un semn către şofer, un bătrân cu părul alb, care conducea cu mare viteză. Ei rămaseră tăcuţi tot restul drumului. La restaurant, Malko îşi lăsă haina la vestiar având grijă să-şi păstreze pistolul extraplat la centură. Sala restaurantului *Olimp* era destul de goală.

Fură conduşi la masa rezervată şi aranjată, iar Alona privi surprinsă la cele două tacâmuri.

— Sunteţi cu cineva?

— Cum aşa? Ai uitat că cinăm împreună?

— Ah, da! suspină ea. Dar ce mi s-a întâmplat de când aţi plecat este atât de oribil încât...

El îi turnă în pahar puţină votcă pe care ea o dădu imediat peste cap. La fel făcu şi cu un al doilea pahar. Apoi spuse:

— Am omorât pe cineva.

Muzica răsunătoare îl împiedica pe Malko să răspundă imediat. Un cântăreţ uzbek urla cât îl ţineau puterile „Hello Dolly”.

— Pe cine?

— Oh, pe un tip oribil. Vladimir Timocek. Nu îl cunoaşteţi.

— Explică-mi, te rog. Toată afacerea mi se pare destul de misterioasă...

Alona se uită la el cu ochii ei mari şi albaştri. Era în mod vizibil supusă unei puternice emoţii.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă ea. Vorbiţi atât de bine limba noastră, dar sunteţi străin şi sunteţi amestecat într-o afacere cu Igor. Sunt sigură că Vladimir pe dumneavoastră a vrut să vă omoare în primul rând. Deşi nu înţeleg de ce. V-a furat ceva sau dumneavoastră i-aţi furat lui? Nu sunteţi din KGB?

Malko avu curajul să zâmbească.

— Nu, fiţi liniştită. Sunt austriac şi nu am furat nimic de la nimeni. Hai să o luăm de la capăt. Cine este Igor?

Tânăra îl privi cu atenţie, întunecându-se brusc la faţă.

— Ce mi se va întâmpla dacă răspund la întrebările dumneavoastră? Şi dacă sunteţi un copoi? Eu una nu am făcut nimic şi nu vreau răul nimănui.

— Dar l-aţi ucis pe acel Vladimir, obiectă imediat Malko, şi dacă aţi venit să mă căutaţi, aveţi un motiv puternic.

Faţa ei se descompuse şi mărturisi cu o voce slabă:

— Da. Mi-e foarte frică. Pentru că Vladimir lucra pentru Igor şi sunt sigură că Igor o să vrea să scape şi de mine cum a făcut cu Valeri.

— Cine este Igor? insistă el.

Alona se gândi puţin înainte de a se hotărî să răspundă. Malko îşi ascunse bine nerăbdarea. În curând, urma să obţină o altă piesă din puzzle, poate chiar cea mai importantă.

— Igor Vartanian, spuse ea în cele din urmă, este armean, un traficant foarte bogat care face afaceri ilegale, în umbră. Ca de pildă, trafic cu dolari sau cu obiecte de artă. El are o grămadă de oameni ca Vladimir care lucrează pentru el.

— Ce legătură este între voi doi.

— El cumpără de la mine dolarii pe care îi primesc vânzând turiştilor păpuşi matrioşka. În plus, el „îl proteja” pe Valeri, ca să poată beneficia de un loc pe strada Arbat, unde să-şi vândă pânzele. Conduce un fel de mafie. Uneori mă duce la câte un restaurant mai scump şi mă culc cu el, adăugă ea cu simplitate, întotdeauna a fost foarte drăguţ cu mine.

Părea că lucrurile s-au schimbat...

— De ce a vrut să vă ucidă?

Alona se îndopa cu poftă cu zacuscă şi mai bău o duşcă de votcă, apoi răspunse.

— Nu ştiu, pe cuvânt că nu ştiu! Doar dacă nu este din cauza dumneavoastră...

— Din cauza mea? De ce?

— Vă aduceţi aminte când ne-am întâlnit la Ismailovo sâmbătă? Eram foarte încântată. Am petrecut seara împreună cu Igor, iar eu i-am povestit totul, l-am spus şi despre întâlnire. De obicei, este foarte încântat când vând marfă străinilor pentru că asta înseamnă dolari. Atunci însă, a avut o atitudine diferită. Mi-a cerut să vă descriu. Apoi mi-a spus că sunteţi un provocator al KGB-ului. Că dacă accept dolari, voi fi arestată şi că nu am voie să vă mai văd. În Uniunea Sovietică, un cetăţean care deţine mai mult de douăzeci şi cinci de dolari este arestat.

— Înţeleg, spuse Malko. Aşa că l-ai crezut.

— Normal.

— Şi după aceea?

Ea se uită la el mirată.

— Până azi, nu s-a întâmplat nimic. Când aţi venit împreună cu Valeri, am fost surprinsă şi mi-a fost şi frică. Cu toate astea, nu am avut curaj să vorbesc cu el în faţa dumneavoastră. Când a dat Igor telefon, mi-a spus să vă reţin cu orice preţ şi că, dacă e cazul, să mă culc cu dumneavoastră după ce mă debarasez de Valeri. Pe urmă, Valeri ar fi venit şi ar fi pretins că este soţul meu. Cu prilejul acesta, ar fi avut un bun motiv să vă gonească de aici. Numai că aţi plecat mai devreme. Vladimir a venit în acelaşi timp cu Valeri şi l-a ucis imediat. Avea de gând să-mi facă şi mie acelaşi lucru.

Alona îi povesti apoi despre viol şi despre cum reuşise să scape cu viaţă.

— Cum a ştiut Igor că sunt acolo?

— Cu siguranţă că l-a prevenit Ter. Bărbatul care era cu noi când aţi venit.

— Şi cine este Ter?

— Este un prieten de-al lui Igor. A venit de la Erevan de câteva zile doar şi Igor m-a rugat să-l găzduiesc în atelierul meu. Mi s-a părut că se ascunde, dar Igor are multe relaţii ciudate. Cunoaşte tot felul de traficanţi certaţi cu legea, aşa-zisele elemente antisociale. De obicei, îi instalează la hotelul *Rossia.*

Malko începea să asambleze piesele de puzzle. Vladimir Timocek lucra pentru Igor Vartanian şi vrusese să-l elimine. Or, el nu-l cunoştea pe Vartanian. Singura persoană care îi dorea moartea era Ali Jafar. Care era oare legătura dintre Ali Jafar şi armean?

— Aţi întâlnit vreodată un arab cu numele Ali Jafar?

— De ce?

— El este cauza tuturor necazurilor. El îl cunoaşte pe Vartanian.

— Mi se pare că, o dată, Igor a trecut pe strada Arbat cu un tip care avea aerul unui uzbek, dar care vorbea prost rusa. Avea o mustaţă mare şi foarte neagră. Nu mi l-a prezentat. Cu ei era şi Ter.

— Dar pe Alexander Kulaghin îl ştiţi?

— O, sigur că da. El era mereu împreună cu Vladimir. Un ticălos care scotea ochii fetelor ce nu voiau să lucreze pentru Vartanian. A fost ucis într-o încăierare de curând.

Era clar că fata nu ştia multe lucruri. Singurul care deţinea cheia întregii afaceri părea că este acest Vartanian...

— Unde locuieşte Igor?

Alona bău puţină şampanie, apoi răspunse:

— Într-un *pereulok*[30] care dă spre Arbat, în faţa numărului 36. Locuieşte la numărul 4, la primul etaj. Dar nu stă mereu acolo. Mai are camere rezervate la *Rossia* şi la *Cosmos.* El este şi proprietarul unui restaurant.

Atunci se auzi un răpăit de tobe: începea show-ul. Fetele costumate în miliţieni năvăliră pe scenă.

De la masa lor, Malko le vedea perfect pe dansatoare. Mirna, prietena defunctului Said Ghanari, îşi ridică piciorul chiar în faţa lui. Fata îl văzu şi îl adresă un surâs strălucitor. Picioarele ei cu cizme negre, peste genunchi, erau cu adevărat magnifice, iar sânii mari şi grei contrastau cu tăliuţa strânsă de o curea neagră. Cu şapca trasă pe ceafă, ea aruncă în sală o privire provocatoare.

— O cunoaşteţi? îl întrebă Alona.

— Foarte vag, răspunse Malko. Este prietenă cu un amic.

— Ce frumoasă este.

Malko atacă puiul pregătit à la Kiev care era numai piele şi oase. Alona se aplecă spre el cu o expresie îngrijorată.

— Şi eu unde voi dormi noaptea asta? Nu pot să mă mai întorc la atelier. Mi-e frică.

Malko se gândise deja la asta. Dacă o ducea pe Alona la hotel, ar fi atras imediat atenţia KGB-ului. Biata fată risca să se trezească în piaţa Dzerjinski pentru a fi interogată. Datorită sistemului sovietic, era imposibil să-i găsească o cameră la un hotel. Ar fi trebuit să o închirieze cu cincisprezece zile în avans,

---

[30] *Stradă înfundată (n.a.).*

prin *Inturist.* Nu avea chef ca Alona să cadă în mâinile KGB-ului.

— Nu aveţi nici un prieten de nădejde?

Fata scutură tristă din cap.

— Pe fratele meu, dar Igor a trecut deja pe acolo. Probabil că a lăsat pe cineva să pândească în zonă. Nu aş putea să vin cu dumneavoastră la *Mejdunarodnaia*?

— Este cam greu, spuse Malko fără să explice.

Deja prietena lui Said înainta spre masa lor. Era îmbrăcată ca pe scenă. Avea o vestă bine croită, peste un tricou mulat perfect şi un pantalon ajustat pe crupa ei obraznică. În picioare avea nişte cizme fine, iar machiajul îi accentua imenşii ochi negri. Era superbă. Privirea ei îi cuprinse cu căldură pe Malko şi pe Alona.

— *Dobrîi deni!* făcu ea. Mă bucur că te văd. Mizerabilul de Said nu a mai dat nici un semn de viaţă.

Habar n-avea ce dreptate are...

Malko făcu prezentările. Pe fată o chema Mirna Devjatniski, dansase la Teatrul Balşoi şi era moartă după şampania de Crimeea. Într-o jumătate de oră, dădu gata o sticlă întreagă. Cât despre Alona, ea avea treabă doar cu votca. De jur-împrejur, uzbecii se distrau de minune. Cum orchestra atacase o melodie extrem de languroasă, Mirna îl invită pe Malko la dans. Fata începu să-şi legene trupul unduindu-l în ritm oriental, trezind în mintea lui dorinţa de a o viola imediat.

— Ce drăguţă este prietena ta, îi şopti ea la ureche, dar ar fi fost mai bine să vii singur ca să mă vezi...

Mai clar ca asta nu se putea... în plus, sânii ei îl împungeau fără jenă. Mirna începu să se frece de el ca o pendulă, pândind cu coada ochiului la efectul pe care îl produce... în jurul lor, uzbecii se comportau exact ca maimuţele în călduri.

— Unde locuiţi?

Mirna îi lansă o privire fierbinte ca lava.

— Nu poţi să scapi de micuţa Alonicika?... Eu joc teatru cu un grup de prieteni. Dormim cu toţii în culisele pe care le-am aranjat cât de cât. Se poate găsi întotdeauna un colţişor.

Malko profită imediat de ocazie.

— Alona nu ştie unde ar putea să doarmă în seara asta.

Mirna îi aruncă o privire mai degrabă amuzată decât mirată.

— Nu are decât să vină. Şi tu la fel.

— Voi veni cu voi, dar nu am de gând să rămân.

Când cei doi se întoarseră la masă, Malko îi dădu vestea cea bună Alonei. Apoi plăti consumaţia şi plecară cu un taxi. În întuneric, Mirna îşi puse o mână pe coapsa lui Malko şi cealaltă

mână pe coapsa Alonei. Era eclectică... Taxiul îi lăsă în faţa unui teatru părăsit din piaţa Pianiţkaia. Ei pătrunseră înăuntru prin spate, urcând nişte scări monumentale şi ajunseră la ultimul etaj unde se afla un şir de camere. În cea mai mare dintre ele, se aflau fete şi băieţi care beau şi discutau în penumbră, ascultând nişte discuri vechi ale Beatles-ilor. Peste tot se puteau vedea tablouri de avangardă. În mijloc, trona o cameră de luat vederi.

Mirna le spuse *dobrîi deni,* şi îi conduse pe Alona şi pe Malko într-un culoar întunecos unde deschise o uşă. Becul care lumina camera nu avea abajur. Acolo se afla un pat, erau împrăştiate cărţi peste tot şi mai era şi o saltea pusă direct pe jos.

— Vă las aici, zise Mirna zâmbind cu înţeles înainte de a ieşi.

Alona privi în jur. Buza ei era încă umflată şi cearcăne mari şi negre îi înconjurau ochii.

— Mă doare tot corpul, gemu ea.

— Vă las să dormiţi, zise Malko. Mă întorc mâine dimineaţă să vă iau.

— Nu vreţi să rămâneţi cu mine? îl întrebă Alona. Mi-e frică.

— Aici nu riscaţi nimic.

Dacă nu se întorcea la hotel, i-ar fi alertat pe agenţii KGB. Nimeni nu ar fi putut-o găsi pe Alona în acest loc pierdut. Simţea nevoia să se sfătuiască eu John Packard înainte de a face următoarea mişcare. Desigur, găsise o oarecare pistă, dar era sigur că un tip ca Vartanian îşi luase deja toate măsurile de prevedere. Era însă frustrant pentru el să se ducă la ruşi şi să le spună ce ştia. Alona îi întrerupse gândurile. Ea era deja lungită pe pat.

— Chiar aveţi de gând să vă întoarceţi mâine?

— Vă promit.

— De ce?

— Pentru că aveţi nevoie de mine, iar eu am nevoie de dumneavoastră. Acum însă, trebuie să vă odihniţi.

Ea închise ochii şi lui Malko i se păru că adormise. Ieşi încetişor, traversă culoarul şi camera unde discuţiile continuau. Mima ridică un pahar în cinstea lui.

— *Da svidania.* Pe mâine.

Un tip bărbos, care se juca cu sânii ei, îl privi crunt pe Malko. În toate ungherele camerei, tinerii trăgeau la măsea şi se înghesuiau. O mică orgie era pe cale să se dezlănţuie... Malko se îndreptă spre ieşire. Trebui să meargă cam un kilometru pe jos, până reuşi să găsească un taxi. John Packard avea să fie foarte încântat de noutăţi.

*
* *

Şeful Centralei CIA tocmai goli a treia ceaşcă cu cafea în momentul în care Malko îşi termina povestirea.

— Cred că i-aţi dibuit pe prietenii noştri, făcu americanul cu o voce veselă. Acest Vartanian ştie cu siguranţă unde se află Ali Jafar şi Ter Petrossian. Ferocitatea cu care îi protejează este proba cea mai elocventă că aţi prins un iepure mare. Metodele lui sunt tipice Mafiei. Nu prea ştiu însă cum veţi putea înainta în cercetările dumneavoastră. Poate că ar fi potrivit să mergeţi la prietenul nostru, generalul Fanganov, iar Alona să-i povestească tot ce ştie.

— Ar fi păcat, remarcă Malko.

— Desigur, recunoscu Packard. Numai că nu aş vrea să fac infarct... Colegii noştri din KGB vor descoperi farsa pe care le-am făcut-o şi pot deveni furioşi. În plus, se pregăteşte un atentat periculos şi nu ştim în ce fază se află. Am putea să ratăm totul...

Malko privea zăpada care cădea într-o perdea groasă.

— Aveţi perfectă dreptate, dar pierdem răsplata efortului făcut până acum. Mâine mă duc să o iau pe Alona. Atunci vom hotărî ce mai facem.

*
* *

Faţada teatrului din piaţa Pianiţkaia arăta şi mai jalnic văzută la lumina zilei. Malko intră pe uşa deja cunoscută şi se orientă cu uşurinţă. Camera cea mare mirosea puternic a tutun de proastă calitate şi a cârnaţi cu usturoi. Peste tot erau sticle goale. El bătu la uşa camerei în care o lăsase pe Alona şi, cum nu primi nici un răspuns, intră. Alona era acolo, dar nu singură. Mima era lungită alături de ea, pe burtă cu un braţ pus pe pieptul micuţei roşcate, oferind ochilor lui Malko spectacolul grandios al unor fese absolut înnebunitoare. Păreau o sculptură în marmură de Carrara realizată de un mare artist. Malko făcu un efort supraomenesc ca să nu sară pe ea aşa cum îi porunceau instinctele cele rele... în micuţa încăpere, dormea o căldură ca în saună şi fetele erau complet despuiate. Alona deschise ochii şi, când îl văzu, se ridică imediat, cu ochii încă umflaţi de somn.

Tot trupul ei era plin de vânătăi. Pe piept, pe gât, pe interiorul coapselor. Ea întoarse privirea jenată. Se pare că Mirna era ca mielul blând: sugea de la mai multe oi...

— Vă aştept în camera de alături, spuse Malko. Îmbrăcaţi-vă.

Sunetul vocii lui o trezi pe Mirna care se întinse şi privi spre

uşă. Un surâs senzual îi flutură pe buzele groase şi ea îşi întinse braţele spre Malko. Acesta îi zâmbi la rândul său, însă imediat simţi în spate o prezenţă străină. Se întoarse brusc. Un tip uriaş, complet gol, şi îngrozitor de slab, purtând ochelari rotunzi, în stil Troţki, era sprijinit de canatul uşii. Cu mâna stângă el îşi masturba sexul lung şi subţire, dar rigid ca o bară de fier, şi avea pe faţă o expresie de beatitudine.

El se scuză politicos faţă de Malko, apoi intră în cameră şi se îndreptă direct spre pat. Fără să-i pese de Alona, el îngenunche în spatele Mirnei şi puse în aplicare exact ceea ce visase Malko să facă cu puţin timp înainte. Alona îşi trase pe cap puloverul şi îşi puse blugii, continuând să se îmbrace pe culoar unde mai aşteptau alţi doi tineri, în aceeaşi stare ca şi tovarăşul lor. În momentul în care începură să coboare scara, o auziră pe Mirna scoţând un urlet, fără să ştie dacă era de plăcere sau de durere.

— Este un loc ciudat, făcu Alona. Au dus-o aşa toată noaptea.

Nu părea să fie foarte revoltată.

— Mi-e tare foame, zise ea ieşind în stradă. Ştiu un loc unde au întotdeauna cârnaţi şi brânză.

*

* *

— Şi acum ce aveţi de gând să faceţi? o întrebă Malko pe Alona.

Se aflau într-o micuţă cafenea de pe strada Kalinina, în mijlocul unei mulţimi posomorâte şi tăcute, aşezată în picioare în jurul unor mese înalte. Cafeneaua era mizeră, la fel ca şi cârnaţii şi pâinea. Alona îşi mai venise puţin în fire. Malko nu-i spusese ce are de gând.

— Nu ştiu încă. Nu am nici un ban. Tocmai i-am dat tot ce aveam lui Igor. Toţi dolarii mei. În schimbul lor, trebuia să-mi aducă azi nişte ruble. În fiecare miercuri, el merge la cimitirul armenesc, cică să viziteze mormântul mamei sale. De fapt, este o glumă, căci mama lui este înmormântată la Erevan, acolo de unde a venit şi el. Treaba este că are o ascunzătoare unde îşi pune dolarii, într-un mormânt abandonat.

— A, şi de ce?

— Din cauza raziilor făcute de Miliţie. Se ştie că face trafic, aşa că, din când în când, mai dau o raită pe la el pe acasă. Odată, i-ai luat patruzeci de mii de dolari! De atunci, se păzeşte.

— Şi cum aţi aflat de asta?

— Am surprins o discuţie, în timp ce ei credeau că dorm.

În faţa lui Malko se deschidea o perspectivă interesantă. Igor

Vartanian era amestecat până-n gât în afacere, iar informaţia asta putea pune un pic de unsoare în încuietoarea ruginită.

— Aţi putea să mă duceţi la cimitirul armenesc?

Alona se uită la el surprinsă.

— Chiar acum?

— Nu, când se duce acolo şi Igor Vartanian.

— Atunci trebuie să mergem diseară, după ce adună toţi dolarii de la oamenii din mafia lui. Vreţi să puneţi mâna pe el? Să ştiţi că este foarte periculos, poate să vă ucidă.

— Nu, nu este vorba chiar de asta, o corectă Malko. Am doar de reglat nişte conturi cu domnul Vartanian. Dacă mă ajutaţi, vă dau cinci sute de dolari ca să vă puteţi întoarce la Volvograd.

Alona făcu ochii mari.

— Cinci sute de dolari! Asta înseamnă zece mii de ruble. Este o sumă enormă.

— Acceptaţi?

Ea avu o mică ezitare înainte de a spune da.

Malko îşi ascunse cu grijă satisfacţia. Fără fată, ar fi fost imposibil să-l poată identifica pe armean. Dacă planul pe care îl făcuse în mintea sa funcţiona, ar fi putut să împiedice atentatul pus la cate împotriva lui Mihail Gorbaciov înaintea KGB-ului.

Capitolul XVIII

Colonelul Igor Nicolaevici Şamirov era pe cale să se bărbierească cu apă rece în baia pe care o împărţea cu unul dintre camarazii săi, când un subofiţer bătu la uşă şi îl chemă la telefon El îşi şterse cu prosopul spuma de ras şi ieşi pe coridor. Simţi imediat un fior rece pe şira spinării când recunoscu în aparat vocea autoritară a generalului Vladimir Ivanovici Sokolov.

— Igor Nicolaevici, zise superiorul său, trebuie să vă prezentaţi în strada Frunze astăzi la ora şaisprezece.

— Am înţeles, *tavarişci gheneral*, spuse cu o voce de stentor ofiţerul GRU.

El se întoarse ca să se bărbierească, dar era neliniştit. De când intrase în istoria asta, nu mai avusese nici o veste de la Sokolov. Bineînţeles, acesta aflase de la un tovarăş din KGB despre arestarea maiorului din Primul Directorat, învinuit de tentativă de destabilizare a statului sovietic. Zvonurile cele mai nebuneşti se răspândiseră în GRU. Se spunea că ar fi fost vorbi de un agent al CIA care l-ar fi turnat pe vinovat. Totuşi, nu se şti încă nimic concret. De când cu afacerea Penkonski[31], KGB-ul se păzea de GRU pe care îl considera o pepinieră de trădători. Toate serviciile importante din GRU erau supervizate de un ofiţer superior al KGB-ului şi chiar un om atât de important – un *Vikin* în terminologia GRU – cum era Sokolov, trebuia să îi dea raportul.

Igor Şamirov fusese de trei ori cercetat cu două săptămâni mai devreme în legătură cu Ali Jafar. Locotenent-generalul care condusese interogatoriul fusese împreună cu el în Afganistan, lângă Mazar-Sharif, şi acest fapt uşurase mult lucrurile. El pusese întrebările cu destul de multă precizie, dar Igor nu se trădase. Nimic din ceea ce constituia acordurile sale secrete cu palestinianul nu pătrunsese în dosarul său. Pe de altă parte, el era considerat drept un ofiţer integru, un bun comunist şi fusese decorat chiar cu Ordinul Eroilor Uniunii Sovietice pentru conduita avută în Afganistan. Toate aceste lucruri atârnau greu în balanţă. De altfel, ofiţerul care l-a interogat, l-a făcut să înţeleagă cu un ton cam dispreţuitor că, în loc să-şi piardă

[31] Colonelul Penkovski fusese trimis înapoi de către englezi (n.a.).

timpul cercetând oamenii de încredere ca el, ar fi fost mai potrivit să se ocupe de membrii corupţi din nomenclatură şi să îi pedepsească aspru. De atunci nu se mai auzise nimic pe tema asta. În mod normal, el ar fi trebuit să se întâlnească cu Ali peste două zile, imediat după atentat. Contactele lor telefonice, efectuate prin intermediul cabinelor publice, se desfăşuraseră fără probleme. Totul era pus la punct. Bineînţeles că Ali Jafar se plânsese de presiunile făcute asupra sa de agentul CIA care se încăpăţâna să-şi ducă ancheta mai departe, dar aveau un avans destul de bun.

Cu bună ştiinţă, Igor Şamirov refuza să se gândească la consecinţele politice ale actului său. Aici era răspunzător direct generalul Sokolov. Nu era atât de naiv încât să-şi închipuie că şeful său se lansase într-o istorie ca asta de unul singur. Probabil că exista deja o vastă conspiraţie la cel mai înalt nivel. Dar la fel ca într-o operaţiune militară, Igor Şamirov era interesat numai de sectorul său.

Înainte de a pleca din cameră, el îşi puse în servietă o cămaşă curată şi o trusă de toaletă. Era o veche obişnuinţă a multor ofiţeri în timpuri mai grele. Când cineva era convocat în strada Frunze sau în piaţa Dzerjinski, treaba putea dura o oră sau zece ani.

Şoferul său fidel, Volodia îl aştepta lângă Volga de culoare neagră. Colonelul Şamirov urcă şi se aşeză pe bancheta din spate, îi spuse adresa şi despături *Krasnaia Zvezda*[32], la pagina cu poşta cititorilor.

*
* *

Din fericire, mica bisericuţă ridicată în mijlocul cimitirului armenesc era deschisă. De o oră, asupra Moscovei se abătuse o adevărată vijelie. Viscolul îngheţat mătura totul în calea lui. Malko şi Alona îşi încălzeau mâinile la flacăra mică a lumânărilor. Cimitirul era destul de amărât. Amplasat în cartierul Gruzinski, adăpostea câteva sute de morminte. Împrăştiaţi prin toată Moscova, după moarte, armenii se întâlneau din nou aici...

Chiar în faţa lui se afla un imens cimitir rus, cu mult mai frecventat. Chiar făcând excepţie de vremea îngrozitor de urâtă, Malko şi Alona nu se simţeau prea bine în cimitirul pustiu. După o scurtă privire pe afară, ei se întoarseră iute în faţa icoanelor şi

[32] *Steaua Roşie (n.a.).*

se aşezară pe singurele scaune dinaintea uneia care îl reprezenta pe Sfântul Gheorghe omorând balaurul. Femeia care vindea lumânării nu le dădu nici o atenţie. Copleşită de teancul impresionant de ruble primit de la Malko, ea dormita în spatele binefăcătorului ei. Noaptea se apropia cu paşi repezi şi Malko se întrebă dacă Igor Vartanian mai avea de gând să vină, când Alona, care stătuse un pic la uşă, se întoarse cu sufletul la gură.

— Cred că l-am văzut, îl anunţă ea.

El părăsi imediat locul de rugăciune şi se duse lângă rusoaică. Aceasta îi arătă o siluetă care se deplasa încet pe o alee. Era un bărbat de talie înaltă care avea pe cap o căciulă de astrahan. El se afla în partea dreaptă a bisericii, perfect vizibil, nu departe de gardul ce despărţea cimitirul de o mică pădurice. Bărbatul se opri o clipă, privind în jurul său, apoi se lăsă în jos, până dispăru din câmpul vizual al lui Malko. Acesta îşi luă imediat câteva puncte de reper: o piatră funerară, la stânga, un cavou mare, la dreapta. Igor Vartanian rămase mai puţin de un minut ascuns acolo. Apoi apăru iar şi părăsi locul. Malko mai lăsă să treacă vreo zece minute după plecarea acestuia, apoi se duse direct la mormântul la care se oprise armeanul. Dalele de marmură înnegrite şi neîngrijite nu se deosebeau cu nimic de ale celorlalte morminte din jur. Aici odihnea un oarecare Serghei Balkanian, decedat la 17 iulie 1957. El se aşeză exact în locul în care îl văzuse pe armean. După aceea, se lăsă în jos în faţa pietrei funerare. Mai întâi, lanterna sa nu lumină decât zăpada, pământul mocirlos şi câteva flori artificiale. Pipăi cui mâna marginea interioară a marmurei şi descoperi brusc o cavitate. Era ceva în genul unei răsuflători minuscule la nivelul solului. Introduse mâna până la încheietură şi simţi că atinge un săculeţ de plastic pe care îl scoase afară. Cu ajutorul lanternei, putu să constate că în el se afla un teanc gros de bancnote verzi. Era burduşit cu dolari!

Malko îl puse alături şi băgă din nou mâna în ascunzătoare. Acolo se aflau mai multe săculeţe identice, toate conţinând bancnote de câte o sută de dolari americani. Puteau fi acolo peste douăzeci şi cinci de mii de dolari. În ruble, asta însemna o adevărată avere: mai mult de cinci sute de mii! Pământul fusese săpat sub dala de marmură în mod foarte ingenios pentru a proteja acest seif macabru. După ce goli tot „rezervorul”, Malko se întoarse la uşa bisericii unde îl aştepta Alona.

— Aţi găsit ceva? îl întrebă ea neliniştită.

— Da.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Nu doresc să vă amestec în afacerea asta. Acum puteţi pleca din Moscova.

Scoase din buzunar propriii lui bani şi îi numără Alonei cinci sute de dolari, pe care fata îi băgă bucuroasă în buzunar.

— Până la urmă, cred că voi rămâne la Moscova, îi spuse ea. Cu banii ăştia pot să o duc foarte bine o vreme.

— Unde anume?

— Mirna mi-a propus să rămân cu ea, că loc este destul. Are o gaşcă foarte simpatică. Aş putea să-mi reiau activitatea şi să-mi vând chiar eu marfa la Ismailovo. Sper că în scurtă vreme nu voi mai avea motive să-mi fie frică de Igor.

— De ce?

— Păi, nu aveţi de gând să-l omorâţi? îl întrebă ea cu candoare. Altfel vă ucide el din cauză că i-aţi furat banii.

Malko nu se putu împiedica să nu râdă.

— Treaba este puţin mai complicată decât atât, dar adevărul este că şi eu sunt de părere că, în curând, Igor Vartanian nu va mai fi un pericol. Apropo, unde pot să dau de el?

— Chiar vreţi asta? întrebă ea cu vocea înfricoşată.

— Sigur că da.

— Vă dau numărul de telefon la care poate fi chemat şi la care primeşte mesajele. Unde se află apartamentul lui, v-am spus deja. Adesea ia micul dejun la restaurantul *Skazka,* în Tavarişcevski Pereulok şi, aproape în fiecare seară, mănâncă la bar la *Mejdunarodnaia* sau la *Rossia.*

Cu toate aceste informaţii, Malko era sigur că putea da de el. Jubila de bucurie în sufletul lui. Cei doi ieşiră din cimitir şi când ajunseră lângă intrarea celuilalt cimitir, se despărţiră.

*

* *

Parcarea de pe strada Frunze rezervată maşinilor Ministerului Apărării şi Statului Major era continuu aglomerată în ciuda eforturilor disperate ale miliţianului de serviciu de a face ordine. Igor Şamirov şi generalul Sokolov apărură pe o uşă laterală a Statului Major şi se treziră în faţa unei avalanşe de maşini. Generalul râse vesel.

— Condu-mă, dumneata, te rog, Igor Nicolaevici, că altfel ni mai găsesc niciodată un loc de parcare.

El îşi expedie şoferul personal şi se urcă în bătrâna Volgă condusă de Volodia Kovalev. Lui Igor Şamirov îi mai venise inima la loc. Întrevederea avusese ca scop concluziile anchetei

făcute pe marginea afacerii Ali Jafar. El fusese scos din ea în mod oficial. Generalul Sokolov ţinuse să-i comunice personal această veste după câteva consideraţii banale asupra stării vremii. Maşina se îndrepta către Kalinina.

Generalul Sokolov scoase un oftat lung.

— În sfârşit, putem vorbi, Igor Nicolaevici. Totul se petrece conform planului?

— Absolut, *tavarişci gheneral,* confirmă colonelul. Nu exist nici un element alarmant, aşa că operaţiunea este fixată pentru poimâine. Acel agent CIA exercită în continuare presiuni asupra lui Jafar. El a dejucat până acum două tentative de ale noastre de al neutraliza. Am reuşit însă ca să-l menţinem pe o poziţie periferic unde nu prezintă nici un pericol real.

— Este foarte curios, spuse gânditor generalul. Eu l-am văzut o dată şi pretindea că nu ştie absolut nimic. De atunci *sosedi*[33]*,* noştri nu au mai catadicsit să mă ţină la curent cu ce face.

— S-a mai întâmplat ceva? întrebă Şamirov destul de neliniştit.

— Povestea e un pic ciudată. CIA a comunicat agenţilor KGB-ului numele unui suspect care ar fi avut contacte cu Ali Jafar. Omul este un colonel KGB.

Şamirov tresări.

— Dar cum puteau ei să ştie asta?

Generalul mângâie şapca pusă pe genunchi.

— Jafar avusese nişte contacte cu CIA. Nu este un tip foarte sigur. După ce termină acţiunea, trebuie eliminat.

— Am prevăzut deja acest lucru, spuse cu o voce calmă colonelul. Aşa că mai există şi un al doilea personaj.

— Te felicit, Igor Nicolaevici. Să ştii că am avut noroc! Imbecilii ăştia din KGB s-au năpustit ca nişte vulturi pe suspectul oferit de americani. El a început să facă nişte mărturisiri, dându-le apă la moară. Acum sunt convinşi că îl au în mână pe responsabilul complotului.

— Şi atunci?

Generalul Sokolov râse cu poftă.

— L-au supus unor presiuni atât de mari, încât tipul a cedat. Cât timp se ocupă de el, nu vor mai avea timp şi de celelalte piste...

Volga traversa acum podul peste râul Moscova ce ducea spre Kutuzovski Prospekt. Generalul adăugă pe un ton mai serios:

---

[33] *Vecini (n.a.).*

— Dacă totul decurge în mod normal, Sovietul Suprem se va întruni la sfârşitul săptămânii viitoare ca să-l aleagă pe noul preşedinte. Avem deja un excelent candidat.

— Este militar?

— Nu. Este un civil. Dar ne mănâncă din palmă. Până atunci, un grup de generali, prieteni de-ai noştri, vor lua deciziile urgente. Iar după aceea... Am aici o listă cu oamenii care vor primi ceea ce merită. Noi nu am dezvoltat încă prea mult *Okrug-ul*[34] din Arhanghelsk... Toţi cei care au contribuit la promovarea Perestroikăi vor avea prilejul să reflecteze mai profund la ea acolo, în mijlocul stepei. Se vor întoarce precis cu idei noi.

Igor Şamirov clătină din cap aprobator. Generalul Sokolov se întoarse spre el împungându-l cu degetul în coaste.

— Cât despre tine, Igor Nicolaevici, cred că vei avea foarte repede nişte stele aurii brodate pe epoleţi. Şi vei primi o casă adevărată pentru întreaga familie. Asta doar la început.

— Mulţumesc, *tavarişci gheneral!*

— Spune-mi Vladimir Ivanovici, caraghiosule! Suntem pentru a doua oară fraţi de arme.

— *Haraşo,* Vladimir Ivanovici, răspunse colonelul cu o voce încă puţin ezitantă. Când se va termina totul, crezi că vei putea obţine un mic apartament şi pentru bunul meu Volodia? Este înscris pe listă de doisprezece ani.

— Bineînţeles că da! Cu toţi cei care se vor duce să defrişeze frumoasa noastră patrie în est, vom avea de unde alege... Acum spune-i lui Volodia să facă cale întoarsă şi să mă lase la birou.

Cu douăzeci de minute mai târziu, după ce-l lăsă pe generalul Sokolov, colonelul Şamirov îl rugă pe Volodia să oprească în faţă la un „Gastronom”. Dorea să-i ducă nevestei sale o sticlă cu şampanie de Crimeea, ca să o bea la *polyana*[35]. În sfârşit, va avei şi ea o casă decentă.

*
* *

John Packard terminase de aranjat într-un seif cele douăzeci şi patru de mii de dolari ai lui Igor Vartanian, apoi îl încuie. Şeful Centralei CIA se aşeză pe canapea alături de Malko şi îşi aprinse o ţigară.

— Este al naibii de periculos ce aveţi de gând să faceţi, începu el. Acest Vartanian este un ucigaş, poate reacţiona foarte

---

[34] *Regiune militară (n.a.).*

[35] *Cină între îndrăgostiţi (n.a.).*

brutal.

— Sunt înarmat, remarcă Malko. Asta este ultima noastră şansă. Altfel vom fi obligaţi să mărturisim totul KGB-ului.

— Chiar mă gândeam că vom avea ceva veşti de la ei. Este destul de ciudat că nu au mai dat nici un semn de viaţă. Nu mai ştiu nimic despre interogatoriul lor. Sper că nu şi-au dat seama că i-am tras pe sfoară!

Malko se ridică să plece.

— Acum trebuie să fac turul restaurantelor.

Pentru un prinţ autentic, asta era un lucru simplu... Lui Malko începuse să-i fie dor de castelul Liezen, de Austria şi de dulcea lui Alexandra.

În hol, erau obişnuiţii turişti japonezi care tocmai prânziseră la restaurantul nipon din hotelul *Mejdunarodnaia.* Malko mâncase şi el acolo. După ce plecase de la Ambasada americană, dăduse o raită pe la locuinţa lui Igor Vartanian. Nimeni însă nu răspunsese la sonerie. Apoi s-a întors la hotel, a mâncat, s-a uitat la televizor o vreme ca să-şi mai omoare timpul, iar acum se pregătea iar de asalt. Se îndreptă direct către barul de la parter de unde se auzea muzică. Nici nu intră bine, că îl şi văzu pe Vartanian. Acesta avea şi acum căciula de astrahan pe cap. Era aşezat la bar lângă o brunetă cu părul lung întoarsă cu spatele la Malko. Două namile stăteau la o masă alăturată sorbind din ochi femeia. Erau „gorilele”. Bruneta întoarse capul şi Malko simţi şocul vieţii sale. Nu era alta decât Mirna Devjatniski, „miliţianca”. Ea îl recunoscu imediat, sări de pe taburetul ei şi se îndreptă spre el. Era impresionantă cu cămaşa ei albă, sub care se mişcau în libertate sânii grei, şi cu pantalonii din piele neagră hiperajustaţi peste care erau trase nişte cizmuliţe căzăceşti. Fata băuse cu siguranţă pentru că ochii îi străluceau ca două faruri. Liniştită, ea îl sărută pe Malko drept pe gură.

— Ce surpriză extraordinară! Vino, vreau să te prezint prietenilor mei.

Malko nu avu timp să se împotrivească. Era deja târât de braţ către masă. Igor Vartanian, vizibil ameţit, îi adresă un surâs călduros.

— Este un prieten, Malko! spuse Mirna.

Trăsăturile armeanului se împietriră şi ochii lui negri ca tăciunele se pironiră pe Malko. După câteva clipe, el surâse din nou spunând:

— Beţi un pahar împreună cu noi. Este votcă pentru toată

lumea.

Barmanul îl servi imediat pe Malko dintr-o sticlă aşezată pe bar. Nici nu-şi atinse bine paharul, că muzicanţii începură să cânte, iar Mirna îl trase spre ring ca să danseze pe ritmul lent al unui slow. Ea îi spuse la ureche:

— Să ştii că am primit-o pe protejata ta! Este atât de dulce.

— Mulţumesc, nu ştiam că te întâlneşti cu Igor Vartanian.

— Ai auzit vorbindu-se de el? Adevărul e că toată lumea din Moscova îi cunoaşte. Îi place mult să petreacă şi să cheltuiască o grămadă de bani. În plus are o sculă enormă şi trupul acoperit cu un păr înnebunitor.

— Îl cunoşti bine?

Mirna râse înveselită.

— Ne întâlnim din când în când, mai bem un păhărel, mergem la Balşoi şi după aceea facem dragoste la el acasă.

Malko îl privi pe Vartanian cu coada ochiului. Era clar că armeanul era intrigat. El vorbi ceva cu gorilele sale, care se sculară de la masă. În momentul în care dansul se termină, Igor îi spuse Mirnei:

— Vino, porumbiţa mea, aş vrea să facem un tur prin *Leningradskaia.*

Mirna era deja în drum spre vestiar. Malko nici nu avusese timp să o pună în gardă cu privire la Alona: el speră că nu-i va spune nimic lui Vartanian despre ea. Acum avea altceva mai urgent de făcut. Igor Vartanian era deja la uşă, când Malko îl ajunse din urmă.

— *Gospodin* Vartanian făcu el, aş vrea să vă spun ceva.

Armeanul se întoarse, încadrat de cei doi zdrahoni, şi îl fixă cu o privire de gheaţă.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Malko îl privi şi el la fel.

— Cum aşa? Aţi ordonat să fiu ucis de trei ori şi habar n-aveţi cine sunt?...

O străfulgerare de furie trecu prin ochii întunecaţi ai lui Vartanian. Tocmai se pregătea să se repeadă la Malko, când acesta îi spuse pe un ton ce nu admitea replică:

— *Gospodin* Vartanian. Trebuie *cu adevărat să* avem o mică discuţie.

Armeanul ridică din umeri indiferent.

— Mâine! Azi vreau să mă distrez.

— În seara asta, insistă Malko, altfel nu o să vă mai distraţi mâine.

Cei doi bărbaţi se înfruntară din priviri, apoi armeanul făcu stânga-mprejur şi se aşeză cu un oftat scârbit la o masă alăturată de unde se sculară imediat două târfe. Malko luă loc în faţa lui pe banchetă, în colţul cel mai întunecat. Celălalt îl întrebă:

— Ce vreţi de la mine?

— Îi vreau pe Ter Petrossian şi pe Ali Jafar.

De data asta, Igor Vartanian îşi pierdu complet sângele rece. Cu ochii injectaţi, el se aplecă şi spuse cu voce joasă:

— Nu ştiu despre cine vorbiţi, dar dacă continuaţi aşa, Mişa şi Arkadi vă vor zdrobi toate oasele şi vă vor azvârli în Moscova.

Malko îşi scoase din haina de blană pistolul extraplat cu ţeavă lungă. El îl aşeză pe masă îndreptat spre armean şi spuse:

— Dacă nu mă ascultaţi, vă împuşc în genunchi şi apoi chem KGB-ul. Ei vor şti să obţină informaţiile altfel decât mine.

Igor Vartanian se albi.

— Ce anume vreţi?

— Vă fac o propunere. Vă ofer douăzeci şi patru de mii de dolari, iar dumneavoastră mi-i daţi pe cei doi. Banii sunt în bancnote de o sută...

Vartanian îşi încruntă sprâncenele surprins şi nu se putu abţine să nu întrebe:

— De ce tocmai douăzeci şi patru de mii?

Malko îl lămuri cu cel mai fermecător surâs:

— Astfel vă veţi putea recupera propriii bani, cei ascunşi în cimitir, domnule Vartanian.

Malko crezu că armeanul va ridica masa şi i-o va arunca drept în cap. Acesta avea faţa albă şi cu o voce şuierătoare spuse printre dinţi:

— Ticălos nenorocit! Înainte de asta îţi scot ochii şi îţi tai boaşele! Înapoiază-mi imediat banii!

Degetele lui strângeau masa cu putere. Malko nu se tulbură deloc.

— Banii dumneavoastră stau bine într-un seif, domnule Vartanian. Aveţi doar un minut la dispoziţie ca să-mi spuneţi dacă sunteţi de acord. După aceea, va fi rândul KGB-ului să vă pună aceeaşi întrebare, dar ei cu siguranţă că nu vă vor mai înapoia cei douăzeci şi patru de mii de dolari.

Muzicanţii, care începură o nouă melodie, s-au apropiat atunci de masă, în frunte cu cel ce cânta la balalaică, dar Igor îi goni cu un gest brutal.

Ochii lui îl sondau pe Malko ca două lasere. Îşi recăpăta

numaidecât sângele rece.

— De fapt, cine sunteţi cu adevărat? De ce vă interesează cei doi bărbaţi?

— Este o poveste prea lungă, *gospodin* Vartanian, răspunse Malko. Ştiu că ignoraţi multe elemente din ea. Duceţi o viaţă foarte bună aici la Moscova. De ce să nu o continuaţi tot aşa? Eu sunt gata să uit faptul că aţi vrut să mă ucideţi. Cu condiţia să acceptaţi să colaborăm. Dacă nu...

El lăsă fraza în suspans.

Armeanul era parcă şi mai livid, iar privirea îi devenise nesigură. Se vedea că în sinea lui se dădea o luptă grea. În cele din urmă, întrebă din vârful buzelor:

— Ce anume vreţi să ştiţi?

Capitolul XIX

Cuvintele ieşiră cu mare greutate din gura lui Igor Vartanian. Ochii îl fixau cu o privire ucigătoare pe Malko. Dacă ar fi putut, l-ar fi ucis pe loc.

— Îi vreau pe cei doi bărbaţi, repetă calm Malko. Acum. Unde sunt?

Un rictus sardonic apăru pe obrazul armeanului.

— *Ne pizdi, tavarişci?* Când îmi dai biştarii, eu îţi dau tipii, dar n-am chef să-ţi spun unde se află, ca să mă trezesc cu KGB-ul pe cap.

— Atunci ce facem?

— Trebuie să reflectez mai bine, te sun eu mâine.

— Nu, putem trata chiar în seara asta.

Mai putea încă să-l alerteze pe John Packard şi să recupereze dolarii.

Igor Vartanian îi aruncă o privire plină de ură.

— Nu, ţi-am spus, astă seară este imposibil. Nu ştiu unde se află. Aşa că faci ce vrei, nu poţi însă să schimbi nimic. Eu însă îmi voi recupera biştarii. Te sun mâine dimineaţă între orele unsprezece şi prânz, îmi dai numărul de telefon?

Malko nu răspunse imediat. Acesta putea să fie adevărul sau o viclenie pentru a câştiga mai mult timp. Cum putea să fie sigur?

Fără să se teamă de pistol, Vartanian se sculă de la masă clocotind de mânie. El se aplecă spre Malko.

— Acum eu plec. Îmi dai sau nu numărul tău?

Fără să vrea, Malko îi dădu numărul din camera sa. Armeanul nu s-ar fi lăsat intimidat. Simţea lucrul acesta. Îl privi cum iese din bar escortat de gorile. Nu era deloc satisfăcut de cum decurseseră lucrurile.

Absorbit de gândurile care îl chinuiau, abia băgă de seamă că o femeie se apropie de masa lui. Fiind cam întuneric, nu putea să-i distingă trăsăturile. La început, crezu că este una dintre târfele care umpleau hotelul şi avu de gând să se ridice şi să plece. Femeia îl apucă însă de mânecă. Când întoarse capul, o recunoscu. Era Zvetlana Zorin.

Era extrem de provocatoare cu puloverul fin din lână albă şi fusta neagră, scurtă şi mulată bine pe corp. Avea ochii machiaţi cu verde, gura perfect desenată, iar coada blondă şi lungă îi

ajungea până la mijloc. Malko înjură în sinea sa. Oare fusese de faţă la conversaţia lui cu Vartanian? Gura cărnoasă a fetei se deschise într-un surâs vorace, în timp ce ea se apleca spre urechea sa şi murmură învăluindu-l într-un abur parfumat:

— Ce bine îmi pare că mă întâlnesc din nou cu asul de la CIA! Am avut senzaţia că vă căutaţi o companie. Pe aici nu sunt decât bărbaţi singuri, nu-i aşa?...

Nu-l mai tutuia. Malko o privi cu răceală.

— Unde mai doriţi să mă conduceţi în seara asta?

Surâsul Zvetlanei se accentuă. Unghiile ei lungi şi tari atinseră coapsa lui Malko, înfingându-se uşor în carne prin alpacaua subţire a pantalonului. Părea o mâţă care vrea să se joace.

— Haideţi, nu fiţi trist! Suntem amândoi aici bine sănătoşi. Şi eu puteam să am ceva probleme... Un bărbat cu sânge albaştri ca dumneavoastră ar trebui să ştie să uite momentele dificile. Mi se pare că aveţi un castel minunat în Austria. Liezen. Am văzut nişte fotografii în arhivele noastre. Nu mă invitaţi odată şi pe mine?

— Cum să nu? Imediat ce voi deschide o grădină zoologică pentru animale veninoase.

Unghiile îi pătrunseră mai adânc în coapsă şi el tresări Zvetlana Zorin zâmbea în continuare.

— Nu ar fi trebuit să trişaţi, *tavarişci,* spuse ea cu o voce glacială.

— Ce vreţi să spuneţi?

Privirea albastră semăna din ce în ce mai mult cu o banchiză sub aurora boreală. Zvetlana se apropie şi mai mult de el.

— Ne-aţi tras pe sfoară, dumneavoastră şi cu cei de la CIA! Ne-aţi făcut să torturăm şi să ucidem un om de-al nostru, un ofiţer sovietic care nu avea să-şi reproşeze nimic. Câteva momente dificile nu înseamnă prea mult faţă de aşa ceva.

Malko încercă brusc o puternică senzaţie de jenă. Desigur, în modul lui de viaţă, erau permise orice lovituri, dar codul său moral stabilea anumite limite.

— Vreţi să spuneţi că...

— Da, maiorul Drujinin a murit în timpul ultimului interogatoriu. Iar acum, noi ştim că a fost nevinovat! Pentru membrii familiei lui, el a căzut la datorie pentru Uniunea Sovietică şi a fost ridicat la gradul de colonel cu titlu postum şi făcut Erou al Uniunii Sovietice.

— Noi nu am dorit acest lucru, protestă Malko. Dacă

metodele voastre n-ar fi fost atât de barbare...

Zvetlana făcu un gest fatalist.

— *Nicevo!* Asta-i viaţa! Nu încercaţi însă să ne duceţi de nas. În timp ce noi acţionăm ca nişte imbecili, voi protejaţi adevăratul complot. În timp ce preşedintele Statelor Unite îl asigură pe Mihail Sergheievici de toată prietenia sa...

— Vă înşelaţi, îi tăie vorba Malko. Noi nu acoperim nici un complot.

— Atunci ce faceţi la Moscova? Doar nu v-a oferit CIA vreo vacanţă. Acum am aflat o grămadă de lucruri, dar din păcate, este cam târziu. În ce stadiu se află ancheta dumneavoastră?

Malko ezita. Fără acordul lui Packard, nu putea spune nici un cuvânt Zvetlanei. În acelaşi timp, nu dorea deloc să redeschidă ostilităţile. Îşi dădea seama că ar fi fost un gest splendid de reconciliere faptul de a-i oferi pe tavă KGB-ului pe cei doi bărbaţi pe care acesta îi căuta. Mai avea însă nevoie de puţin timp. Se părea că agenta lor sosise în bar *după* întâlnirea sa cu Vartanian. Altfel cu siguranţă că i-ar fi spus.

— Zvetlana, voi răspunde la toate întrebările noastre mâine, dacă accepţi să luăm masa de prânz împreună.

Tânăra îl privi scrutător câteva clipe.

— Dacă aveţi de gând să mă minţiţi din nou, va fi rău de tot, îl avertiză ea. Orice răbdare are limitele ei. Aţi dat sau nu de urma lui Ali Jafar?

El ezită puţin înainte de a spune „da”. Cu o voce mai dulce, Zvetlana continuă:

— Pentru noi, este o afacere de cea mai mare importanţă. Atmosfera este rău înveninată. Oamenii GRU-ului ripostează, iar şeful meu a fost mutat în urma acestei greşeli.

— Dacă nu ar fi fost greşeala ta, *eu* aş fi fost acum cel mort, remarcă Malko în treacăt.

Rusoaica înălţă din umeri şi făcu un semn chelnerului.

— Să bem pentru sufletele noastre. Sau pentru al meu, dacă vă convine aşa. Ca să sărbătorim împăcarea noastră.

Totul o lua de la început... Malko comandă o sticlă cu Cointreau şi o sticlă cu votcă, înfuriat că, în ciuda tuturor relelor, mai putea să o dorească pe ticăloasa asta! Încercă atunci să se agaţe de fantoma Alexandrei ca să poată rezista ispitei... Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Zvetlana se aplecă şi îi spuse la ureche:

— Chiar dacă mă doriţi, amintiţi-vă că m-aţi pus să plătesc dinainte – ultimului bărbat care a vrut să-mi facă ce mi-aţi făcut

dumneavoastră, i-am smuls boaşele.

— Şi de ce aş beneficia eu de un tratament de favoare. Sunteţi cumva în misiune impusă?

— Întru câtva. Şi pentru că eşti un ticălos care mă excită.

O oră mai târziu, ei părăseau barul sub privirile invidioase ale tuturor bărbaţilor din zonă. Odată ajunşi în hol, Zvetlana îi întinse mâna lui Malko.

— Aştept mâine noutăţi. Voi fi la mine acasă.

*

* *

Ali Jafar, lungit pe o saltea aşezată direct pe jos, număra orele, îşi dăduse seama prea târziu în ce se băgase. Este adevărat că atunci când părăsise Viena şi venise la Moscova, nu avusese de ales. Comandoul trimis pe urmele sale nu i-ar fi lăsat nici o şansă... Aici, cel puţin, avea una, cei drept, extrem de mică. Nu îşi făcea însă iluzii prea mari. Chiar dacă totul se petrecea cu bine, speranţele sale de supravieţuire erau infime. Bărbatul care îl lichidase pe soţul lui Corazon Aquino la ordinul generalului Ver, şeful Forţelor Armate din Filipine, fusese eliminat imediat după asta. Ali Agga putrezea într-o temniţă din Roma după tentativa de a-l ucide pe Papă. Şi mulţi alţii, care au murit imediat după victimele lor... El încercă să se agaţe de gândul că Şamirov era un militar care îşi va respecta cuvântul dat. Până la atentat, mai rămăseseră aproape patruzeci şi opt de ore. Abia mai putea suporta aşteptarea. Ultimul său refugiu era un loc izolat complet de exterior, într-unul din restaurantele lui Vartanian. I se aducea mâncarea de două ori pe zi şi asta era tot.

Cheia se auzi răsucindu-se în broască şi el se ridică. Aştepta mâncarea. Fu mirat să-l vadă pe Igor Vartanian deschizând uşa. Armeanul închise uşa după el şi se aşeză pe una din cutiile de carton pentru conserve de peşte îngrămădite pe jos. Avea privirea mohorâtă şi preocupată.

— Totul merge bine? întrebă el.

— Aşa s-ar părea, spuse cu amărăciune palestinianul.

Vartanian scutură din cap.

— Ter te aşteaptă mâine seară la ora cinci în staţia de metrou Komsomolskaia, în faţa telefoanelor publice. Asta e tot ce mi-a spus.

— Bine. A reuşit să găsească un mijloc de transport?

— Sigur.

Igor Vartanian se ridică.

— Succes şi noapte bună!

*

* *

Igor Vartanian, sprijinit în braţe ca la flotări, se ţinea în echilibru cu sexul înfipt vertical în crupa Mirnei Devgatniski. După halta în ascunzătoarea lui Ali Jafar, făcuse un tur pe la *Leningradskaia,* dar nu rămase prea mult acolo, ştiind că Mirna îl aşteaptă acasă. El se descărcă în ea cu un muget de uşurare. Mirnei îi plăcea să facă dragoste şi, cu cât bărbatul era mai puternic, cu atât îl aprecia mai mult. Mai ales după o porţie zdravănă de votcă...

Ei se lungiră unul lângă celălalt, iar ea îl îmbrăţişă pe armean.

— A fost tare bine, spuse ea cu simplitate.

Privirea ei alunecă spre cravaşa căzăcească agăţată într-un cui bătut în perete, iar Igor zâmbi.

— Data viitoare, mai întâi te biciuiesc! îi spuse el. Te dezbrac, te leg fedeleş şi te fac să urli.

Mirna îi susţinu privirea.

— Cum vrei, spuse ea cu o lumină tulbure în ochii mari şi negri. Pentru asta va trebui însă să mă plăteşti bine.

El nu o mai asculta însă. Plăcerea odată risipită, simţea cum este cuprins de griji.

— Îl cunoşti bine pe tipul cel blond pe care mi l-ai prezentat la bar adineauri? o întrebă el.

Mirna îi aruncă o privire provocatoare şi amuzată.

— Eşti deja gelos? Nu. Asta a fost a treia oară când l-am văzut. Mi-a adus-o pe una din prietenele lui care nu avea unde să doarmă. O roşcovană mititică, cu nişte sâni enormi.

Igor Vartanian crezu că a primit o lovitură în plex. Se schimbă la faţă atât de mult, încât Mirna se sperie.

— Ce s-a întâmplat? O cunoşti cumva?

Igor Vartanian reuşi cu greu să zâmbească.

— Da, eram împreună, dar ne-am certat. Ea a fugit, iar eu nu ştiam unde se află. Poţi să mă duci la ea?

— Acum?

— Da.

Mirna îl privi cu atenţie şi se lăsă înşelată de expresia ochilor lui.

— Dar eşti îndrăgostit până peste urechi, nu-i aşa? Şi eu care credeam că te-am sedus... în sfârşit, să mergem.

Ea se sculă şi începu să se îmbrace, urmată imediat şi de

Vartanian. El îi zise în timp ce îşi punea căciula de astrahan:

— Ai grijă să nu-i spui că sunt cu tine. Vreau să-i fac o surpriză...

— *Haraşo...*

Privirea Mirnei se opri pe cravaşă şi se lumină.

— Dacă ai de gând să o biciuieşti, să mă laşi să mă uit.

*

* *

Alona nu mai avu timp să reacţioneze. Mirna îi spusese că a venit să o invite la o petrecere trăsnet. Dar nu se urcase bine în Volga, că un braţ de fier o cuprinse de la spate şi se pomeni faţă în faţă cu figura transfigurată de ură a lui Igor Vartanian. Bărbatul care se afla la volan era unul dintre ucigaşii plătiţi ai acestuia. Maşina demară cu brutalitate, lăsând-o pe Mirna pe trotuar.

— Vasăzică aşa, nemernico, credeai că scapi uşor! zise Igor strângând-o de gât.

Tânăra pictoriţă căuta sa respire îngrozită, neînţelegând ce se întâmplă cu ea. Ea nu avea nici o şansă ca să scape de armean şi ştia foarte bine de ce era capabil.

— Dar n-am făcut nimic rău, protestă ea. Am fugit pentru că mi-era frică. Tu l-ai trimis pe porcul de Vladimir să mă ucidă. El m-a violat, iar eu m-am apărat.

Igor Vartanian strânse din dinţi şi o pocni peste faţă cu toată forţa.

— Minţi ca o neruşinată! Tu lucrezi cu acel *americanski!* L-ai dus la cimitir şi mi-a furat toţi banii. Acum ai să regreţi amarnic că Vladimir nu te-a ucis.

— Te rog, lasă-mă, îl rugă fata. El m-a forţat. O să te ajut să-ţi iei banii înapoi.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, îi tăie Vartanian vorba.

Ei ajunseră acasă la Vartanian. Şoferul o luă cu sila din maşină, răsucindu-i un braţ la spate şi o obligă să urce scara. Apoi o duse direct în camera lui Igor şi se retrase discret. Armeanul îşi scoase haina de blană, apoi căciula şi haina.

— Dezbracă-te, îi porunci el Alonei.

Cum ea nu se mişca din loc, ghemuită de frică, el luă din cui cravaşa căzăcească şi o plesni peste spate cu violenţă. Ea scoase un ţipăt şi începu să-şi scoată hainele cu mişcări febrile. Când rămase goală, ea îşi ridică ochii rugători către Vartanian. Poate că el voia să o pedepsească printr-un joc sexual un pic mai crud. În acest caz, era gata să-l lase să facă ce vrea.

— În genunchi, făcu el. Şi stai dreaptă.

Alona se supuse. Vartanian o şfichiui atunci cu sete peste sânii mari sfâşiind pe loc gingaşa lor piele. Alona scoase un urlet de durere. Într-o fracţiune de secundă, ea înţelese că nu era vorba de un simplu joc. Ea se ridică de jos, încercând să scape.

Cu o licărire de nebunie în ochi, Vartanian începu să o biciuiască. Biciul săpa de fiecare dată câte o dungă roşie, însângerată pe spatele, pe pântecele, pe coapsele fetei şi, peste puţin timp, nu mai rămase nici un loc de pe trupul ei care să nu fie brăzdat de oribilele semne. Alona încerca cu toate forţele să-şi protejeze părţile mai fragile ale anatomiei ei. Biciul şuiera în aer de fiecare dată. Când atinse punctul cel mai sensibil, dintre picioare, fata se prăbuşi pe spate urlând. Vartanian o lovea acum ca un nebun dezlănţuit, până când corpul Alonei deveni o plagă însângerată. O tăietură îngrozitoare îi brăzda acum faţa, gâtul, iar sângele ţâşnea în şuvoi, prelingându-i-se pe gât.

Cu o ultimă lovitură, Vartanian o făcu să-şi piardă cunoştinţă. Obosit, el aruncă cravaşa într-un colţ al camerei. Treaba nu îl mai amuza.

— Iuri! strigă el.

Bestia sa de şofer îşi făcu apariţia în cameră.

— Scoate-i ochii, îi porunci Igor.

Fără milă, Iuri o apucă pe Alona de păr şi-o scoase din cameră. Vartanian îşi turna o porţie mare de votcă şi se aşeză pe pat un pic mai calmant. Îşi plătise o parte din datorii. Nu-i mai rămânea decât să-şi recupereze dolarii şi să-l ucidă pe bărbatul care îl umilise.

Capitolul XX

Malko aştepta lângă telefonul din camera sa. Era sigur că linia era ascultată. Aşa că treaba era deosebit de delicată... Dormise prost, încercând să ghicească ce capcană îi pregăteşte Igor Vartanian. Intrarea în scenă a KGB-ului nu îmbunătăţea prea mult lucrurile. El nu îl prevenise încă pe John Packard în legătură cu întâlnirea pe care o avusese pe Zvetlana. Telefonul sună.

— *Gospodin* Linge?

Recunoscu vocea lui Igor Vartanian. Cum ar fi putut să-l pună în gardă? Malko nu avu timp. Armeanul spuse doar atât:

— Veniţi să luaţi masa la *Skazka.* Aveţi rezervarea făcută.

Închisese deja telefonul. Peste zece minute, o maşină îl duce pe Malko la ambasadă. John Packard îl primi imediat şi Malko îl puse la curent cu ultimele noutăţi.

— Lucrurile se complică. Cum credeţi că veţi acţiona sub nasul KGB-ului?

— Nu ştiu, mărturisi Malko, dar nu am de ales. Va trebui să improvizez ceva.

John Packard rămase tăcut. La sfârşitul unei adevărate curse cu obstacole, el va reuşi curând să-şi atingă scopul: să îi dea pe mâna KGB-ului pe autorii atentatului la viaţa preşedintelui Gorbaciov. Acest lucru aducea un capital politic considerabil Statelor Unite ale Americii.

— Atenţie, însă! De data asta nu voi mai putea să vă scot din ghearele KGB-ului!

— Ştiu asta, totuşi vreau să încerc o nouă lovitură.

Părăsind ambasada, Malko se întoarse la *Mejdunarodnaia.* El îşi recuperă pistolul extraplat şi puse un glonţ pe ţeavă, apoi îi puse piedica. Între Vartanian şi KGB, drumul era liber... Zece minute mai târziu, la uşa camerei sale bătu cineva. Era Zvetlana Zorin, într-un taior din piele neagră, strâns pe talie, şi cu părul blond împletit în coadă.

— Unde vom mânca? îl întrebă ea.

— Ştiţi unde se află restaurantul *Skazka*?

— Da, este un restaurant cunoscut. Se mănâncă bine acolo şi au o îngheţată foarte bună.

Japonezii din hol îşi lungeau gâturile încercând să vadă ceva pe sub fusta ultrascurtă a fetei, în timp ce coborau cu

ascensorul transparent.

— Aţi primit ceva noutăţi? întrebă Zvetlana.

— Trebuie să mai primesc un telefon la restaurant, îi explică Malko. Telefonul meu este ascultat, ştiţi bine asta...

Zvetlana răspunse cu un ton caustic:

— Se pare că aveţi nişte relaţii destul de curioase.

— La cine te referi?

— Păi, la Mirna Devjatniski. O fostă dansatoare de la Balşoi, dată afară din cauza unei conduite antisociale. Acum este o târfă care umblă cu cetăţenii străini... Pe urmă, mai este vorba de un traficant, Igor Vartanian. Aţi fost văzuţi împreună la *Mejdunarodnaia.*

— Cu acesta a fost doar o simplă întâlnire, pentru că era împreună cu Mirna, amanta lui Said Ghanari, o corectă Malko. Aceasta nu are nici un amestec în afacerea noastră.

Zvetlana zâmbi sardonic.

— Bineînţeles, ea preferă să câştige banii cu fundul. Este mai puţin periculos...

Cei doi nu-şi mai vorbiră până la restaurant. Sala se afla la primul etaj. Era destul de obscură, mesele fiind luminate doar cu o lumină indirectă. Malko îşi lăsă haina de blană la vestiar şi se instalară la o masă amplasată în faţa barului, unde clipurile muzicale la modă erau transmise la televizor. Ambianţa era plăcută, dar Malko n-ar fi fost în stare să înghită nici un bob de mazăre... Igor Vartanian putea să apară dintr-o clipă în alta şi atunci lucrurile se puteau precipita...

Inevitabilele gustări stropite cu votcă nu reuşeau să destindă atmosfera. Malko, aşezat cu faţa la scară, era atent la fiecare nouă apariţie. Nici Zvetlana nu prea era în apele ei. Ea îi spuse încet:

— Dacă Mihail Sergheievici păţeşte ceva, nu mai părăsiţi ţara noastră.

Ei terminară de mâncat într-o atmosferă extrem de tensională. Oare Vartanian o identificase pe Zvetlana? Tânăra părea nebună de furie. Albastrul ochilor ei era întunecat ca înaintea unei furtuni. Sorbind din ceaşca cu ceai, ea îi spuse lui Malko:

— Cred că şi de data asta m-aţi tras pe sfoară. Dar a fost pentru ultima dată. Am fost prea blânzi cu dumneavoastră.

Ea se sculă de la masă şi, fără să mai spună un cuvânt, dispăru pe scară. Malko mai aşteptă cam o jumătate de oră, apoi se hotărî să plece şi el. Trebuia să-l găsească pe Igor Vartanian.

Ştia unde locuieşte şi nu avea cum să-i mai scape. Singura problemă era să meargă acolo cu sau fără agenţii KGB-ului? Femeia de la vestiar îi întinse haina. Băgând mâna în buzunar, simţi o bucată de hârtie care nu se afla acolo mai înainte. O scoase şi o citi. Era bătută la maşină, în ruseşte. Mesajul suna aşa: „Ora cinci, staţia de metrou Komsomolskaia, pe peronul liniei Kirovsko-Frunzenskaia. Direcţia Frunzenzskaia. Veniţi cu banii”.

*

* *

Nici nu era nevoie de semnătură... De astă dată, Malko simţi că se apropie deznodământul. Un şofer de taxi acceptă să-l ducă la Ambasada americană pentru două pachete de Marlboro.

— Voi anunţa KGB-ul, hotărî John Packard după ce îl ascultă. Nu putem face mai mult. Cu ocazia asta, le punem în braţe întreaga echipă. Duceţi-vă la întâlnire fără teamă.

— Sper ca Vartanian să se ţină de cuvânt, oftă Malko. Altfel vom fi consideraţi iar nişte trădători...

El se uită cum americanul scoate din seif banii armeanului şi îi pune într-o valiză diplomatică. Dacă lucrurile se desfăşurau cum dorea, poimâine, ar putea lua Boeing-ul 747 al companiei, care vine de la Tokyo, echipat cu noul tip de fotolii Espace 2000, pentru a putea face o oprire la Paris. De acolo, ar putea să-i cumpere Alexandrei un cadou. Pe urmă începea sezonul de vânătoare în Austria şi numeroasele recepţii. Se săturase până în gât de Rusia şi, de când cu interogatoriul la care fusese supus, avea adesea migrene şi halucinaţii din care îşi revenea acoperit de o sudoare rece.

John Packard îi strânse mâna îndelung urându-i noroc.

*

* *

Garnitura albastră cu şapte vagoane intră în gară şi opri cu un scrâşnet puternic. Malko se ridică. *Komsomolskaia* era scris cu litere de ceramică pe zidul staţiei, una dintre cele mai somptuoase din Moscova. Peronul lung şi larg avea la fiecare extremitate scări ce duceau spre galeriile pe care se putea ieşi în stradă. Trenul plecă. Malko se uită în jurul lui, căutând cu privirea pe agenţii KGB-ului care cu siguranţă împânziseră deja locul.

El se îndreptă către capătul peronului şi ajunse în galeria care era construită deasupra staţiei, din care numeroase culoare erau îndreptate în toate direcţiile, făcând legătura cu

alte linii de metrou, aflate la diverse niveluri sub pământ. Câţiva vânzători de flori erau ici şi colo. Un bătrân împingea un cărucior plin cu garoafe. Un tânăr cu barbă oferea spre vânzare postere care-l reprezentau pe Michael Jackson. O femeie aştepta într-un colţ cu două coşuri pline cu morcovi. Era o colhoznică. Mulţimea trecea indiferentă. Oamenii se grăbeau la treburile lor cu privirile goale. Totuşi, metroul era unul dintre puţinele lucruri care funcţionau perfect în Uniunea Sovietică. Pentru numai cinci copeici, puteai face turul Moscovei. Malko se uită la ceas. Era ora cinci fără cinci minute. Rezemat de balustradă, avea o priveliişte de ansamblu a zonei din dreapta peronului, şi supraveghea cele două peroane, plus galeria din faţă. În buzunarul din dreapta avea pistolul extraplat cu un glonţ pregătit pe ţeavă.

Igor Vartanian îşi făcu apariţia dintr-un culoar aflat la cealaltă extremitate a galeriei, la ora cinci fix. Era îmbrăcat cu un palton cafeniu şi avea pe cap obişnuita lui căciulă de astrahan. Cu mâinile băgate în buzunare, el se apropie de Malko. Un zâmbet urât îi strâmba gura. Fără să salute, el întrebă:

— Unde sunt banii mei?

— Sunt aici, răspunse Malko arătând servieta-diplomat.

— Să-i văd!

Malko întredeschise servieta şi lăsă să se vadă teancurile cu bancnote verzi.

— Unde sunt Ali Jafar şi Ter Petrossian? întrebă la rândul său.

— Vor veni imediat, răspunse Vartanian. Se întâlnesc în faţa telefoanelor publice, acolo jos. În momentul în care vor sosi acolo, îmi daţi banii şi vă descurcaţi singur cu ei. *Haraşo*?

— *Haraşo.*

Ei rămaseră nemişcaţi, rezemaţi de balustradă şi aşteptară. Malko îşi zise că în acest moment, KGB-ul avea timp să-şi aranjeze dispozitivul.

Deodată, Vartanian spuse:

— Iată-l pe Ter!

Un bărbat tocmai intrase în galerie. Pe cap avea o şapcă şi era îmbrăcat cu canadiană şi cu blugi... Malko îl recunoscu pe Ter Petrossian, bărbatul cu care se întâlnise în atelierul de pe strada Ruzakovskaia. El căra două valize care păreau a fi foarte grele. Se apropie de telefoane, scoase o monedă şi o introduse într-unul, în timp ce supraveghea cu atenţie locul. Cele două valize erau la picioarele lui. Trecură câteva minute şi, dintr-un

culoar lateral, îşi făcu apariţia şi Ali Jafar, care se îndreptă imediat către Ter Petrossian. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte.

Igor Vartanian îi spuse atunci lui Malko.

— Eu mi-am respectat vorba. Daţi-mi banii.

Strângând puternic mânerul pistolului cu mâna stângă, Malko îi întinse servieta-diplomat plină cu dolari. Brusc, realizase faptul că oamenii KGB-ului nu aveau de unde să ştie cine sunt cei doi şi că îşi concentraseră întreaga atenţie numai asupra lui.

Cu coada ochiului, îl observă pe vânzătorul de garoafe care se apropia de ei împingându-şi căruciorul. Igor Vartanian zâmbea. El se aplecă la urechea lui Malko şi îi spuse:

— Cât despre târfa aia mititică, am avut grijă s-o stâlcesc din bătaie şi să-i scot ochii. *Da svidania!*

Malko nu mai avu timp să răspundă. Cineva îl prinse de mijloc pe la spate şi îl ridică deasupra solului. Vânzătorul de garoafe îşi abandonă căruciorul şi se năpusti asupra lui, apucându-l de glezne. Cei doi bărbaţi îl săltară brusc deasupra balustradei. Malko auzi sub el un zgomot infernal şi văzu cum, din tunel, îşi face apariţia şi se îndreaptă spre el în viteză o garnitură de vagoane. Cu o singură mişcare, cei doi îl balansară peste bară şi îl azvârliră în direcţia şinelor de oţel ce străluceau în lumina farurilor locomotivei...

Însă cei doi se grăbiră şi îi dădură drumul mai devreme. Disperat, Malko se agăţă de bara de aramă. Degetele sale încordate nu reuşiră să reziste decât câteva clipe, preţioase însă, şi căzu în gol. Simţi puternicul curent de aer produs de trenul care se opri în staţie. Ateriză cu o bufnitură grea pe acoperişul locomotivei. Simţi o lovitură la cap şi rămase ţintuit acolo. Ultimul lucru pe care îl realiză fură câteva zgomote înăbuşite de împuşcături. Când îşi veni în fire, locomotiva pornea iar la drum. Îngrozit, văzu cum se îndreaptă spre tunel, dându-şi seama că va fi strivit de zidul care era foarte apropiat de partea superioară a locomotivei. El se lungi cât putu mai bine pe acoperiş. Trenul pătrunse în tunel. Spatele său simţea răceala pietrei din tavanul boltit. Zgomotul făcut de tren era asurzitor, iar tangajul locomotivei îl ameninţa cu prăbuşirea din poziţia precară în care se afla.

Câteva secunde interminabile, Malko rămase strâns lipit de acoperişul monstruos, rugându-se ca nu cumva vreo protuberanţă a boltei să-l zdrelească, sau ca vreo zdruncinătură să-l arunce în abisul de sub roţi. În cele din urmă, apărură

luminile ce anunţau următoarea staţie. Malko se lăsă să alunece de pe acoperişul pe peronul gării, în mijlocul călătorilor încremeniţi de uimire. În mintea lui stăruia o singură întrebare. Putuse oare KGB-ul să pună mâna pe Ali Jafar şi pe Ter Petrossian?

*
* *

— Au reuşit să fugă, anunţă cu o voce searbădă un agent KGB. Nici măcar nu am reuşit să-i reperăm.

Malko simţi în gură un gust de cenuşă, dar cel puţin, situaţia era clară: în ciuda mobilizării sale, KGB-ul suferise un mare eşec.

Două cadavre zăceau pe peron acoperite cu o prelată cenuşie şi păziţi de miliţieni. Erau ale celor doi bărbaţi care îl aruncaseră pe Malko. Igor Vartanian reuşise să fugă pe scara monumentală care deservea linia Kolcevaia, aflată la un nivel inferior, în timp ce trăgea în agenţii KGB-ului şi era protejat de mulţimea din jur. El reuşise să se urce într-un vagon şi dispăruse. KGB-ul supraveghea toate ieşirile staţiilor de metrou, presupunând că undeva va încerca să ia o maşină.

Generalul Alexei Fanganov, cu mâinile în buzunarele hainei de piele, îl privi pe Malko furios.

— Vedeţi unde ne-au dus toate minciunile dumitale!

Malko îi înfruntă privirea fără să clipească.

— Am făcut ce-am putut. Acum va trebui să punem mâna pe Igor Vartanian. El ştie unde se află cei doi terorişti...

În vreme ce discutau, un ofiţer al Miliţiei sosi în fugă. După atentatul din staţia de metrou, o mulţime de agenţi cercetau cu minuţiozitate locul. Miliţianul târa după el un funcţionar de la metrou, care le spuse că văzuse cum un bărbat care corespundea semnalmentelor lui Ter Petrossian scosese de la biroul de bagaje automat două valize enorme... Alexei Fanganov scutură din cap.

— Cu siguranţă că vor să comită atentatul! Au aşteptat până în ultimul moment ca să intre în posesia materialelor.

Malko era şi el de aceeaşi părere.

— Aveţi adresa lui Vartanian? îl întrebă el pe general.

— Nu, dar avem mai multe indicii.

— Bine, atunci vă voi conduce eu.

Lăsând morţii în paza miliţienilor, ei ieşiră la aer liber. Numeroase maşini ale KGB-ului staţionau în faţa pieţei celor trei gări. Malko se instală alături de generalul Fanganov, într-o

Ceaika echipată cu girofar. Nu le trebuiră decât zece minute ca să ajungă în Arbat, urmaţi de încă trei maşini Volga burduşite cu KGB-işti. Îşi continuară apoi drumul pe jos, ocolind grupurile de gură-cască şi de pictori.

Malko se opri în faţa casei pe care i-o arătase Alona, care, la parter, avea un depozit.

— Este aici, la etajul întâi, spuse el.

Un roi de agenţi înarmaţi se năpusti pe scară. Unul dintre ei coborî foarte repede şi îi anunţă:

— *Tavarişci gheneral,* am găsit ceva.

Malko şi ofiţerul KGB se grăbiră să urce scara veche.

Apartamentul era într-o dezordine extraordinară şi, într-o cameră din fund, se afla o mogâldeaţă răsucită ca un covor uzat şi vechi. Era o fiinţă umană care avea mâinile legate la spate. Dacă nu i-ar fi văzut părul roşu, Malko nu ar fi recunoscut-o pe Alona. Corpul ei era complet însângerat, iar faţa acoperită de o crustă groasă de sânge închegat.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă el îngrozit.

— I-au scos ochii, spuse unul dintre agenţii KGB. Dar înainte, a bătut-o cu asta. Este încă în viaţă.

Ei îi arătă lui Malko o cravaşă de cazac cu pielea îmbibată în sânge.

Malko simţea că se sufocă de furie. Bineînţeles, Igor Vartanian dispăruse. Unde puteau să caute un om ca el într-un oraş cu unsprezece milioane de locuitori? Fanganov îl ţintui pe Malko cu privirea. Era furibund. Acesta îşi aminti atunci de o precizare pe care o făcuse Alona. Hotelul *Rossia.* Unde putea să se ascundă mai bine decât într-un hotel cu patru mii de camere?

— Aţi putea percheziţiona hotelul *Rossia?*

— De ce?

— Igor Vartanian are rezervate acolo mai multe camere sub nume false. El i-a mituit pe toţi funcţionarii de la recepţie. Ar putea să se ascundă acolo.

— Să mergem, făcu generalul Fanganov.

*

* *

Mai puţin de jumătate de oră le trebuiră oamenilor securităţii ca să blocheze toate ieşirile hotelului *Rossia.* Cum se apropiase înserarea, fuseseră montate de jur-împrejurul imensului hotel proiectoare enorme. Malko privea uimit şi cu nelinişte la gigantica clădire din faţa sa: patru mii de camere! Două sute de oameni controlau parterul, iar autobuzele pentru turişti care

staţionau de obicei în faţa bisericii Sfântul Vasile fuseseră înlocuite cu dubele Miliţiei.

— Veniţi, îi spuse generalul Fanganov lui Malko.

Cei doi bărbaţi se dirijară direct către recepţia hotelului. Cercetarea camerelor începuse fără a se ajunge încă la vreun rezultat. Un grup pe KBG-işti îi interoga pe funcţionarii de la recepţie, ameninţându-i cu cele mai grele pedepse dacă le ascund ceva. Malko se opri şi îi studie cu atenţie pe aceia care aşteptau să fie şi ei interogaţi. Atenţia îi fu atrasă de o femeie masivă şi brunetă, machiată excesiv, care dădea semne de nervozitate.

Malko îl atenţionă pe general.

— Femeia aceea are o atitudine ciudată, îi spuse el arătându-i-o.

Treizeci de secunde mai târziu, doi agenţi KGB, o duseră pe femeie într-un birou. Generalul Fanganov şi Malko intrară după ei. Ofiţerul sovietic se proţăpi în faţa ei.

— Mă numesc generalul Alexei Fedorovici Fanganov din Comitetul de Stat pentru Securitate, o anunţări solemn. Căutăm un bărbat care se ascunde în acest hotel sub un nume fals. Numele său adevărat este Igor Vartanian. Este solid, are mustaţă şi poartă o căciulă de astrahan. Toate acestea îţi spun ceva?

Femeia cea grasă îşi umezi buzele violete înainte ca să spună cu o voce nesigură:

— *Tavarişci gheneral,* toate camerele noastre sunt închiriate prin *Inturist.* Cu ei trebuie să vorbiţi.

Generalul Fanganov o privi fără să clipească mai multe secunde, apoi lovi cu pumnul în masă cu o violenţă ce făcu să se răstoarne o veioză.

— Îţi baţi joc de mine! urlă el. Noi ştim prea bine că acest hotel colcăie de *pristupniki*[36] din cauză că la recepţie sunt angajate persoane de teapa ta.

Grăsana se schimbă la faţă, dar rămase mută. Generalul Fanganov, printr-o mişcare iute, îi smulse geanta şi o răsturnă deschisă pe birou. Printre obiectele căzute, se afla un şomoiog de dolari. KGB-istul îl desfăcu lent. Erau cincisprezece hârtii de câte zece dolari... Generalul le plimbă pe la nasul femeii.

— Şi pe astea cine ţi le-a dat? Tot *Inturistul*? Ştii că, potrivit Codului Penal, eşti pasibilă de cinci ani de puşcărie pentru că

[36] *Criminali (n.a.).*

deţii bancnote străine nedeclarate?

Femeia de la recepţie izbucni în lacrimi şi se lansă într-o explicaţie lungă şi întortocheată. Ofiţerul o întrerupse:

— Tatiana Ivanovna, ai un minut la dispoziţie ca să te hotărăşti. Ori colaborezi cu noi şi mă mulţumesc doar cu confiscarea dolarilor, ori vei fi trimisă direcţia Lefortovo şi voi avea grijă ca procurorul să ceară pedeapsa maximă. Asta ar însemna cam zece ani într-un lagăr de muncă silnică. Ţi-ar prinde bine. Ai avea ocazia să slăbeşti un pic...

Malko începuse să-şi regrete iniţiativa. Tatiana Ivanovna se bâlbâi:

— Ar fi un bărbat care are semnalmentele date de dumneavoastră. Are o cameră la etajul al treilea. Dar el a sosit cu un „voucher[37]” de la *Inturist.*

— Ce număr are camera?

— 3 056.

— Când a sosit?

— Azi-noapte, cred. Nu eram eu de serviciu.

— Condu-ne acolo!

Micul grup părăsi biroul, iar generalul Fanganov adună o echipă de vreo doisprezece zdrahoni. Se urcară toţi în ascensor. Culoarele erau pline de miliţieni şi de civili care controlau în mod brutal camerele şi pe cei ce se aflau în ele. Etajul al treilea nu fusese încă cercetat. Acolo domnea încă liniştea. Grăsana îi conduse până la camera 3 056, cu vederea spre Kremlin, şi spuse cu o voce coborâtă:

— Aici este.

Fanganov îşi lipi urechea de broască, apoi se întoarse şi-i spuse unuia dintre oamenii lui:

— Pune pe cineva să descuie uşa asta.

Veni imediat o femeie de serviciu care avea o legătură enormă cu chei. Tremurând din toate încheieturile, ea băgă o cheie în broască. Nu avut timp să o răsucească. Se auzi o împuşcătură şi ea căzu pe spate cu un ţipăt. Fusese împuşcată în umăr. Unul dintre agenţi îşi scoase Makarovul din toc şi spulberă încuietoarea cu un glonţ.

— Opreşte-te! Nu trebuie să-l omori! urlă generalul Fanganov.

---

[37] *Bon emis de o agenţie de turism sau de o firmă de închiriat maşini etc., ce dă dreptul persoanei deţinătoare să beneficieze de anumite servicii (n. t.).*

Uşile vecine se deschiseră pe rând şi miliţienii alergau din toate părţile. Ascuns după canatul uşii, Fanganov strigă:

— Igor Vartanian, predă-te. Sunt generalul Alexei Fanganov de la KGB. Tot hotelul este păzit. Nu poţi să scapi.

Dinăuntru nu se auzi nici un răspuns... Fanganov făcu un semn şi unul dintre oamenii săi avansă spre uşă în patru labe: Imediat răsunară două focuri de armă, iar acesta scăpă cu viaţă ca printr-o minune.

— Aduceţi gaze lacrimogene, ordonă Fanganov.

— Lăsaţi-mă pe mine să-i vorbesc, spuse Malko.

— Cum doriţi.

— Vartanian, sunt Malko Linge. Singura dumitale şansă este să ne ajuţi. Altfel vei muri.

— Ies afară! ţipă Vartanian. Daţi-vă înapoi.

La un semn făcut de şeful lor, agenţii se supuseră. Uşa se deschise. Ei văzură mai întâi corpul superb al unei femei goale, cu părul lung şi negru revărsat pe umeri. În spatele ei, se ascundea Igor Vartanian, care înfigea ţeava unui revolver în urechea dreaptă a tinerei.

— Dacă nu mă lăsaţi să ies, urlă Vartanian, o ucid:

Urmă un moment de derută. Privirea generalului Fanganov se întunecă şi mai mult.

— Nu vei pleca nicăieri, Igor Vartanian, spuse cu o voce fermă. Predă imediat arma.

El se întoarse şi dădu ordin oamenilor lui să blocheze ieşirile. Armeanul avea privirea unui nebun. El se uită la cei ce îl înconjurau şi spuse dispreţuitor:

— Mâine veţi fi mai puţin mândri. Lăsaţi-mă să trec.

El făcu un pas înainte şi toate Kalaşnikov-urile scoaseră un ţăcănit de metal. Tensiunea ajunsese la maximum. Fanganov ridică braţele.

— Igor Vasilievici, repetă el, nu doresc să vă ucid. Lăsaţi-o pe femeia asta în pace şi predaţi-vă. Aveţi dreptul la un proces echitabil.

— Urmat de un pluton de execuţie, rânji mafiotul.

Urmară câteva secunde de tăcere. Apoi se dezlănţui infernul. Malko nu ştiu cine a tras mai întâi. Văzu însă îngrozit indexul lui Igor apăsat pe trăgaci, iar detonaţia Makarovului se confundă cu urletul tinerei temei. Glonţul îi străbătu craniul, doborând-o la pământ. Urmară şi alte împuşcături. Vartanian avu un moment de ezitare, apoi ripostă, descărcându-şi revolverul la întâmplare. Atunci se declanşă o ripostă masivă. Corpul lui

tresărea la fiecare impact.

Când se aşternu din nou liniştea, el zăcea la pământ, ciuruit de gloanţe. Femeia zăcea şi ea alături.

Frumoasă treabă! Generalul Fanganov îşi băgă pistolul în toc şi se uită la Malko ameninţător.

— Dacă mâine se întâmplă ceva, va fi din cauza dumneavoastră. Ştiaţi foarte bine ce se punea la cale şi ne-aţi minţit cu bună ştiinţă. Vă interzic să părăsiţi această ţară. Va trebui să-i găsim pe cei doi asasini.

Unde puteau să-i caute pe Ali Jafar şi pe Te Petrossian? De data asta nu mai avea nici cea mai mică pistă. Deşi Vartanian fusese eliminat, cei doi executori erau vii şi trebuiau să ducă la îndeplinire planul.

— Nu aveţi nimic de spus? insistă Fanganov.

— Ba da, *tavarişci gheneral.* CIA poate că v-a dus pe o pistă falsă, dar dumneavoastră nu aţi putut niciodată să o descoperiţi pe cea adevărată. Între oamenii dumneavoastră se află unul sau mai mulţi inşi care vor să-l lichideze pe Mihail Gorbaciov. Aşadar, responsabilităţile sunt egale. Pentru că nu am reuşit de astă dată, să încercăm să împiedicăm acest atentat cu armele care ne mai rămân.

Capitolul XXI

Miliţianul ce se afla în mijlocul drumului forestier, la ieşirea din satul Iukovka, înaintă spre şoseaua principală ridicând bastonul roşu pentru oprirea circulaţiei. Singurul vehicul care se putea vedea era o bicicletă ce se opri, iar omul de pe ea puse un picior pe pământ. După câteva clipe, un convoi de maşini îşi făcu apariţia din pădure, rulând cu o viteză destul de mare: o Volgă neagră, urmată de două limuzine Zil tot de culoare neagră, cu portbagajele înţesate cu antene, şi, la urmă, o Ladă cenuşie a Miliţiei, care avea două girofaruri mari pe copertă. Geamurile primului Zil erau lăsate în jos, în ciuda gerului înţepător, iar biciclistul putu să vadă armele gărzilor de corp ale lui Mihail Sergheievici Gorbaciov, preşedintele Uniunii Sovietice.

Convoiul rula acum cu o viteză de o sută de kilometri pe oră, în direcţia Moscovei care se afla la o depărtare de treizeci de kilometri pe drumul şerpuitor umbrit de brazi şi mesteceni. Miliţianul din prima maşină stabilea prin radio contactul cu posturile rutiere în scopul opririi circulaţiei.

Ca în fiecare zi, preşedintele URSS se îndrepta spre biroul său din Kremlin. El îşi părăsise locuinţa la ora opt şi patruzeci şi cinci. După ce convoiul trecu, miliţianul îşi reluă postul şi biciclistul o porni mai departe, decepţionat că nu putuse să vadă figura lui Mihail Gorbaciov, protejată de geamurile fumurii ale limuzinei. Niciodată nu se putea şti în care dintre cele trei maşini se afla.

Peste o bucată de timp, convoiul ieşea din pădure şi se înscria pe una din benzile de acces ale autostrăzii Minsk ca să ajungă până la şoseaua periferică a Moscovei. Apoi intră pe Mozaskoe Prospekt, un bulevard interminabil, cu imense blocuri de locuinţe, ce ducea în inima capitalei. Urma să pătrundă după aceea pe Kutuzovski Prospekt, cu mult mai elegant, apoi pe podul Kalinski şi pe Kalinina Prospekt. Înainte de a ajunge la clădirea din marmură albă care adăpostea Ministerul Apărării, convoiul făcu un viraj pentru a pătrunde pe strada Frunze, ce cobora până în piaţa din faţa porţii Boroviţa a Kremlinului. Niciodată, Mihail Sergheievici nu folosise elicopterul sau alt traseu. KGB-ul îl asigurase că era imposibil să aibă loc vreun atentat: sistemul sovietic era bine pus la punct în această

privinţă, iar Armata Roşie nu avea o mentalitate bonapartistă.

Cât despre gărzile de corp, membrii acestora se cunoşteau toţi între ei şi erau foarte mândri de misiunea ce le fusese încredinţată.

Aşezat pe bancheta din spate a Zilului său, noul preşedinte al Uniunii Sovietice arunca o privire peste dosarele urgente. În faţa sa, erau fixate trei telefoane, dintre care unul era legat direct de KGB, iar celălalt de un satelit, prin care putea avea legătura cu preşedintele Statelor Unite.

În ciuda frigului persistent, soarele strălucea vesel deasupra Moscovei. Când intră pe Kalinina Prospekt, Volga din fruntea convoiului îşi puse în funcţiune sirena ca să atenţioneze o maşină de la *Inturist* să elibereze carosabilul.

*

* *

Colonelul Igor Şamirov, în civil, era aşezat lângă credinciosul său şofer Volodia. Nu îşi luase azi Volga de serviciu, ci un camion militar bine blindat, neavând alte deschizături spre exterior în afară de mortierele înguste din portiere. Acest tip de vehicule era utilizat atât de armată, cât şi de civili, originea sa fiind arătată doar de numărul său de înmatriculare.

— Opreşte, îi ordonă colonelul lui Volodia.

Camionul se afla pe cheiul Puşkin, undeva între râul Moscova şi parcul Gorki. Când acesta se opri, Şamirov coborî pe trotuar şi se îndreptă spre o cabină telefonică. El aşteptă mult până să i se răspundă. Şamirov îşi spuse numele şi gradul, iar interlocutorul său îi zise doar atât: „a doua maşină”, apoi închise telefonul.

Colonelul Şamirov alese apoi o a doua monedă de două copeici pe care o introduse în aparat, apoi formă cu mare atenţie un alt număr de telefon. De această dată, interlocutorul său ridică imediat receptorul, fără să vorbească însă.

— Aici, Igor Nicolaevici, spuse colonelul. Este a doua maşină. Ei sosesc în jur de zece minute. Succes! Voi fi şi eu la locul indicat.

El închise telefonul fără a mai aştepta răspunsul celuilalt şi se întoarse la camion. Volodia, care cunoştea deja destinaţia, demară imediat. El nu era deloc emoţionat, neştiind ce se întâmplă, fiind obişnuit să asculte orbeşte ordinele şefului său. Pentru el, aceasta nu era decât o misiune „specială” în plus. Ca şi în Afganistan, în zonele periculoase, avea o oarecare stare de nelinişte, dar punea acest fapt pe seama ceaiului pe care îl

băuse la cantină şi care avusese un gust cam neplăcut.

*

* *

Ceaika de culoare neagră înainta destul de încet, pe lângă trotuarul de pe Kalinina Prospekt. Ea plecase de la primul post de miliţie aflat la intrarea în Moscova, la începutul lui Mozansko Prospekt. Generalul Alexei Fanganov şi Malko stăteau pe bancheta din spate. În faţă, alături de şofer, se afla unul dintre cei mai buni experţi ai KGB în problemele terorismului. Şeful celui de al Şaptelea Directorat ezitase să-i aducă la cunoştinţă preşedintelui Uniunii Sovietice că este ameninţat de un atentat. După asaltul hotelului *Rossia* şi moartea lui Igor Vartanian, şefii KGB-ului, împreună cu John Packard şi Malko se întâlniseră într-o reuniune neoficială într-unul din imobilele de pe strada Tetrakovska. Toţi ajunseseră la concluzia că, dacă atentatul ar avea loc, el nu s-ar putea înfăptui decât într-un punct de pe traseul parcurs de Gorbaciov. Atentatul nu putea să aibă însă nici o şansă de succes, deoarece maşinile rulau cu o viteză prea mare, erau blindate şi, datorită geamurilor fumurii, preşedintele nu putea fi văzut din exterior. Era însă imposibil să se controleze sutele de clădiri care se aflau de-a lungul traseului. Erau imposibil de verificat miile de ferestre de unde se putea trage asupra convoiului cu o puşcă cu lunetă.

În ciuda acestui fapt, încă din zorii zilei, sute de agenţi ai KGB-ului căutau acul în carul cu fân. Ei aveau o fotografie de-a lui Ali Jafar, cea oferită de CIA şi multiplicată în sute de exemplare, şi un portret-robot al lui Ter Petrossian, făcut după indicaţiile lui Malko.

Generalul Fanganov superviza operaţiunea, sperând ca şansa să fie de partea lor şi, contând pe instinctul său, al lui Malko şi al specialistului în problemele terorismului. Din păcate, până acum, toate ferestrele păreau inofensive.

Telefonul din limuzină începu să sune, iar Fanganov se repezi să răspundă. Malko îl văzu cum se schimbă la faţă în timp ce asculta.

— Să fie imediat arestat vinovatul, urlă furios acesta în receptor. Închise cu violenţă telefonul, cu privirea mai întunecată ca niciodată.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

— Am ordonat să fie verificate blindajele caroseriei şi ale ferestrelor Zilului, explică generalul. Aceste maşini au fost special asamblate într-o uzină de armament din Stalingrad.

Acum aflu că geamurile nu au fost niciodată testate!

Aşadar, exista posibilitatea ca glonţul să treacă prin ele ca prin brânză! Malko înţelese motivul furiei generalului. Acestea erau inerentele slăbiciuni ale sistemului sovietic...

Generalul se calmă puţin.

— Totul pare o tâmpenie. Ne-am înfuriat poate fără motiv. La viteza cu care se deplasează aceste Ziluri, este aproape imposibil să fie nimerite. În plus, nimeni nu ştie în care din ele se află Mihail Sergheievici. Aceasta este cea mai bună protecţie a lui.

Malko întoarse capul către el. Ameţise de când scruta faţadele ferestrelor, asemănătoare toate.

— Dar dumneavoastră ştiţi? îl întrebă el.

— Bineînţeles, răspunse Fanganov uşor surprins.

— Deci, şi alţii ar fi putut să afle în egală măsură, făcu Malko. Şi noi ne dăm seama de neputinţa noastră, dar nu practicăm politica struţului.

— Aveţi vreo idee? îl întrebă cu agresivitate generalul. Pentru că acum este o chestiune de câteva minute. În această clipă, convoiul trece pe Kutuzovski Prospekt, la şapte sau opt minute de drum în urma noastră.

— Nu, mărturisi Malko cu vocea sugrumată de teamă.

Ceaika încetini şi vină la dreapta înaintea înaltului bloc de marmură albă care adăpostea Ministerul Apărării... Pe drum, vină la stânga, intrând pe strada Frunze. Malko observă în partea dreaptă coloanele albe în contrast cu faţada zugrăvită în ocru a Statului Major al Armatei Roşii. Câteva maşini veneau din celălalt sens. Ceaika ajunsese în faţa Kremlinului exact când stopul se făcu roşu. Şoferul opri, lăsând pietonii să treacă prin faţa ei.

Malko îi privea distrat, când tresări puternic. Un bărbat tocmai traversase în fugă, venind dinspre piaţă chiar înainte de a se schimba lumina stopului. Era Ali Jafar. Era la fel de iute ca şi în ziua în care îi scăpase printre degete. În mâini nu avea nimic, nici un bagaj sau vreo servietă. Ar fi putut avea însă un pistol. Dar ce căuta el acolo?

Ceaika demarase deja, îndreptându-se chiar către poarta Boroviţa. De-o parte şi de alta a acesteia erau aprinse nişte lumini roşii, acest lucru însemnând că accesul în Kremlin era interzis. Malko se întoarse către Fanganov.

— Opriţi pe dreapta, imediat. Tocmai l-am zărit pe Ali Jafar.

Şoferul înţelese şi execută imediat.

— Unde este? strigă generalul Fanganov.

Malko sărise însă din maşină. Fanganov se luă după el, urmat de şoferul său şi de specialistul KGB-ului.

Stopul se schimbase în verde, permiţând maşinilor să treacă din ambele sensuri. Ei fură obligaţi să aştepte câteva secunde ce păreau interminabile. Când drumul fu liber iar, Ali Jafar dispăruse.

Acesta putea să dispară doar în două direcţii: ori spre strada Frunze, ori îşi continuase drumul drept trecând prin faţa Bibliotecii Lenin pe trotuarul de pe Marksa Prospekt. În acest caz, ar fi trebuit să-l observe, pentru că trotuarul era pustiu. Iar dacă ar fi plecat în direcţia străzii Frunze, de asemenea ar fi trebuit să-l vadă.

— Unde este? Unde este? întrebă înnebunit Fanganov.

— Habar n-am! mărturisi Malko alergând pe lângă panourile ce împrejmuiau Biblioteca Lenin.

În acel moment, sunetul îndepărtat al unei sirene se auzi, iar stopul se puse verde la fel ca şi luminile. De la poarta Boroviţa.

Cu lungi semnale din fluier, un miliţian invita maşinile să se grăbească.

Se apropia convoiul preşedintelui Uniunii Sovietice.

Malko ajunse la colţul în care o străduţă tăia strada Frunze, paralel cu Marska Prospekt, prin spatele Bibliotecii Lenin. Nici acolo nu văzu pe nimeni.

Ali Jafar părea că se evaporase, cu toate că nu avusese timp să ajungă prea departe.

Generalul Fanganov îl ajunse din urmă la colţ. El îşi scosese Makarovul din toc, şi puţinii trecători se uitau la el cu frică. Malko putea să vadă acum luminile puternice ale unor faruri. Maşinile din convoiul prezidenţial se apropiau în mare viteză. În acel moment, Malko înţelese ce se întâmplase cu Ali Jafar!

În împrejmuirea de culoare verde era o poartă. Malko se repezi în ea şi o deschise cu umărul. Se afla acum în porţiunea de trotuar cuprinsă între gard şi clădirea bibliotecii. Acolo văzu doi bărbaţi care stăteau cu spatele la el. Unul dintre ei avea pe umăr un aruncător de rachete RPG 7, cu o rachetă pregătită în dispozitivul de lansare. Celălalt, aşezat într-un genunchi, ţinea pregătită o a doua rachetă.

Urletul generalului Fanganov îi făcu să se întoarcă. Totul se petrecu foarte repede. Ofiţerul KGB începu să-şi descarce Makarovul în cei doi terorişti. Instinctiv, bărbatul cu RPG 7 apăsă pe declanşatorul rachetei.

Capitolul XXII

Malko nici nu avut timp să-i fie teamă. Racheta trecu pe deasupra capului său cu un şuierat sinistru şi explodă la douăzeci de metri mai departe, pe faţada unui imobil. În acelaşi timp, ţipătul unei sirene îl asurzi. Convoiul prezidenţial trecea de-a lungul gardului făcut din panouri. Un urlet atroce acoperi zgomotul produs de acesta.

Trăgând cu RPG 7, Ter Petrossian nu-l văzuse în spate pe complicele său. Ali Jafar primi în plină faţă jetul de gaz la 2000°C al rachetei autopropulsate... Cu amândouă mâinile duse la faţa arsă, el se rostogolea pe jos urlând de durere.

Prin deschiderea împrejmuirii, Malko văzu ca prin vis cele trei Ziluri care dispăreau pe poarta Boroviţa, un pic mai repede ca de obicei. Gărzile de corp ale lui Mihail Gorbaciov, pe jumătate afară din maşini, îşi îndreptau armele către un inamic pe care nu puteau să-l vadă... Ter Petrossian aruncă lansatorul gol şi apucă un revolver cu care trase câteva focuri în direcţia lui Malko şi a generalului Fanganov, apoi dispăru într-un unghi făcut de paravan.

Ofiţerul KGB-ist, care îşi revenise din stupefacţie, puse un nou încărcător în Makarovul său, chemând în ajutor miliţienii şi pe oamenii săi care veneau în fugă pe strada Frunze, împreună cu Malko el se avântă în urmărirea fugarului.

— Trebuie să-l prindem viu! urla el cât putea.

Când dădură colţul, observară că locul cu paravane se termina, dar Ter dispăruse. Se suiră pe o movilă de pământ din mijlocul drumului şi îl zăriră din nou. El încerca să scape într-o casă de cărămidă roşie aflată în renovare, dar se mai întoarse o dată şi trase încă un foc în direcţia lor. Era însă prea departe ca proiectilul său să poată fi periculos... Adjunctul lui Fanganov vorbea repede în microfonul unui aparat de emisie-recepţie.

— Îl vom prinde! făcu el.

Malko ajunse primul la casa de cărămidă şi descoperi că în spatele ei, într-un fel de curte, staţiona o furgonetă. Ter Petrossian alerga în direcţia ei. El se mai întoarse şi trase pentru ultima oară către Malko.

*

* *

Colonelul Igor Şamirov nu pierduse nici un moment din ochi cadranul cronometrului său în ultimele cinci minute. Era în aşteptarea deflagraţiei produse de rachetă. Aşezat în spatele furgonetei cu o puşcă Kalaşnikov pusă pe genunchi, el supraveghea locul prin care urmau să apară Ali Jafar şi Ter Petrossian. Impasibil, Volodia fuma o ţigară stând la volan.

Vuietul scos din sirena convoiului prezidenţial făcu să crească tensiunea colonelului Şamirov care îşi încordă şi mai mult auzul. Totul avea să se termine în viitoarele două minute... Deşi se aştepta la aşa ceva, el tresări puternic când auzi zgomotul exploziei făcute de racheta RPG 7. Timp de câteva secunde, fu cuprins de o bucurie neţărmurită, apoi subconştientul său interveni cu o corecţie. Zgomotul ar fi trebuit parcă să fie un pic diferit, având în vedere explozia rezervorului de benzină al Zilului şi şocul maşinilor tamponate. Ca un nebun, el sări jos din camion şi se urcă pe movila de pământ de pe care putea să vadă piaţa din faţa Kremlinului.

Şi, nimic! Locul ar fi trebuit să fie plin de flăcările maşinilor tamponate. Ce se întâmplase oare?

Când Ter Petrossian apăru singur, el îşi dădu seama că lucrurile nu se desfăşuraseră conform planului... Imediat, îl văzu şi pe bărbatul care alerga după Petrossian şi îşi spuse că lucrurile stau şi mai prost decât îşi imaginase. Acum mai avea o mică şansă de a scăpa. Cu o singură condiţie. El armă culasa Kalaşnikovului, ţinti trupul lui Ter Petrossian şi trase el o rafală scurtă. Acesta se clătină, mai făcu câţiva metri şi căzu.

Ca o ultimă măsură de securitate, Igor Şamirov trase câteva gloanţe în corpul inert care tresări, apoi coborî de pe movilă. Trebuia să plece cât mai repede. Fugind, el se urcă lângă Volodia şi-i spuse.

— Demarează repede! Şi ia-o la dreapta!

Şoferul se supuse. Mai multe sute de metri nu se petrecu nimic deosebit. Apoi, la intersecţia cu strada Gorki, o maşină de-a Miliţiei îi bară calea. El o evită şi se îndreptă în mare viteză spre marea arteră ce mergea către vestul oraşului. Erau aproape de Gara Bielorusia, când apărură alte maşini în calea lor. Volodia îşi privi şeful cu nelinişte. Câteva gloanţe nimeriseră caroseria blindată a furgonetei.

— Am pierdut, Volodia, îl anunţă calm colonelul Şamirov. Tu te-ai purtat până la sfârşit ca un soldat bun şi fidel. Acum opreşte.

Şoferul îl ascultă şi imediat fură înconjuraţi de o puzderie de

miliţieni şi de civili înarmaţi, care încercau să deschidă portierele blindate.

— Mă părăsiţi, *tavarişci* colonel? întrebă Volodia cu durere în glas.

Igor Nicolaevici Şamirov îi adresă un zâmbet plin de tandreţe.

— Acum ne vom despărţi, Volodia, spuse el.

Apoi îşi băgă ţeava armei în gură, închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

*
* *

Zvetlana Zorin îşi pusese iar rochia ei verde cu paiete. Cu gâtul ei lung, coada blondă şi ochii albaştri, era cu adevărat superbă.

Ambianţa de la *Savoy* şi chelnerii stilaţi îl făceau pe Malko să creadă că se află deja undeva în Vest. Agenta KGB ridică sus paharul ei de şampanie.

— Să ciocnim şi să bem pentru succesul nostru.

Malko ridică paharul şi cei doi ciocniră. Având în vedere ocazia specială, în locul obişnuitei şampanii de Crimeea, apăruse pe masă o sticlă de Moet datată. Toată lumea primise felicitări, în afară de generalul Sokolov, omis pentru lipsa de prevedere manifestată. Nimeni nu uitase că Şamirov fusese subordonatul său în Afganistan. Generalul-colonel Gregori Krivosleiev, şeful GRU din anul 1987, fusese demis din funcţie şi i se permisese să-şi depună cererea de pensionare. Singurul rus amestecat în complot era un membru al GRU. Nimic nu transpiră în exterior în legătură cu această afacere. Ter Petrossian murise în drumul către spital. Volodia, care fusese interogat zi şi noapte, nu ştia nimic. El se supusese ordinelor şefului său şi l-ar fi urmat şi în infern dacă acesta i-ar fi cerut-o.

— Sunt sigur că Igor Şamirov nu era singurul implicat în acest complot, zise Malko. Nu avea suficientă anvergură pentru aşa ceva.

Zvetlana Zorin îl privi batjocoritor.

— Şi şefii mei spun acelaşi lucru. Poate că n-o să ştim niciodată adevărul.

Ea luă o ţigară şi Malko vru să i-o aprindă cu flacăra lumânării care se afla pe masă. Zvetlana îl opri.

— Nu, ne aduce ghinion!

El o ascultă şi scoase un chibrit, apoi continuară conversaţia. Ochii îi străluceau şi, când se ridică să plece, ea se clătină uşor. Malko o prinse de talie, iar ea se lăsă pe pieptul lui.

— Să mergem la tine, murmură ea, acolo nu sunt microfoane.

Adevărul era că începură să facă dragoste încă din ascensorul transparent sub privirile înmărmurite ale ultimilor japonezi care se aflau în holul imens. Zvetlana se freca de Malko, sărutându-l pe gură. Înlănţuiţi, ei trecură prin faţa femeii de serviciu de pe etajul şase. Nici nu ajunse bine în cameră, că Zvetlana îşi aruncă de pe ea rochia şi rămase numai în ciorapii care îi acopereau picioarele lungi până la coapse. Ea se întoarse încet, lăsându-l pe Malko să-i admire fundul superb pe care îl cunoştea deja. Apoi, ca şi prima dată, ea începu să-l excite, îngenunchind după vechiul ritual. Gura ei era dulce, caldă şi abilă, iar Malko avea impresia că niciodată nu mai dorise în acest fel o altă femeie.

El o culcă apoi pe pat, îi desfăcu picioarele şi o penetră până în străfunduri. Ca o femelă supusă, Zvetlana îşi îndoi genunchii, îndepărtând astfel şi mai mult picioarele. Ochii ei albaştri aveau o expresie tulbure şi totodată sălbatică, gura era mai plină, iar ea era frumoasă ca păcatul. Coada împletită dădea femeii dulceaţa inocenţei făcând-o şi mai picantă... Malko se retrase, o întoarse cu faţa în jos şi o avu în această poziţie cu o mişcare destul de violentă.

În această nouă poziţie, el atinse punctul culminant al plăcerii, strângând puternic şoldurile femeii.

— *Herr Gott,* ce bine este!

Ei se despărţiră. Zvetlana se sculă şi se duse la baie. Când ieşi de acolo, Malko observă că avea ceva în mână. Avu nevoie de câteva fracţiuni de secundă ca să-şi recunoască propriul pistol extraplat. Zvetlana era tot zâmbitoare, dar pe faţa ei se oglindea şi altceva. Cu gesturile sigure ale unui trăgător de elită, ea ridică arma cu amândouă mâinile, ţintind capul lui Malko.

Imaginea splendidei fete ce avea pe ea doar ciorapii negri şi care ţinea în mâini o armă era suprarealistă.

— Din partea maiorului Drujinin, spuse ea cu o voce uscată şi egală. Ea apăsă pe trăgaciul revolverului extraplat în acelaşi moment în care Malko voia să facă un salt inutil înspre ea.

Detonaţia făcu să se cutremure geamurile hotelului. În mod instinctiv, Malko îşi contractă întreaga musculatură şi închise ochii. Când îi deschise din nou, el o văzu pe Zvetlana prăbuşită după fotoliu cu faţa transformată într-un lac de sânge, cu braţul sfâşiat şi mâna zdrenţuită. Ea avea o gaură urâtă sub ochiul stâng de unde sângele ţâşnea în valuri. Pistolul extraplat

explodase pur şi simplu, proiectând conţinutul culasei în faţa rusoaicei. Aceasta mai trăia încă. Malko, uimit şi profund şocat, se aplecă spre ea, punându-i un prosop peste oribila rană. Zvetlana Zorin mai avu timp să murmure înainte de a muri:

— Am ascultat ordinele...

*

* *

Sectorul „Plecări” din Aeroportul Ceremetevo era tot atât de modern pe cât de prost întreţinut era corpul „Sosiri”. Malko trecu de controlul poliţiei, încadrat de John Packard şi de generalul Fanganov. Boeing-ul 747 al companiei Air France se afla deja pe pistă. Generalul KGB îi strânse mâna.

— Nu ştiu cine v-a „aranjat” arma, spuse el. Ancheta mea nu s-a terminat încă. De asemenea, nu ştiu nici cine a ordonat Zvetlanei Zorin să vă elimine.

Malko nu putea să uite faţa mutilată a frumoasei rusoaice. Ce sfârşit îngrozitor avusese!

— Regret enorm că s-a terminat aşa, spuse el.

Generalul KGB îl aprobă, apoi, cu un zâmbet rece, îi întinse un sipet acoperit cu piele.

— Primiţi asta din partea lui Mihail Sergheievici, zise el. Împreună cu mulţumirile lui. *Da svidania.*

Spunând acestea, el se întoarse şi plecă. Malko deschise sipetul. El conţinea o panglică şi o medalie. Era Ordinul Eroilor Uniunii Sovietice. Era pentru prima oară când un agent al Central Intelligence Agency obţinea aşa ceva. De obicei agenţii erau plătiţi, nu decoraţi. Malko închise sipetul. Medalia urma să ocupe un loc de cinste în vitrina din biblioteca castelului Liezen, alături de cele primite de strămoşii săi de-a lungul secolelor.

CUPRINS

Capitolul I.....5

Capitolul II.....11

Capitolul III.....19

Capitolul IV.....30

Capitolul V.....43

Capitolul VI.....52

Capitolul VII.....61

Capitolul VIII.....74

Capitolul IX.....82

Capitolul X.....93

Capitolul XI.....102

Capitolul XII.....109

Capitolul XIII.....117

Capitolul XIV.....127

Capitolul XV.....137

Capitolul XVI.....148

Capitolul XVII.....154

Capitolul XVIII.....163

Capitolul XIX.....173

Capitolul XX.....180

Capitolul XXI.....191

Capitolul XXII.....196

CUPRINS.....201

Cei doi străini îl ridicară brusc asupra balustradei. Malko auzi sub el un zgomot infernal și văzu cum, din tunel, își face apariția o garnitură de vagoane care se îndrepta spre el în viteză.

Cu o singură mișcare, cei doi îl balansară peste bară și-l azvârliră în direcția șinelor de oțel ce străluceau la lumina farurilor locomotivei...

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone
- Capcana Cecenă
- Scrisoare pentru Clinton
- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli

PREȚ **7 000**

ISBN 973-9138-43-8